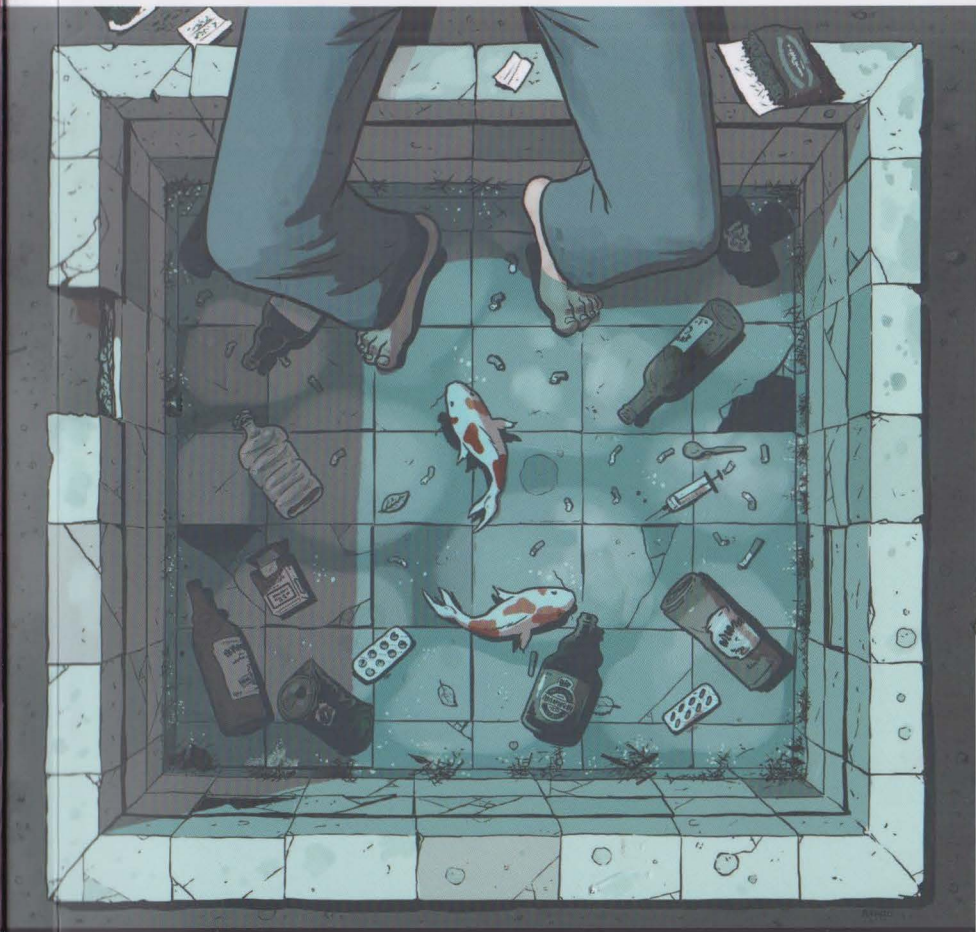
müptezeller EMRAH SERBES

EMRAH SERBES

müptezeller

iletişim

EMRAH SERBES 1981 Yalova doğumlu. Akdeniz Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksekokulu'nu yarım bıraktı, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Öğrencilik yıllarında *BirGün* gazetesi için söyleşiler kaleme aldı, *Radikal 2* için tiyatro eleştirileri yazdı, *Hayvan* dergisinin Ankara muhabirliğini yaptı. Kitapları: *Her Temas İz Bırakır* (roman, 2006), *Son Hafriyat* (roman, 2008), *Erken Kaybedenler* (hikâye, 2009), *Hikâyem Paramparça* (seçki, 2012), *Deliduman* (roman, 2014), *Müptezeller* (roman, 2016).

İletişim Yayınları 2385 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 402
ISBN-13: 978-975-05-2097-6
© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2016, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek
KAPAK Suat Aysu
KAPAK İLLÜSTRASYONU Berat Pekmezci
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Aybars Yanık
BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46
CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMRAH SERBES

Müptezeller

iletişim

En güzel ağbim
Nihat Tuna'ya...

Fakir Köpek

Köpeğin de fakiri var. Köpeğin fakiri yerleri koklaya koklaya yürür. Gel kuçu kuçu dersin gelmez, hoşt dersin gitmez. Başını okşayacak olursun ısıracakmış gibi hırlar, tekme atacak gibi yaparsın döner gelir bacağına sürtünür, her türlü yalakalığa başlar. Geceleri, duvarları sigara dumanından sararmış alçak tavanlı odalarda, hayatınız sıçıp sıvanmışken, kulak kabartın; dışarıda, bomboş sokağın ortasında, ulur gibi, acıyla havlayan köpekleri duyacaksınız. Pencereye gidip sağa sola bakacaksınız, yoklar. Hiç kimseye değil, sadece karanlığa karşı havlayan köpekler, birden havlayıp birden susar ve yok olurlar. Sebebi çok basit, fakirlik. Ama hikâyemiz bu değil.

Antalya'da garsonluk yapıyordum, Belek'te, on beş sene evvel, futbol sahaları da olan beş yıldızlı bir otelde. Basit ama yorucu işti. Biz artılarına bakalım; iyi kazanıyorduk, *tip* kutusu yoktu, bahşişler cebe, yüzde yirmi beşi kominin. Ayrıca personel lojmanı vardı, iki kişilik odalar, banyo tuvalet içinde, kira derdi yok, üç öğün yemek, havuz kenarında Alman kızlarla muhabbet etme imkânı her zaman açık, "Vi getz,"

dersin, "vuç yu dirink samting," dersin, bir şey olacağından değil, maksat sosyal hizmet, on dokuz yaşındasın, daha ne isteyeceksin. Kışa doğru turistler azalınca futbol takımları geliyordu, on iki ay hazır iş, Rusların Antalya'yı henüz keşfetmediği zamanlar tabii, otele girmek için bir iki cümle Almanca-İngilizce bilmek ve Kürt olmamak yeterliydi. Teröristlerin bomba koyup turistleri kaçırtmasından korkuyordu insan kaynakları müdiresi. Onu da dert etmiyorduk, o kadar stres her işte vardır.

Benim yan postada İsmail diye bir garson çalışıyordu, kazandığı bütün parayı Hacettepe'de tıp okuyan kardeşine gönderiyordu. Daha fazla bahşişi cebe atmak için mesaiye kalıyordu sürekli. Bütün yaz ortalama on altı saat çalıştı. Ben işten sonra, oda servisinden arakladığım minyatür viskileri sodayla karıştırıp içtim. İsmail mesaiden dönüp Che'nin hayatını okudu, her gün beşer onar sayfa, kardeşi hediye etmiş, *Can*'dan çıkan bir kitaptı, yazarını unuttum, "Adamlar çok zor şartlarda yaşamış," diyordu kitabın kapağını her kapattığında, dişlerini fırçalamaya giderken, "bizim hayatımız çok rahat." "Hadiseler arasında yanlış bağlantılar kuruyor olabilirsin İsmail," diye sesleniyordum viskiden yamulmuş ağzımı toparlamaya çalışarak. Banyo kapısından başını uzatıp "Hayır," diyordu diş macunlu ağzıyla boğuk boğuk. Ama hikâyemiz bu da değil.

Hadiselerin olduğu hafta, izin günümde, maaşımın yarısını Kaleiçi'ndeki bir türkü barda bırakmıştım, bütün masanın hesabını ödeyip arkadaşlara artistlik yapmak için, ertesi gün pişman oldum. Mali durumumu düzeltmeye karar verdim, İsmail'le beraber birkaç gün mesaiye kalayım dedim. Sezon sonuydu, turistler azalmıştı, Avusturya'dan bir futbol takımı gelmişti kampa, Rapid Wien ya da Avusturya Wien olması lazım, iki takımın kavgalı olduğu kalmış aklımda şimdi, ama hangisi otele gelmişti tam hatırlamıyorum. Restoranın

başından şef garson el etti, dudak hareketlerinden anlayabildiğimiz kadarıyla, "Gelin gelin," dedi. Öyle bakmaya devam ettik. Aklımız başka yerdeydi, futbol takımının yöneticilerini görmüştük, bahşiş alma derdindeydik. Yanımıza yaklaşıp "Kime diyorum lan," diye fısıldayınca kendimize geldik. Mutfağa yürüdük, tezgâhın altından büyükçe, siyah bir poşet çıkardı, içinde paketler vardı, "Bu biftekleri," dedi, "sahaların yanında dolanan köpekler var ya, onlara verin, hayvancağızların karnı doysun."

Öyle bakmaya devam ettik, "Gidin," dedi, gitmedik. "Oğlum aptal aptal bakmayın, yürüyün gidin, ne diyorsam onu yapın," dedi.

İsmail yol boyu söylendi, "Biz kıymalı makarna yiyoruz, köpekler niye biftek yiyor?" diye. "Kıymalı makarnayı köpekler yesin."

"Sus İsmail."

"Susmam. Kıyma da et."

"Yeter İsmail! Bu şerefsiz şef kırk yılda bir insanlık yaptı, onu da sorgulamayalım."

"Nasıl sorgulamayalım. Müdür bey geçen gün buna, 'Sezon sonuna geldik artık, açık büfeden artan yemekleri personele verin,' demiş, bu piç de 'Yüz göz olmayalım şimdi personelle müdür bey, ben gereğini yaparım,' demiş, işte gereğini görüyorsun, köpeklere verin diyor."

"Sorun o değil İsmail. Adam belki bizi sevmiyor, adam belki büyük bir hayvansever, insanlara iyi davranmak zorunda hissetmiyor kendini."

"Ne yani, bizim köpek kadar değerimiz yok mu?"

"Öyle düşünme İsmail. Köpekti insandı ne fark eder, aynı gemideyiz işte, çalkalanıp duruyoruz, küresel ısınmaydı, orman yangınlarıydı, nükleer felaketlerdi, toptan batacağız yakında, Shakespeare bile unutulacak."

"Yok arkadaş! Ben yediremiyorum bu hareketi kendime."

İsmail birden durdu, kimsenin ondan bir adım daha atmasını istemeye hakkı yokmuş gibi ayağını yere vurdu, dişlerini sıktı. Kalbi kırılmıştı ve öfkeliydi. Köpeklere verilen biftek, oteldeki çalışma şartları açısından bardağı taşıran son damla olmuştu onun için.

"Bu nedir ya!" dedi. "Burada kimse bizi insan yerine koymuyor. Ama gübre öyle mi? Orada insana insan gibi davranıyorlar."

"Gene mi aynı muhabbet ya," dedim, gömleğimin yakasını sağa sola çekiştirdim sıkıntıyla, "yeter!" İsmail'in mühendis bir yeğeni vardı Körfez'de, gübre fabrikasında, her gün onunla konuşuyor, kapağı oraya atmaya çalışıyordu. Beş yıldızlı otelden ayrılıp gübre fabrikasına girmek kapağı atmak sayılırsa tabii. Ona göre öyleydi, bir kere düşük sezon derdi yoktu, maaşı standarttı, onların da lojmanı vardı ayrıca, çadır değil, konteynır, insana da insan gibi davranıyorlarmış, bunu da öğrendik, saygı duymak lazım.

İsmail'in koluna girdim, "Çok düşünme İsmail," dedim. "Verelim şunları dönelim, işimize gücümüze bakalım. Takımın yöneticileri de gelmiş hazır. Açarız güzel bir şarap, yemeğin sonunda da dayarız rakıları, Türkiş Viagra deriz, içen şampiyon deriz, yüzer şiling cepte."

Sahaların yanında, köpekler nerede diye bakarken, karanlık köşe gönderinde bizim piç barmeni gördüm. Muhabbet koyduğum bir Alman kız vardı, Veronica, gözleri koyu mavi, saçları klasik Alman sarısı değil, kestane rengi, hafif dişlek, kolları ipince, bacakları upuzun, öyle bir kısa şortlar giyerdi ki hiç giymese daha iyi, on yedi yaşında, tam benim kalemim, anasıyla babasıyla tatile gelmiş. İşte bu piç barmen ona peçeteden lale yapmış, kokteyl vermiş, iş olmuş.

"Elinizdeki ne?" diye sordu.

"Biftek."

"Köpeklere mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Pis pis güldü.

"Ne gülüyorsun lan!" dedim.

Cevap vermedi, pis pis gülmeye devam etti.

"Yürü gidelim," dedi İsmail.

Etlerin kokusunu alınca köpekler çevremizi sardı. Paketleri açıp yere koyduk. Ben bir an kıllandım belli belirsiz, düşündüm taşındım, işkillendim, kafamda bir şimşek çaktı. Bifteklerin başına çökmüş iki-üç köpeği tekmeledim, "Siktirin gidin lan hoşt," dedim. Biraz öteye gidip döndüler. Köşe gönderini söküp koştum, üstlerine gidip en baştakinin kafasına vurdum, kaçıştılar. Paketleri topladım yerden.

"Gel," dedim İsmail'e.

"Ne oldu," dedi. "Biftekleri biz mi yiyelim diyorsun?"

"Öyle değil, gel bir."

Geri döndük, portatif tribünlerin, soyunma odalarının çevresinde dolaştık, barmeni bulamadık. Personel plajına gittik, orada iki gecedir Veronica ile buluşup yiyiştiği söylentisi vardı, şezlongların önünde beklerken gördüm. Hiçbir şey demeden ağzına bir tane vurayım dedim, bileğimden tuttu, arkaya çevirip büktü, iki büklüm oldum, dizüstü çöktüm, sırtıma bir tekme attı, yüzüstü kumlara yapıştım. İsmail koştu geldi, barmene tekme tokat daldı, yere indirdi, başına çöktü. Yüzümü gözümü temizleyip bileğimi ovdum, gittim yanlarına, "Niye güldün lan az önce?" dedim. "Söyle!"

Cevap vermek yerine pis pis bakmaya devam etti, gözlerini gözlerime dikmiş başını ileri geri sallıyordu. Bir yumruk salladım çenesine, "Niye güldün lan, söyle!" dedim.

Ağzındaki kanı tükürdü, "Oğlum," dedi. "Sen bir dur! Ben seni bir yerde yakalarım!"

"Yakalasan ne olur lan!" dedim. Barmenlere uzun saç serbest olduğundan uzatmıştı saçlarını, kızların yakışıklı da

saydığı tiplerdendi, bir tane de burnunun ortasına çaktım façasını iyice bozmak için.

Acıyla karışık inledi, "Siktim lan!" diye bağırdı. "Veronica'yı siktim oğlum! Kudur lan kudur! Amını götünü bir ettim Veronica'nın! Ondan di mi bu artistliklerin! Sana değil lan bana verdi, ben siktim! Tek gel lan tek gel! Seni de sikerim!"

İsmail'e, "Sıkı tut şunun kollarını," dedim. Paketten bir parça biftek alıp çenesini kavradım, ağzına dayadım, "Isır lan," dedim. "Isır ıstırabını sikerim yoksa şimdi senin! Isır, amını yurdunu sikerim yoksa şimdi senin!"

Ağzını sımsıkı kapatıp çırpınmaya başladı, küçük mavi gözleri korkuyla büyümüştü, burnundan sümükler akıyordu, elimden kurtulup kafasını kumlara vurdu, bifteği yeniden dayadım ağzına, boğuk boğuk ağlamaya başladı, "Bırakın bırakın," diye yalvardı. "Etler zehirli!"

"Isır lan!"

"Allah belamı versin ki etler zehirli! Elinizi ayağınızı öpeyim etler zehirli! Allah belamı versin ki sikmedim kardeşim, etler zehirli! Allah belamı versin ki öpüştük sadece kardeşim."

"Vay piç. Hani sikmiştin lan!"

"Öpüştük sadece."

"Ellemedin mi?"

"Göğüslerini elledim sadece kardeşim ama o kadar."

"Vay piç!"

Veronica, ah Veronica! Bir yumruk daha salladım çenesine.

"Niye zehirliyor ki köpekleri bu orospu çocuğu şef?" diye sordum.

Piç barmen cevap veremedi. Ağlayıp hıçkırmaktan takatı kesilmiş, ağzının kenarından salyaları akmaya başlamıştı. Omzundan dürttüm, "Sana bir şey sordum lan it!" dedim.

Yarı doğruldu, elinin tersiyle yanağını temizledi, "Köpekler sahaya girdi ya bugünkü idmanda," dedi, "o ara yabancı basın da çekmiş. Dünyaya rezil olmuşuz."

"Kim?"

"Biz. Bütün otel."

Ayağa kalktım, "Hay ben o şefin işgüzarlığına sokayım," dedim. "Takımın hocası bile köpekleri sevdi. Sahaya köpek girdi diye idmana ara mı verdi sanki, köpeklerle oynayın dedi oyunculara, adamlar makara yaptı bütün idman, sevindi."

"Bilmiyorum işte. Ona göre rezil olmuşuz. Otelin imajı sarsılmış. Bana söyledi durumu, beni karıştırmayın dedim."

"Bizi söyledin di mi lan yavşak! İsmail'le beni söyledin, onlar yapsın dedin."

Bir tekme attım ayağımın dışıyla omzuna, İsmail de bir iki tane daha vurdu ağzına burnuna, bıraktık. Barmen kalktı gitti, ötede durdu, üstünü başını silkeledi, "Verecek misiniz etleri?" diye sordu.

"Siktir lan," deyip üstüne koşar gibi yaptım birkaç adım, topukladı. İsmail'le şezlonglara oturduk, karanlık dalgaları dinledik. Kıyıya kadar vuruyor, kumlarda dudak payı kadar ince bir iz bırakıp geri çekiliyorlardı. Türk gecesiydi o akşam, oryantal gösterisinin ardından havai fişekler atıldı. Bizim köpekler öyle havaya baktılar aptal aptal, içlerinde "Artist" dediğimiz bir tip vardı, sürekli kuyruğu havada gezen, diğerlerine mesafeli davranan bir köpekti, bir tek o havladı.

"Bu Avusturyalı topçular," dedi İsmail, "bizim salak köpekler idmana girince niye sevindiler ki öyle? Ben anlamadım."

"Valla ben de anlamadım. Belki de Avusturya'da sokak köpeği yoktur. Adamlar da şaşırdı sahipsiz köpek görünce. Köpekleri zehirlediğimizi duysalar adamlar oteli terk eder, bunlar gerizekâlı, ne işletmecilik biliyor, ne insanlık."

"Ama," dedi İsmail, parmağıyla kumun üstüne çizgiler çe-

kiyor, lafın gerisini getirmekte güçlük çekiyordu, "bu herif bizi şefe ispikler şimdi. İşten atılmayalım?"

"Ne atılacağız ya! Ben burada garsonum, köpek zehirlemek zorunda mıyım?"

"Ama bence bu şerefsiz şef, kesin bizi işten attırır."

"Ne yapalım İsmail, verelim mi etleri? Köpekleri zehirleyelim mi? Bu yüzden mi bütün gece Che'nin hayatını okuyorsun?"

Ayağa kalktı, "Siktir git lan," dedi. Omzumdan itti, düşecekken son anda toparladım kendimi. İsmail gitti, beş dakika sonra döndü, yakama yapışıp şezlongdan kaldırdı, "Köpek de zehirlerim, adam da keserim lan," deyip silkelemeye başladı. "Sen kimsin lan bana akıl veriyorsun! Senin gibi dünya sikime minare götüme yaşamıyorum ben. O kadar para kazanıyorsun, bugüne kadar ne anana ne babana bir çöp aldın. Anca iç dur, anca turist karıların peşinden koş, anca hayata küfret! Ben burada köpekleri zehirlesem bile benim kardeşim yarın öbür gün okuyacak, doktor olacak, bir sürü insanın hayatını kurtaracak. Burada işsiz kalırsam ne bok yiyecek Ankara'da kardeşim, kaç para onun okul kitapları, kaç para ev kirası, tıp okurken nasıl çalışsın, sabahtan akşama kadar ya derste ya acilde."

Ellerinden kurtulup göğsünden ittim, "Lan gerizekâlı," dedim, "buradaki köpeklerin kardeşinin okuluyla kitabıyla ne alakası var?" Çeneme bir yumruk attı, kafam sola, gözüm sağa, beynim havaya süzüldü, bilincim bulandı, düştüm. Doğrulayım dedim, iki tane daha vurdu arka arkaya, yattığım yerden baktım, çift görüyordum İsmail'i, etleri almış köpeklere doğru gidiyordu. Burun kökümü ovup kendimi toparladım, iki parmağımı patlayan dudağıma bastırdım, ağzımdaki kumlu kanı tükürdüm. Kalktım peşinden koştum, üstüne atlayıp yere yıktım, gözüne bir avuç kum attım. Elinden paketi almaya çalıştım, kerpetenle tutar gibi sıkmıştı, bi-

leğini ısırdım var gücümle, alamadım. "Ben zaten senin hayallerini sikeyim İsmail," dedim. "Bu oteli bırakıp gübre fabrikasına girmek istiyorsun."

Boştaki eliyle enseme iki yumruk attı, "Gübrenin sigortası var lan," dedi.

"E iyi o zaman, ne güzel. Bırak şu etleri, atarlarsa da atsınlar işten, girersin gübreye."

"O kesin değil, haber bekliyorum, yolgeçen hanı mı bu, kışa anca olur dedi yeğen. Zaten o piç barmen kesin beni söylemiştir şefe. İsmail yapsın demiştir. Benim durumumu biliyorlar."

"Lan diyelim ki İsmail yapsın dediler, beni niye gönderdiler o zaman?"

"Benim aptal olduğumu düşünüyorlar, etleri kendim yerim diye korkmuşlardır."

Tekrar ayağa kalktı, peşinden gideyim derken döndü bir tekme attı. Koltuk altına sıkıştırdı boynumu, nefessiz kaldım, "Bırak bırak," diye hırladım. Yürüdü gitti yine. Nefesimi toparlayıp "Artist'e verme lan bari," diye bağırdım arkasından.

"Ne vermeyeceğim lan! Hepsi köpek!"

"Ne bok yersen ye!"

Beş dakika sonra geldi, "Vermedim," dedi, "belki de kovmazlar. Kovarlarsa da müdüre çıkarız, iyi bir insana benziyor."

On beş dakika sessizce oturduk, sonra öpüşüp barıştık, kollarımızı birbirimizin omzuna attık, geri döndük. Etleri götürdük kafeteryanın çöpüne attık, lojmana gidip yattık.

Yatakta sek bir viski çaktım, bizim piç barmenle Veronica'yı düşündüm. Veronica'yla bir haftadır süren onca muhabbetimiz nasıl unutulup gitmişti, ben nerede yanlış yapmıştım? Ben de personel plajına davet etmiştim onu, "Gelemem, erken yatıyorum," demişti. Peki piç barmen, o ne yap-

mıştı, onun fazlası neydi? Ben Veronica'ya yürekten bağlıydım ya da ne bileyim, o piç barmenden daha fazla bağlı olduğum kesindi, ondan daha fazla değer verdiğim de kesindi. Arkasından öyle konuşmazdım kesinlikle Veronica'nın. Benim eksiğim neydi, tipim mi kötüydü? Piç barmen, *Genç Werther'in Acıları*'nı okumuş muydu, Goethe'yi duymuş muydu hiç? Veronica biliyordu bunları, ben de biliyordum. *Kalecinin Penaltı Anındaki Endişesi*'ni bile okumuştum, Veronica bilmiyordu Peter Handke'yi. Ben biliyordum! Allah kahretsin, bunları düşünmekle bile kendimi küçük düşürüyordum, tipim yoktu benim, uzun saçlarım yoktu barmen gibi, şöhretim yoktu, param yoktu. Belirsiz bir yazma yeteneğim vardı sadece. Veronica bunu nereden bilecekti. İkinci viskiyi açtım, sonra bir yenisini, elimde viskiyle uykuya dalmışım. Piç barmen intikam almaya geldi, elinde yangın köşesinden aldığı kürekle, zayıf ânını kollamıştı, omzumdan dürttü, gözlerimi açtım. İsmail.

Birden sıçradım yerimden. Derin bir nefes aldım, uzun süre kendime gelemedim.

"Ne oldu," dedim, "O kürek ne?"

"Etleri gömeceğim," dedi.

"Niye?"

"Kediler yer şimdi. Her gece çöpü karıştırıyorlar. Köpekleri zehirlemeyelim derken kedileri öldürmeyelim."

Bir saat sonra geldi, yastığını sallayıp uyandırdı, yine sıçradım, "Senin şu *Zippo*'nun benzinini versene," dedi.

"Ne yapacaksın?"

"Etleri yakacağım. Bakarsın bu köpekler yarın öbür gün eşeler çıkarır etleri, gene ölürler."

Ertesi sabah şefi gördük uzaktan, her gün kahvaltı servisinden evvel, ana restoranın başındaki masada oturur, oteldeki bütün restoranların, barların, açık ve kapalı havuzların, aquaparkın, amfitiyatronun, gece kulübünün, masaj ve

sauna odalarının, portatif tribünlü dört futbol sahasının ve çevresindeki muhtelif sportif alanla levazımatın, yetmiş altısı süit üç yüz seksen altı odanın ve kral dairesinin sahibi kendisiymiş gibi nemrut bir ifadeyle greyfurt suyunu içerdi. Bir şey demedi ama pis pis baktı. İki gün sonra, sabah servisinden evvel tıraş oluyordum ki, bir bağırış çağırış duyuldu, gittik baktık. Plajın kenarında iki ölü köpek vardı, erken kalkan ihtiyar turistler görmüş. Köpeklerin gözleri ve ağızları açıktı, yüzleri donuk bir ifadeyle kasılıp kalmıştı. Bizim piç barmeni dirseğinden dürttüm, "Ne oldu lan?" dedim.

"Bir sürü köpeği zehirlediler dün gece," dedi. "Güvenlikler toplayıp götürmüş, ormana atmış."

"E götürdüler de bu ikisi ne?"

"Bunlar çelimsiz ya, diğerleri yaklaştırmamış, az yiyebilmişler, plaja kaçmışlar sonra, sabaha ölmüşler. Nasıl bir zehir koydularsa artık."

"Artist'e bir şey olmuş mu? Ondan haberin var mı?"

Kafasını kaşıdı, "Artist hangisiydi ya?" diye sordu.

"Böyle beyaz, burnunda boynunda falan kahverengi lekeler olan var ya, ota boka havlayan, her yere zıplayan tip."

"Valla otelin çevresinde dolaşan bütün köpekleri zehirlemişler, bana öyle dediler."

Ölü köpeklere bakamadım daha fazla, plaj kabinlerinden birine girdim, bir sigara yaktım, aç karnına, acı acı, kendimi toparladım. Tam kahvaltı servisinin ortasında İsmail dedi ki, "Bir gel, konuşalım." Dokuzar kişilik on dört masaya bakıyordum, komple doluydu. "Öğlen konuşuruz," dedim. "Gel." "Ne oldu?" İsmail restoranın ortasında tepinmeye, "Ya bir gel ya! Gel işte ya gel!" demeye başladı. Elimdeki boş tabakları servanta koyup İsmail'in yanına gittim, koluna girip çevre masalarda kahvaltı yapan müşterilere gülümsedim. Mutfağa gittik beraber, "İsmail bir saniye bekle, hemen geliyorum," dedim. Tezgâhın arkasına geçtim, benim komi-

nin kafasına bir tokat attım, turizm lisesinden stajyer, çelimsiz bir tipti, ensesinden sıktım, "Çakal," dedim. "Nerede lan portakal suları?"

İki bardak portakal suyunu makinenin önünden aldı, pençeler gibi tutup uzattı, "Hemen sıktım ağbi," dedi. "Burada işte."

"Aferin," dedim, "git götür, Veronica'nın anasına babasına ver. Benden olduğunu söyle, 'Nat konsantre fireş orınç,' de. Ben beş dakika aşağı iniyorum, İsmail Ağbi'nle bir şey konuşacağız. On dört masa sana emanet. Döndüğümde bir terslik görürsem ağzına sıçarım."

"Tamam ağbi, hiç merak etme, bütün müşteriler bana emanet."

"Müşteri değil, misafir. Tebessüm görmek istiyorum o insanların yüzünde."

İsmail'le mutfak çıkışına yürüdük, birden dönüp benim komiye baktım, arkamdan ters bir hareket yapıp küfrediyor mu diye, bardakları almış koşar adım restorana götürüyordu. İyi bir çocuktu, kendi payına düşen bahşişleri biriktirip kros motoru almaya çalışıyordu, yüzde otuz veriyordum, hiçbir garson vermez. İsmail'le zemin kattaki personel tuvaletine indik, birer sigara yaktık. "Sen okumuş yazmış adamsın," dedi. "Kusuruma bakma, geçen gece söylediklerim için özür dilerim."

"Tamam İsmail, onu konuştuk zaten. Ben de yanlış sözler söyledim. Ne oldu ki şimdi?"

"Köpekleri iyi ki biz zehirlemedik. Yoksa ben bu şefi öldürürdüm kesin."

"Saçmalama lan."

"Ben çok kötü oldum şimdi köpekleri öyle görünce. Çalışamıyorum. Aklım gidiyor, bir de şefin millete sırıttığını görünce delirecek gibi oluyorum. Ne yapsak?"

"Ne demek ne yapsak?"

"Biz de şefi zehirleyelim. Koyalım yarın sabah greyfurt suyuna bir şey, görsün zehirlenmek ne demekmiş, gebersin gitsin pezevenk. Zaten bizim yaptığımızı kimse anlamaz, kalp krizinden öldü zannederler."

"Ya İsmail saçmalama, ânında çakarlar mevzuyu. Bütün amcalar tepemize biner."

"Anlarlar mı diyorsun?"

"Anlarlar tabii, amcaların işi bu. İlk defa sen cinayet planı yapıyorsun sanki."

"E ne yapacağız o zaman?"

"Bir bok yapamayız."

"Yaparız! Niye yapamayalım!"

"Yapamayız İsmail! İstersen gidelim bir hayvanseverler derneği falan bulalım, duyarlı insanlar bulalım, şikâyet edelim."

"Şikâyet etsek ne olacak, köpekler öldü zaten. Böyle kimsenin bilmediği bir zehir var mıdır acaba? Kalp krizine neden olan, dur ben bizim biradere bir sorayım."

Aradan birkaç gün geçti, büyük sahanın kenarında bizim Artist'i gördüm. O kadar sevindim ki eski bir dostum kanser olmuş da kurtulmuş gibi hissettim. Zaten ben o Artist'in fakir olmadığından şüpheleniyordum. Cins bir köpeğe benzediğinden değil, yetişme şartları farklıymış gibiydi, muhtemelen bunu hayvansever biri yavruyken sokakta bulup evde beslemişti, sonra dayanamayıp yine atmıştı sokağa amcıkağızlı. Belki de ölmüştü hayvansever şahıs, kimse sahip çıkmamıştı köpeğe, insan bazen hayatın bütün girdisini çıktısını bilmek istiyor ama ne mümkün. Yalnız takılıyordu çoğu zaman, sonuçta diğer köpekler tarafından dışlanan bir tipti Artist. Hayatta kalmasını da bu dışlanmışlığına borçluydu. Hayat, bazen böyle tuhaf nimetler de sunabiliyor işte.

Baktım sahaya girecek, şef görür, bunu da zehirlerler diye koştum, "Çık dışarı Artist," dedim, oralı olmadı, üstüne yü-

rüdüm, "lan," dedim, "hoşt!" Tekme atmadan, ite ite süpürüp çıkarmak istedim, zayıf ama kaslı köpekti, oynatamadım yerinden. En sonunda kafasına vuracakmış gibi yaptım, hırladı, o ara takımın malzemecisi geldi, bağıra çağıra bir şeyler söyledi, ne dediğini anlamadım, durumu da anlatamadım, baktım bütün takım bana bakıyor boka bakar gibi, utandım, "Şoligong," dedim gittim.

İki gün sonra, yağmurlu bir akşamdı, Antalya'nın yağmurunu bilen bilir, bilmeyene de ne anlatsan boştur. Lojmanda oturmuş viski sodamı yudumluyor, altılı bültenini karıştırıyordum, dışarıdaki uğultunun arasında hıçkırık sesine benzer iniltiler duydum, kulak kabartıp lojmanın önüne çıktım. Bizim Artist lojmanların bahçe duvarında debeleniyordu, sanki boğazına bir şey kaçmış da çıkaramıyor gibiydi, debelenmeyi bırakıp yere yattı, kendinde değildi, simsiyah gözlerinin ışığı sönmüş, yitik ve umutsuz bakıyordu. Sürekli titriyordu, ağzından köpükler çıkmaya başladı, yaklaşmaya korktum, titremeleri kasılmaya dönüştü, kasılmalar öyle şiddetlendi ki bacakları kırılmış gibi bir hal aldı. Daha fazla bakamadım. Birkaç garson koşup geldi.

"Ne yapalım?" dediler.

"Ne bileyim!" dedim.

Baktım uzaktan İsmail geliyor, plaj partisi yarım kalmış, oradan dönüyor, yanına yürüdüm, koluna girdim, "Ne olmuş?" dedi. "Sen bakma, yürü," dedim. Kolumdan kurtuldu, omuzlarından çektim, döndü, gırtlağımı sıktı tek eliyle, "Sakın ha," dedi. Gitti Artist'in başına çöktü, boynunu okşayıp ağlamaya başladı.

Kapıya gittim, güvenliğe söyledim, "Bu İsmail, şefi öldürecek," dedim. "Ben tutamam, ya İsmail'i tutun bu gece ya şefi kaçırın otelden."

"Tamam," dedi, telsizle öbür güvenliği çağırdı.

Döndüm geri, İsmail yok. Rahatladım bir an, sonra se-

si geldi, "Şimdi senin ecdadını evveliyatını siktim," diye şefi yakasından tutmuş getiriyordu lojmana. Şef de bir yandan kulağını tutuyor, bir yandan topallıyordu. Bacağından kan akıyordu, bütün pantolonu karanlıkta kandan simsiyah görünüyordu.

"Ne yaptın lan İsmail?" diye sordum.

"Bacağından bıçakladım."

"Kulağını niye tutuyor?"

"Isırdım."

"Gel buraya!" deyip şefi sürükledi Artist'in başına. "Bak lan bak," dedi.

"Valla ben yapmadım İsmail, ben yapmadım," diye yalvarıp yakarmaya başladı şef.

Güvenlikler geldi. Birinin elinde cop vardı, diğerinde de sopa. Copunu kaybetmiş çünkü gerizekâlı.

İsmail, mutfaktan aldığı ekmek bıçağını şefin gırtlağına yasladı güvenlikleri görünce, "Yaklaşmayın," dedi. "Önce köpek ölecek. Sonra bu şerefsizi keseceğim."

"İsmail bırak lan adamı," dedim.

"Bırakmam. Ben bu adamı yaraladım zaten. Nasılsa hapis yatacağım. Hapse girersem kardeşim okuyamaz. Madem gireceğim, öldürürüm o zaman."

"İsmail mantığını sikeyim. Yaraladıysan ne olmuş, en fazla altı ay yatar çıkarsın, kardeşini gene okutursun. Öldüreceksin, müebbet yiyeceksin. Gideriz gübre fabrikasında da çalışırız İzmit'te, ben de gelirim, söz, bizim eve de yakın zaten!"

Şefin yüzündeki acılı ifade korkulu bir hal aldı, eli ayağı titremeye başladı, "İsmail Allah'ını seversen beni bırak," dedi.

"Sen sus lan! Köpeğe bak!"

"İsmail valla benim bir suçum yok. Bir dinle! Ben hepsine yalvardım, yapmayalım günahtır dedim. Çoluğum çocuğum var İsmail, bırak beni."

Yiyecek içecek müdürü Rauf Bey geldi şemsiyesiyle koşarak, şef onu görür görmez, "Demedim mi ben sana Rauf Bey," diye bağırdı. "Olmadı bir tel çekeriz sahanın kenarına demedim mi? 'Tel estetiği bozar,' dediler İsmail."

Şef salya sümük ağlamaya başladı, "Anlatsana şimdi Rauf Bey, anlatsana!" dedi.

Rauf Bey kaşlarını çattı, "Sen bir sus, sakin ol," dedi şefe nefretle. "İsmail bana bakar mısın?"

"Buyurun Rauf Bey."

"Tamam, sen haklısın. Şefiniz bir bok yemiş, doğrudur, biz ona köpekleri uzak tut sahadan dedik, zehirle demedik. Ama bu mevzuyu kapatalım."

"Mevzu kapanmaz Rauf Bey, nasılsa hapse giriyorum."

"Hapse girmeyeceksin İsmail. Kimse şikâyetçi olmayacak."

Rauf Bey, şefe döndü, "Söyle," dedi. "Şikâyetçi misin?"

"Değilim, değilim, değilim," diye hırlamaya başladı şef.

"Tamam, biz de değiliz," dedi Rauf Bey. "Otelin doktoru şefi tedavi edecek. Jandarmayı aramayacağız. Mevzu kapanacak. Yeter ki bırak."

İsmail şefe baktı, sonra döndü bir süredir yerde hareketsiz yatan Artist'e baktı, yüzünde bir şüphe, kararsızlık ifadesi oluştu. Rauf Bey telefonunu çıkarıp kaldırdı havaya, "Bak İsmail," dedi. "Müdür beyi arıyorum, bana inanmıyorsan, onunla konuş." Rauf Bey bir numara çevirdi, "Evet müdür bey," dedi. "İsmail yanımda. Veriyorum efendim." Şemsiyeyle birlikte güvenliğe verdi telefonu. İsmail bana bakıp "Sen getir telefonu," dedi. Götürdüm. İsmail telefonu aldı, daha konuşmaya fırsat bulamadan güvenlikler üstüne çullandı. Şef yere düştü, bayıldı. Rauf Bey koşup yerdeki telefonunu aldı. Ben de şemsiyeyi kapatıp güvenliklere vurmaya başladım ama alamadım İsmail'i ellerinden. Tuttular, götürdüler, jandarmaya verdiler.

Odadaki eşyalarımızı topladım o gece, işi bıraktım. Mah-

kemesine gittim, hâkim İsmail'i dinledi, hiçbir şey demedi, biraz düşünüp kararı yazdırdı, iki yıl üç ay, iyi hal indirimiydi, ceza muhakemeleri kanunuydu falan fıstık derken, en az altı ay yatarı çıktı, paketlediler, Antalya E Tipi'ne götürdüler, Kepez'e. Ertesi hafta ziyaretine gittim, mutlu görünüyordu, ortağını vuran bir fırıncıyla tanışmış, İsmail çıkınca fırının işletmesini ona verecekmiş. Para bırakacaktım, "Kardeşime gönder," dedi. "İyi, tamam o zaman, ben ayda bir gönderirim," dedim. "Sen içini rahat tut." Ertesi ay da gönderdim. Üçüncü ay sıkıştım, gönderemedim. Dördüncü ay moralim bozuktu, İsmail'in kardeşine göndereceğim paranın yarısıyla içtim, eksik gönderdim. Beşinci ay da yarısını gönderdim. Altıncı ay başka sıkıntılar oldu, arkadaşın ağbisinin *Ford Focus*'unu beton bariyere vurdum Kemer yolunda, ehliyetsiz. İsmail'in tahliyesine gittim yedinci ay, "Geçen hafta çıktı," dediler, zaten infazını yanlış hesaplamışlar, beş gün de fazladan yatmış. Cepten aradım, numara artık kullanılmıyordu, o arar diye bekledim, aramadı.

Altı ay sonra, okuldan bir arkadaşın yanına taşınmıştım. Arkadaş evde yoktu. Salondaki vitrinde Ankara Viskisi buldum, onu içtim kolayla. Bakkala gittim, birkaç bira aldım, dönüşte apartmanın girişinde bir broşür buldum, "Son Görev Cenaze Hizmetleri". Arayıp bütün hizmetlerini sordum, klimalı araçlar, özel tabutlar, mezar yerinin ayarlanması, dinî görevler, her şey dahil paket, "İyi tamam," dedim, "sabah sekizde gelin."

"Kim öldü?"

"Ben öldüm."

Bunun üzerine karşı taraftaki ses ısrarla, yapma arkadaşım, etme arkadaşım, hayat şöyle güzel, hayat böyle güzel, diye konuşmaya başladı. Sonra bana kendi karısı ve çocuğuyla ilgili dertlerini anlattı, dokuz yaşında bir oğlu varmış, okulda "göt" demiş, "am" demiş, öğretmeni çağırmış ko-

nuşmuşlar. "Çocuk nereden öğreniyor bu lafları?" diye sormuş. Adam "Bilmiyorum," demiş. "Nereden öğrenmiştir?" diye bana sordu, "Bilmiyorum," dedim ben de, "arkadaşlarından olabilir." "Evet," dedi adam, "evet, arkadaşlarından. Ayrıca, herkesin morali bozuk, herkesin canı sıkkın." Sonra karısıyla ilgili dertlerini anlatmaya başladı. Adamın konuşmasından fenalık geldi, kapatacaktım, kapattırmadı, belki de telefonda konuşmayı seven biriydi, adres istiyordu ısrarla, adamın çabasına saygı duydum açıkçası, mahalle adını doğru söyledim, apartman ismiyle numarasını kafama göre salladım.

Bir saat sonra eve amcalar geldi. "Bir saattir seni arıyoruz lan," dediler. "Nasıl adres veriyorsun. Hani kim öldü?" "Ben öldüm." "Siktir git lan!" Evin içine girmek istediler, "Giremezsiniz," dedim. AB uyum yasalarının yeni çıktığı zamanlardı, dikkat ediliyordu bu işlere, o yüzden eve giremediler ama sikecekmiş gibi baktılar. Sonra telsizle bağlantı kurdular, "Sen geleceksin o zaman bizimle," dediler. Pantolonumu giyip çıktım.

Amcaların minibüsünde dolaşmaya başladık. Bir ihbar geldi, Şarampol'de açık hava düğününe gittik, müziği kestirdiler. Beş dakika sonra amcanın biri, minibüsün yanında bir adamla konuşmaya başladı, nazik ama sabrının taşmak üzere olduğunu belli eden bir ifadeyle, "Kardeşim," dedi, "beş tane ihbar geldi 155'e, havaya ateş açıldı diye, ben şimdi ne yapayım! Bizim birini alıp gitmemiz lazım. Ben yardımcı olmaya çalışıyorum size burada, hepiniz değil, biriniz gelin, gece yatsın emniyette, sabah çıkar savcılıktan." Adam gitti, benim yaşlarda birini getirip verdi amcaya, yola çıktık. Güllük Kavşak'ta durduk, amca arkaya döndü, "Sen siktir olup gidebilirsin," dedi bana.

"Siz nereye?" diye sordum.

"Sana ne lan!"

"E onu emniyete götürüyorsanız, beni de Çallı'nın köşede bırakın, benim ev de orada."

O âna kadar hiç konuşmayan diğer amca sinirle bir tokat attı, hırsını alamadı yakamdan tuttu, birkaç da yumruk attı, öyle karışık ve boğuk küfürler etti ki hiçbir şey anlamadım, apar topar çıktım minibüsten. Lık Lık Birahanesi'nin olduğu pasaja girdim, eski pasaj, şimdiki değil, borcum vardı ama severlerdi beni, bir iki bira ısmarlarlar diye düşünüyordum. Kapanmış. Bir iki açık yer kalmıştı pasajda, onların önünde dolaştım tanıdık çıkar mı diye, kimseyi göremedim.

Pasajın önüne çıktım, sağda, Çallı yolu tarafında bir adam, kaldırımın kenarındaki otobüs durağı levhasına kafasını vurup duruyor, her vuruştan sonra da anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Uzaktan seyrettim biraz, yanına yürüdüm, yaklaştım iyice. Kırk yaşlarında vardı, saçları seyrekti, on saniyede bir bam diye vuruyordu kafasını demir levhaya. O kafasını vurdukça benim içimde bir şeyler acımaya başladı, "Ağbi ne yapıyorsun ya!" dedim. Döndü, kederden parlayan gözleriyle tanımaya çalışır gibi baktı, "Sana ne!" dedi sonunda.

"Tamam ağbi, beni ilgilendirmez de vurma yani," dedim. "Ne gerek var?"

Adamın yüzü birden değişti, öfkeli bir hal aldı, "Sana mı soracam lan, sana mı soracam!" diye bağırıp üstüme yürüdü. Ellerimi kaldırıp iki-üç adım geriledim. Köşedeki taksiciler koşup araya girdiler, adamı götürdüler. Taksicilerden biri bana döndü en son, "Sen de artistlik yapma yürü," dedi.

"Ne artistliği ya!" dedim.

"Yürü git lan!"

"Gitmiyorum!" diye bağırdım. "Ne artistliği yapmışım ki! Sen bana niye artist diyorsun!"

Biri dirseğimden çekti aniden, beni arkasına aldı, elini açıp üstümüze gelen taksicilere kaldırdı, "Bırakın," dedi, "o biz-

den." Çekti götürdü beni, kolumu kurtarayım dedim, kurtaramadım. Döndüm baktım, otuz iki dişiyle birden gülüyor, İsmail. Karşıdaki kebapçıda çalışıyormuş, kavga var demişler, çıkmış beni görmüş. Elini omzuma atıp "Gel," dedi, karşıya geçirdi, kebapçıya soktu. "Bir kebap ısmarlayayım."

Vukuatından ötürü otellerde çalışamıyormuş artık, beni görmese zaten bu kavgaya da karışmazmış, "Ama," dedi, "merak etme, adli sicil kaydı beş yıl sonra siliniyor, bizim yeğenle konuştum, o zaman gireceğim gübreye. Bir buçuk adana çek," diye bağırdı mutfağa. "Karnım aç değil," diyemedim, "bir olsun," dedim. Adana geldi, İsmail bir yandan diğer masalara bakıyor, arada da gelip benim başımda duruyordu. Biraz yedim ayıp olmasın diye. Kalktım sonra, usulden sordum "Borcumuz?" diye. Elini sırtıma koyup "Rica ederim," dedi, kasada oturan adama yaz işareti yaptı kendini gösterip, adam da sinirli bir hareket yaptı, kasanın yanından geçtikten sonra dudağının arasından belli belirsiz küfretti İsmail.

Kebapçının kapısında durduk, "Senin yaptığın insanlığı bana kimse yapmadı," dedi.

"Ne yaptım ki İsmail? Ayda iki yüz lira gönderecektim kardeşine, onu da doğru düzgün beceremedim, yarısını gönderdim yarısını içtim. O günden sonra da hiçbir işim rast gitmedi zaten, böyle bir cenabetlik yapıştı yakama."

"Yaptığın kadar yeter. Senin durumun da ortada."

"Senin birader ne yaptı, onu söyle asıl."

"Sorma ya! Boş ver."

"Lan oğlum söyle, merak ettim, ne oldu?"

"Bekle," dedi. İçeri gidip komiye bir şeyler söyledi, sonra yanıma geldi, "Gel," dedi, kebapçının yanındaki bahçeden geçtik, arka taraftaki tuvaletin önüne gittik. Birer sigara yaktık. İsmail önüne bakıyordu.

"Okulu mu bıraktı yoksa?" diye sordum.

"Yok, bitirdi."

"E o zaman?"

"Örgüt işlerine girmiş. Banka hesabını kapatınca şüphelendim, Kepez'den çıkıp direkt Ankara'ya gittim, buldum bunu, yalvardım, yakardım, dinlemedi, ben orada da doktorluk yapacağım dedi, gitti."

"Nereye?"

"Ne bileyim! Ne adres, ne telefon, insan en azından bir banka hesabı bırakır, o da yok. Bu küçük birader benim çocuğum gibiydi, çok üzülüyorum lan!"

İsmail'e baktım, gözleri dolmuştu, ne diyeceğimi bilemedim. Bir yandan da, bu birader banka hesabını kapattıysa bizim paralar ne oldu, diye düşündüm ister istemez, az para da değil, nereden baksan altı yüz lira, eksik göndermekten kaynaklanan vicdan azapları da cabası, bankaya mı kaldı, örgüte mi gitti, sorsan sorulmaz da, yanlış anlaşılır, gülümsedim, "Üzülme İsmail," dedim. "Senin yapabileceğin bir şey yok."

"Öyle deme. Çok düşündüm. Tamam şimdi Che de doktordu. Ama biz öyle insanlar mıyız? Biz öyle bir ülke miyiz? Yani bizim birader ne olurdu bir Hacettepe'de, bir Numune'de doktorluk yapsaydı, ben de ona yakın bir iş bulurdum Ankara'da, yanlış anlama, bizim birader evini barkını kursaydı yeter, kendim için bir şey istediğimden değil. Ama ben çözdüm bu meseleyi. Neden böyle yaptı biliyorum."

"Neden?"

"Sütannesi yüzünden! Ben zaten o kadının Türk olmadığından şüpheleniyordum, kesin emzirirken kulağına bir şeyler fısıldadı çocuğun. Ondan böyle oldu."

"Ya İsmail saçmalama."

"Hayır," dedi kesin bir tavırla, "ben çok düşündüm."

"E iyi tamam, sen bilirsin."

"Senin bir ihtiyacın var mı?"

Taksi parası istesem mi, diye düşündüm, vazgeçtim, "Yok, sağ olasın," dedim, vedalaştık.

Tanımadığım bir numara arıyordu, açtım, sinirli bir kadın, yanına taşındığım arkadaşın ev sahibiymiş, emekli mimar, "Bu gece sakın eve gelme," dedi. "Arkadaşın eşyalarını toplayıp getirecek yarın. Konuştum, kirayı da ödemiyormuşsun zaten. O da yetmiyor..." Dır dır dır dır konuşuyordu kadın, bir de amcaları getiriyormuşum evine, istemiyormuş bir daha beni evinde. "Tamam," deyip kapattım.

Meltem'de oturan bir arkadaşı arayıp durumu anlattım kısaca, biraz düşündü, "E gel o zaman, ne yapayım," dedi soğukça. Siktir git dese aynı şey. Meltem'e giderken durdum birden, Yüzüncü Yıl'ın köşede, geriye döndüm, merkeze yürüdüm, denize doğru, Karaoğlan Parkı'na. Alçak duvardan atlayıp falezlerin ucuna oturdum, geceye baktım, karanlık sulara, bir adım ötede ölümün olduğu yere. Uzaktan bir tekne yaklaşıyordu, önce belli belirsiz titreyen ışıkları vardı, sonra sesi duyuldu, gittikçe büyüdü, ışıl ışıldı, muazzamdı, kocaman bir direk uzanıyordu ortasında, direğin ucunda küçük bir flama sallanıyordu, içinde iyi insanlar dolaşıyordu, sanki beni almaya geliyorlardı, hissediyordum, duymuşlardı olan biten her şeyi. Önümden geçip gittiler, yat limanına girdiler.

Şimdi düşünüyorum, kaç yıl sonra, alkol, sigaralık, kubar, extacy, eroin, kokain, amfetamin, roj, taş, çakmak gazı, bonzai ya da edebiyat fark etmez, ne kadar yitik, umutsuz ve unutulmuş olduğunuz da fark etmez, hayatınızın hangi döneminde olduğunuz da fark etmez, hepsi geçer, hepsi biter, hepsinin kafası siktirip gider, karanlığın kalbiyse her zaman orada kalır, atmaya devam eder, duyması gerekenler için. İçimden öyle geldi o gece, falezlerin ucunda, ulur gibi, acıyla havladım birkaç sefer, sonra baktım birileri yaklaşıyor, hemen sustum.

Bombacı

Öteki pasajın delileri kavga ediyordu. Ben o pasaja fazla takılmazdım çünkü param yetmiyordu. Kumar oynatılan kahveler, pavyon tipi yerler ve kahkahalar oradaydı. Benim takıldığım pasajda Lık Lık Birahanesi gibi daha memur işi, ucuzcu yerler vardı. Agora Meyhanesi, Zekai Baba'nın Yeri, Yolcu Birahanesi falan hep bizim oradaydı. İç karartıcı yüzler, ümitsiz bakışlar ve canlı enkazlar da, yılların sidiği, boku, teri, kusmuğu ve sarhoş gözyaşlarının kokusu da bizimleydi tabii.

Kalabalık, öteki pasajın kaldırıma açılan boşluğunda, u biçiminde bir mıknatıs gibi toplanmış, kavgayı seyrediyordu. Kalabalığın çekimine kapılmış gibi tam karşısında durup bir sigara yaktım. "Vur lan Samsunlu," diye bağırıyorlardı. Samsunlu açık mavi bir kot pantolon giymişti, göt çatalı görünüyordu. Boya ve kireç lekeleri vardı pantolonunun üstünde, çamaşır suyu ve kusmuk izleri de. Çenesi hafif sağa kaymıştı, ağzından salyalar akıyor, ellerini pençe gibi tutuyordu. Boyu uzun, gözleri buz mavisi, kemikli alnı hafif çıkık, yüz hatları keskindi. Yer yer beyaz tellerin parladığı keçe gibi saçları birbirine karışmıştı.

Bir seferinde, "Sen ne iş yaparsın Samsunlu?" diye sormuştum.

"Ben Allah'ım," demişti, "buraları hep ben yarattım. Sadece bu pasajı, sadece Güllük Caddesi'ni, sadece Antalya'yı değil ha, bütün dünyayı ben yarattım. Bir yanlış anlaşılma olmasın sakın."

"Böyle sözler söylüyorsun da korkmuyor musun lan günaha girmekten?" demiştim.

Günaha girecek olan benmişim gibi gözlerini gözlerime dikmiş, "İki lira ver," demişti. "Tavuk döner alacağım."

"Madem Allah'sın, buraları sen yarattın," demiştim, "o zaman tavukları da sen yarattın. Söyle dönerciye, versin sana döner."

"Söyledim, vermedi. İki lira ver."

Çıkartıp vermiştim. Varsa verirdim, dilenciye değil de deliye, cebimde varsa veriyordum o yıllarda. Nedenini bilmiyorum. Derinlerde bir yerde, bir delirme korkusu belki, ta o zamanlardan vardı.

Samsunlu'nun o gün kavga ettiği deliye Tofaş diyorduk, nedenini bilmiyorum. Yattığı yerde salya sümük ağlıyor, bir yandan da Samsunlu'nun saçını çekmeye, kulağını ısırmaya çalışıyordu. Adamlardan biri Samsunlu'yu çekip kaldırdı, Tofaş'ı da kaldırdı, "Adam gibi dövüşün lan," dedi, "içeride atıp tutuyordunuz, hadi görelim." Tekrar birbirinin üstüne itti onları. Kahkaha, alkış, "vur vur vur" sesleri. İnsanlığın genel ruh haline dair çok berrak bir manzara. Samsunlu salya sümük ağlamıyordu, Tofaş'tan daha güçlüydü, ne zaman Tofaş'ı üstüne itseler, yine yere indiriyordu onu. Tekme, tokat, ısırık, saç çekme, her yolu deniyordu onu yıkana kadar. Çevresinde gülüp eğlenen, ona "Vur vur vur!" diyen, "Helal olsun lan Samsunlu!" diyen insanlara gururla bakıyordu ama kirpiklerinde kalmış iki damla gözyaşı da vardı. Bir sigara daha yaktım, aklı başında biri ne zaman gelip bu kavgaya dur

diyecek diye bekledim. Gelmedi öyle biri, yürüyüp gittim. Bağırıp çağırmaları, kahkahaları, gözyaşlarını, alkışları, bütün sarhoşları ve Allah'ı arkamda bırakarak bizim pasaja yürüdüm. Şimdi, seneler sonra, çok uzaktan bakınca o yarım, bulanık hatıraya, azgın bir dalganın kayalıklara attığı iki sandal geliyor aklıma, kırık dökük, sağlam kalan parçaları da yeni dalgalarla birlikte birbirine vura vura un ufak olan.

Muzo'yu gördüm bizim pasajın önünde, o da kafadan kırıktı. Lık Lık'ın çöp kovasını iki eliyle tutmuş, karşı kaldırımdaki paslı konteynıra götürüyordu. Sapsarı dişleriyle güldü beni görünce. Korkunç bir yüzü vardı Muzo'nun ama dünyadan daha korkunç değil. Bana hep biraz çocuksu gelmiştir o yüz, sadece taburemi sallayınca korkardım. Depremin yüzü olsa kesin Muzo'nun yüzü olurdu. Ya da ne bileyim, ben ne zaman deprem haberi duysam aklıma onun yüzü geliyor, bir de çocukken çok istediğim halde alınmayan akülü araba.

Babamın bir maaşına denk geliyormuş o akülü arabanın parası, bana dedikleri buydu, evin taksiti varmış, o yüzden alınamazmış. Şimdi düşünüyorum, her ay evin taksitini ödediler de ne oldu. Taksitler bitti, ertesi ay deprem oldu, ev yıkıldı. Ben günlerce ağlayıp durduğumla kaldım akülü araba sevdası yüzünden. Bazı anlar vardır, geçen zamanın bir daha geri gelmeyeceğini kuvvetle hissettirir insana. Ben de işte ta o zaman, akülü arabayı isterken geçen zamanın bir daha asla geri gelmeyeceğini kuvvetle hissediyordum. İleride anlamı olmayacağını biliyordum çünkü o akülü arabanın. Bir hayal, gerçekleşmesi gereken zamanda gerçekleşmelidir, işte tam o günlerde alınmalıydı bana akülü araba, artık çok geç, her şey için çok geç, uçup gitti elimizden o balon.

"Sigara lazım mı?" dedi Muzo.

"Yok," dedim.

"Hemen alırım," dedi.

"Yok."

"Kır pidesi alayım mı?"

"Yok."

"Hemen alırım."

"Yok Muzo yok."

"Kavgayı duydun mu?" diye sordum.

"Kim?" dedi çocuksu bir merakla.

Çöp kovasını yere bıraktı, elleri simsiyahtı, ayakkabı da boyuyordu isteyen olursa. Ona verdikleri tek şey iki öğün yemek ve biralardan arta kalanlardı. Bira musluklarının önündeki süzgeçlerde birikenler, şişelerin dibinde kalanlar, yarım içip gidenlerin biraları; Muzo'nundu onlar.

"Kim kavga ediyor!"

"Sizinkiler," dedim.

Yumruğunu avcunun içine vurdu hırsla, "Hepsini döveceğim o orospu çocuklarının," dedi, "artık çok oldular."

Kolumdan silkeledi sonra, "Yapma," dedim. Güldü. "Şaka şaka şaka," dedi, "biliyorsun."

Depremden korktuğumu biliyordu. Ne zaman birahane tezgâhındaki uzun taburelerden birinde oturduğumu görse, arkamdan sessizce yaklaşıp birden sallamaya başlardı. Bu yüzden bir gün kafasına ellilik bira bardağı geçirmiştim, eski tip bardaklardan, kulplu değil, silindir. Bardak kırılmış, benim elim kesilmiş, işaretparmağıma iki dikiş atılmıştı, izi hâlâ duruyor. Muzo'ya bir bok olmadı. Bir hafta konuşmadık, sonra barıştık.

"Sigaran var mı?" diye sordu.

Sapsarı dişleriyle güldü yine. Bir sigara verdim. Yakacakken çakmağı aldı elimden, kendi yakacakmış gibi yaptı, sonra birden dönüp koşmaya başladı. "Yine mi lan!" deyip takıldım peşine. Artık çok olmuştu, her gördüğünde bir punduna getirip çakmağımı yürütüyordu. Ama bu sefer yakalayacaktım. Takıldım peşine. "Tut tut tut," diye bağırdım. Pasajdan bir iki kişi boş ver dercesine elini salladı, bir iki kişi de manasızca sı-

rıttı. Pasajın sonundaki birahaneye girdi Muzo, oranın adını unuttum şimdi, yirmi dört saat açık olan, en döküntü yerdi, gecenin son demlerinde düşerdim oraya, çoğu zaman da hatırlamazdım orada olup bitenleri yahut hatırlamak istemezdim, oradan arka bahçeye çıkılıyordu, "Tut tut tut," diye daldım içeri. Akşamüstü, orası için çok erken bir vakitti. Kimse yoktu içeride. Muzo ses tesisatının arkasından dolandı, kapıyı açıp arka bahçeye çıktı, duvarın üstünden öbür tarafa atladı. Karşıdaki inşaata koştu, takibi kestim. "Sikeceğim lan belanı," diye bağırdım arkasından, "kodumun delisi!"

Nefes nefese Lık Lık'a girdim, uzun tabureye oturdum, "Selamın aleyküm," dedim tezgâhın arkasındaki Ayhan'a. Selamımı isteksizce aldı. Dirseğimi mermer bar tezgâhına yasladım, duvardaki *Efes* takvimine baktım. On beş sene önceki takvim, Ebru Şallı'nın Ebru Şallı olduğu zamanlar, mor iç çamaşırlı fotoğrafıyla, Lık Lık Birahanesi'nin duvarında, imkânsızın öbür adı gibi asılı dururdu o *Efes* takvimi. Bir bira söyledim Ayhan'a, "Param yok yalnız," diye ekledim, "sen bana git dersin."

"E o zaman hemen siktir git," dedi.

Yalçın göz kırptı, Ayhan'ın kardeşi. Ayhan ters bir herifti. Herkese ters, bana özel değil. O yüzden üstüme alınmıyordum. İyi polisle kötü polisi oynuyorlardı o tezgâhın arkasında, senelerdir böyleydi bu. Yalçın idare eder, Ayhan terslerdi. Yalçın terslemeye başlarsa işler sahiden boka sarmış, artık hesabı ödemenin vakti gelmiş demekti. Ayhan birayı önüme koydu, hafif alaycı bakıyordu, sağ göz çukurunun hemen üstünde siyah bir ben vardı, sanki ben heyecanlı bir film yahut bir dizi sezonuymuşum gibi, "Sonunu çok merak ediyorum senin sonunu," dedi.

"Ben de," dedim, "mutlu bir son olmayacağı kesin."

Ceptelefonum çalıyordu, arka cebimden çıkarıp baktım, öz amcam arıyor.

"Hayırdır?" dedim.

"Baban rahatsızlandı," dedi, "Bursa Devlet Hastanesi'nde."

"Ne!" dedim sinirle, elimi alnıma vurdum, "Yine mi menisküs?"

Benim babam bir çocuk, çocukluktan direkt ihtiyarlığa geçecek, hiç büyümeyecek, orta yaş nedir bilmeyecek. Elli yaşına geldi ama hâlâ on sekiz yaşındaki çocuklarla top oynuyor. Bir sene evvel sırf bu yüzden menisküs ameliyatı olmuştu Bursa'da. Sonrasında da yeniden sahalara dönebilmek için, ayağında kum torbalarıyla evin içinde çalışıp durmuştu. Bir an önce formasını yeniden kazanmak zorunda olan hırslı bir topçuydu çünkü benim babam, ertesi sene Bayern Münih'e transfer olacaktı. Tüylerim diken diken olmuştu sinirden, "Gelmiyorum," diye bağıracaktım neredeyse amcama. Ayıp olmasın diye sustum.

"Paran var mı?" diye sordu amcam telefonu kapatırken.

Bir şey demedim.

"Ben gönderdim şimdi," dedi. "Hesabına geçmiştir, sen ilk otobüse atla gel."

"Tamam," deyip kapattım.

Biramı dipledim, hemen kalkıp bankamatiğe gittim. Yüz lira para göndermiş amcam. Hepsini çekip geri döndüm. Ayhan'a iki bira parası uzattım, siktir git demesine gerek olmadığını, hesabı ödeyeceğimi söyledim, sevindi. İkinci birayı doldurdu. Birkaç bira daha içerim, ondan sonra da otobüse atlar giderim diye düşünüyordum, bir yandan da babamı düşünüyordum ister istemez.

Evvelsi sene beraber bir maçta oynamıştık, stadın arkasındaki toprak sahada. Güzel bir orta gelince koşmuştu babam, vole vuracakken yere kapaklanınca millet gülmüştü. Başkalarının senin yanında babana gülmesi çok kötü bir şey. Freudyen saçmalıklardan falan bahsetmiyorum burada, psikolojik bir şey değil bu, ekonomik temeli var. İşleri bok

eden, fabrikadan atılması oldu babamın. Tekel bayisi açtı tazminatıyla ertesi yıl, o dükkânın içinde sudan çıkmış balığa döndü. Daha önceden de halı sahaya giderdi ama iyice azıttı, büyük sahada oynamaya başladı. Yirmi sene fabrikada çalışmış, didinmiş, hep kol gücü, hep fiziksel aktivite. Tezgâhın arkasında oturup durmayı, bakkal hesabı yapmayı, para alıp üstünü vermeyi, veresiye yazmayı, ödemeyen müşteriye veresiyemiz yoktur demeyi yediremedi kendine. Futbolla telafi etmeye kalktı hayatındaki enerji fazlasını.

Öyle böyle derken, birkaç bira birkaç birayı kovaladı, saat sabahın dördü oldu. Yalçın dükkânı kapatırken "Gelmiyor musun?" diye sordu. Aynı taksiyle gidiyorduk bazen, evim yolunun üstündeydi, beni de bırakıyordu, "Gelmiyorum," dedim. "Yan tarafa takılacağım biraz."

Yan taraf dediğim, pasajın sonundaki döküntü yerdi. Antalya'daki gece âleminin son süprüntüleri buluşurdu orada. Sabah dörde doğru öteki pasajda iş yapamayan muşmula konsomatrisler kendilerine bira ısmarlatmaya gelirdi osuruktan adamlara. Beni beğenmezdi altmış yaşlarındaki konsomatrisler, cebimde para olmazdı çünkü. Süprüntü yerlerde gençlik para etmez, sadece para, para eder. O akşam kendimi sevdirmeye kararlıydım, org mikrofonunun çubuğuna on lira astım oynarken, iki konsomatrise bira ısmarladım sonra, ikisini de dudaklarından öptüm, biri travestiydi, "Bu geceyi yalnız mı geçireceksin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Elli liran da mı yok?"

"Kalmadı."

"Yazık sana çocuk."

"Öyle."

Cebimdeki paralar kâğıttan bozukluğa dönünce mekânı terk ettim. Yolun karşısındaki Tekel'den iki kutu bira aldım. Pasajın arkasındaki duvara sırtımı yaslayıp içmeye başladım.

Ne düşündüğümü hatırlamıyorum şimdi, sonradan çok uğraştım hatırlamak için ama başaramadım. Hayatın saçmalığını mutlaka düşünmüş olmalıyım, o yıllarda kafayı takmıştım çünkü buna. Dönüp dolaşıp Beckett okuduğum günlerdi.

Balonu hatırlıyorum ama şimdi, nasıl unutabilirim. Önce karşı inşaattaki karaltıyı gördüm. Muzo'yu seçememiştim daha. Sokak lambasının ölgün sarı ışığında sarhoş gözlerimi kısıp dikkatle baktım. Muzo'ydu, bir balonu şişirip duruyordu. Seslendim. Duymadı. Yahut duydu da duymazlıktan geldi.

"Muzo lan Muzo!" diye bağırdım bu sefer, "Gel lan buraya, gel! Bir şey yapmayacağım! O balon ne!"

Muzo elini kaldırdı duyduğunu belli etmek için. Yaptığı harekete daha dikkatle baktım. Balonu şişirip içine çekiyordu. Bir iki dakika sonra kalktı, duvardan atlayıp yanıma geldi, oturdu. Sapsarı dişleriyle güldü yine. Bakışları boştu, akşamüstü gördüğüm gibi değildi.

"Ne yapıyorsun lan o balonla inşaatta," dedim, "çocuk musun sen?"

Güldü yine. Cebinden benim çakmağımı çıkardı. Bir elindeki çakmağı, bir de balonu gösterdi. Çakmağın gaz düğmesine basıp içindeki gazı balonun içine doldurmaya başladı. Balon yavaşça şişiyordu. Balonu iki parmağıyla sıkıca tutmuştu. Yeterince şiştikten sonra ağzına götürdü. Balonun içindeki gazı içine çekti, tuttu bir süre, sonra balonun içine verdi yine. Tekrar çekti, balon büzüldü, tekrar verdi gazı. Bana uzattı balonu.

"Ne yapıyorsun lan," dedim, "çakmak gazıyla kafa mı olur? Bir de balondan."

Bir an denesem mi diye düşündüm. Kafam nasılsa bir milyon, bir şey olmaz diye düşündüm. Sonra Muzo'nun haline baktım.

"Lan gerizekâlı," dedim, "balondan kafa mı olur? Uçar gider onun kafası. Beynini siktiğinle kalırsın."

İkinci birayı açtım. Amcam arıyordu. Telefona bakmadım. Gayri ihtiyari cebimi yokladım beş kuruş kalmadığını bildiğim halde. Çünkü insan sarhoşken sürekli mucize bekler. Ben de otobüs bileti parasını cebimde bulsam şaşırmayacaktım. Yerimden kalktım, bulvarın tenhalığında denize doğru yürüdüm, Kaleiçi'ne saptım. Dar ve karanlık arnavutkaldırımı sokaklardan tıkır tıkır geçip otoparka vardım.

Otoparkın kenarındaki kulübeye bağlı Cango kokumu alıp çıktı yine. Yukarıdaki demir konteynıra ulaşınam lazımdı. O konteynıra çıkan merdivenin ikinci basamağına kadar uzanıyordu Cango'nun zinciri. Bu sefer daha uzun bırakınışlarsa bilemiyordum tabii. Durduğu yerden bana bakıp hırlıyordu. "İsmail İsmail," diye seslendim, cevap yoktu. Bir iki küçük taş attım konteynıra, İsmail'in uykusu derindi, Cango huysuzlandı, havladı pes perdeden. Merdivenin girişini kapatmasından korkuyordum, yerimden kıpırdamadım. Üçe kadar sayıp birden fırladım merdivene. Cango da fırladı, ondan önce tırmandım. Soluk soluğa kapıyı yumruklamaya başladım. Cango zincirini koparırcasına merdiven basamaklarını çıkmaya, üstüme saldırmaya çalışıyordu. Sonunda İsmail uyandı, kapıyı açtı, çapaklı ve uykulu gözlerini ovuşturup bana baktı, "Sen miydin?" dedi.

Boynunu aşağı eğip "Cango!" diye bağırdı kızgın. Aşağı indi sakin adımlarla, Cango'yu tekıneledi iki sefer. Cango ağlak sesler çıkardı hıçkırır gibi, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdı, kulübesine gitti.

İsmail sallama çay yapıp koydu önümüze. Müşterinin biri kuru pasta getirmiş, onun da paketini açtı. Otoparktaki son model arabalara baktım. Kapının arkasındaki çivide sarı bir yağmurluk asılıydı, kenarda uzun botlar duruyordu. İsmail otoparkta geceleri bekçilik yapıyor, gündüzleri de araba yıkıyordu.

"Hayırdır kardeş," dedi, "sabah sabah..."

"Acil bir iş çıktı," dedim. "Memlekete gideceğim de... Bir otobüs parası şey edebilir miyiz İsmail?"

İsmail'in kaşları kalktı, yüzüme şüpheyle baktı, "Valla bende de yok kardeş," dedi.

Ağzımda kuru pasta parçası vardı, yiyecektim, zor geçti boğazımdan. O laf koydu bana sabah sabah. Tam olarak laf değil de, İsmail'in o şüpheci bakışı. "Hayırdır kardeş sabah sabah," diye girmesi lafa. Böyle daha ilk baştan soğuk karşılaması. Bizim eski İsmail gitmiş, yerine başkası gelmişti sanki.

"Ha tamam," dedim.

İsmail birden, sanki içinde bir sürü şey birikmiş gibi, "Ama hep böyle yapıyorsun," dedi.

"Ne yapıyorum!"

"İçiyorsun içiyorsun, sonra geliyorsun benden para istiyorsun."

"Babam hasta, ondan."

"Baban hastaysa niye içiyorsun sabaha kadar. Akşamdan gitseydin ya."

"Yeni öğrendim."

İsmail kalktı, başucundaki kilitli çekmeceyi açtı. Çekmecenin içinden bir çay kutusu çıkardı. Sırtı bana dönüktü, "Ne kadar?" diye sordu.

Cevap vermedim.

Bana döndü, "Ne kadar lazım?" dedi.

"Boş ver tamam İsmail, istemiyorum."

"Ya tamam kardeşim. Ne kadarsa söyle."

"Tamam ya istemiyorum!"

"Niye kızıyorsun şimdi kardeşim."

Boğazıma bir şey oturdu, neredeyse ağlayacaktım, "Haklısın İsmail," dedim. "O yüzden kızıyorum."

"Al sen şunu kardeşim," dedi, elli lira sıkıştırdı cebime. Elini sırtıma koydu, oturttu beni. "Sen okumuş yazmış

adamsın," diye devam etti. "Sen bana bakma. Bugünlerde aklım karışık."

"Kardeşinden haber mi var?" diye sordum.

Üzgün baktı, "Yok," dedi. "Son gelen mektup neyse o." Sonra birden gülümsedi, "Ama iyi de bir haber var," diye ekledi.

"Ne?"

"Bizim yeğen müdür yardımcısı oldu Gebze'de. Daha dün konuştuk. Adli sicil kaydına kuyduna falan bakınam diyor. Önümüzdeki ay aldıracak beni gübreye."

İsmail otuz iki dişiyle birden sırıtıp bir fotoğraf karesi gibi dondu kaldı, yine eski İsmail oldu. Ben de gülümsemeye çalıştım ama içimde bir şeyler kırılmıştı.

Yol boyunca uyudum, hiç aklımda yoktu çünkü. Ben dünyanın en salak ve bencil insanlarından biriydim ayrıca. Otobüs küçük kentimin otogarına yanaşana kadar hiçbir boka uyanamadıysam bu yüzdendir. Annemi gördüm sonra otogarda, ağlıyordu. Otobüsten indim, beni görünce amcam da ağlamaya başladı, o zaman jeton düştü.

"Neden öldü?" dedim.

"Kalp krizi," dediler. "Dün akşamüstü maçta olmuş. Ambulansla Bursa'ya sevk etmişler ama yetiştirememişler, yolda ölmüş."

Ertesi gün, beyaz sakallı ihtiyar gassal, elinde köpüklü süngerle babamı yıkıyordu gasilhanede. On dört-on beş yaşlarında bir yardımcısı vardı, ihtiyar köpüklü süngerle ovarken o da hortumla su tutuyordu. Köpükler akıp gidiyordu babamın üstünden, yerdeki süzgecin çevresinde birikiyordu. Kollarımı kavuşturmuş dikkatle izliyordum. İhtiyar gassal bana döndü, "Akşam okumaya kim gelecek?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim.

Babamın ölü kolunu kaldırıp koltuk altını ovarken "Biz de okuyoruz," dedi.

Bir şey demedim. Babamın öbür kolunu kaldırıp ovmaya başladı, "Daha ayarlamadıysanız biz gelelim," dedi.

Bir şey demedim. İçeri bir memur girdi, bana bir kâğıt uzatıp "İmzalayın," dedi.

"Bu ne?" dedim.

"Ölü kâğıdı. Bir kopyası sizde kalacak."

İmzaladım.

T.C. Sağlık Bakanlığı, Ölü Gömme İzin Kâğıdı, Ölü Sahibine Verilecektir. Yukarıda adı, soyadı ve hüviyeti yazılı ölünün gömülmesine izin verilmiştir. Resmi mühür ve imza.

Memur çıktı. İhtiyar gassal babamı kurulamaya başlamıştı, eline pamuk alıp bana baktı, "Yedisine de geliriz," dedi.

Cevap vermedim. İhtiyar gassal pamuğu yerine yerleştirdi, çocuğu gösterdi, "Sesi çok güzeldir," dedi. "Okusun mu? Dinle istersen."

Çocuk elini kulağına götürdü.

"Hayır," dedim birden. Gasilhaneyi terk ettim. Bu ülkede ölmek sıradan bir şakadır.

Cenaze günü çok soğuktu. Tabut musalla taşının üstündeyken insanlar sıraya girmiş, "Başın sağ olsun," deyip duruyorlardı. Farklı farklı insanlardı, kimisi akraba, kimisi arkadaş ama hepsi birbirinin eşiydi sanki, hepsi yaşıyordu çünkü, başka bir âlemdeydiler, ölü ve ölü sahibi, babam ve ben başka bir âleme aittik.

Taziyeleri kabul ederken çiçekçi çocuğun tabutun arkasına bir çelenk yerleştirdiğini gördüm. Göz ucuyla bakıp birden çelenge yürüdüm, amcam kolumdan tutmak istedi, kurtuldum. "Şerefsizler," diye bağırdım, annem arkalardan çığlık atar gibi adımı seslendi, "sen karışma," dedim ona dönüp. Fabrikanın adı yazıyordu çelengin üstünde, "Kim gönderdi lan bu çelengi," diye bağırıp fabrikanın adını söküp attım çelengin üstünden, bir tekme savurdum. "Utanmaz herifler," dedim, "yirmi sene çalıştırdınız adamı. Grevden son-

ra işten attınız bir gecede. Tazminatını vermek için bile iki sene beklettiniz! Şimdi çelenk mi gönderiyorsunuz."

Babamın çok sevdiği bir arkadaşı vardı, "Sakin ol," deyip koluma girdi. "Fabrika göndermedi çelengi," diye açıkladı. "Biz işçi arkadaşları para topladık aramızda, böyle bir çelenk yaptıralım dedik. Biliyorsun sendika bizi sattı, aramız kötü, o yüzden üstüne fabrikanın adını yazdırdık."

Biraz düşündüm, "O zaman üstüne işçi arkadaşları yazdırsaydınız ya," dedim.

Çiçekçiden "İşçi Arkadaşları" diye bir yazı geldi. Çelengin düşen çiçeklerini topladık, "İşçi Arkadaşları" yazısını üstüne koyduk, çok daha güzel oldu.

Babamı hep işçi olarak hatırlıyorum. Dört sene bakkal dükkânı işletti ama orada sadece veresiye defterini kontrol ederken kalmış aklımda. Dalıp gider, bir sigara yakardı. Görmeden bakardı o deftere, sayfaları manasızca çevirirdi. Kendi de veresiye yazdırırdı sıkıştığında, maaş gününe bir hafta kala, her seferinde ezile büzüle, beni göndermezdi, veresiye alınacağında hep kendi giderdi. Dükkânı açtıktan sonra da veresiye istese dert istemese dert oldu. İşçinin, memurun maaş günü belliydi, maaş günü ödeyen öderdi, ödemeyene ne diyecekti? Kızardı ama söyleyemezdi, iyice birikirdi defter. Bir seferinde kasadaki bütün parayı vermiş, toptancıdan doğru düzgün hiçbir şey alamamıştı. Benim haberim yoktu daha, okuldaydım, liseye gidiyordum o zaman, "Bundan sonra veresiye yok," dedi o gün. "Git kırtasiyeye, 'Veresiyemiz yoktur' diye yazı çıkart bilgisayardan gel."

"Yapamayız," dedim. "Parası olup da ödemeyenden iste."

Defteri bana fırlattı, bağırdı çağırdı, sağı solu tekmeledi.

"Ne bok yiyeyim lan ben!" dedi.

Dükkânı devredecekmiş, iş bakmış bulamamış, hiçbir fabrika almamış, kimisi "Sendika işlerine karıştın, mimlisin," demiş, kimisi "Yaşın geçti," demiş. Bir soğuk hava deposun-

da iş bulmuş, onlar da "Bekçi olarak gel başla asgari ücretle," demiş.

"Bekçilik mi yapayım," diye bağırmaya başladı, "etleri mi bekleyeyim ben! Amına kodumun memleketinde elim kolum tutmuyor mu lan benim!"

Sağa sola vurmaya başladı. Tutayım dedim tutamadım. Tezgâha yumruğunu indirdi. Senelerce somun sıkmış, araba dökümünde çalışmış. Ahşap tezgâh çatırdadı, üstündeki gofretler düştü. Çıktım. Yazıyı getirdim. Eve gitti yattı. Dükkânda ben kaldım, bizim apartmanda oturan emekli bir teyze vardı. Üç ayda bir maaş alıyor. Babamın ardından geldi, *Sana* yağ istedi, "Yaz," dedi. "Yok," dedim. Boynunu büktü gitti. Bizim peder iki saat uyudu geldi, suratı bir karış. Teyze balkondan bir laf söylemiş. "Günün günü var," demiş, "bir *Sana* yağ vermedin bana ama günün günü var."

Peder tezgâhın arkasındaki yazıyı indirip yırttı, *Sana* yağı alıp gitti. On dakika sonra döndü, elinde *Sana* yağ, teyze almamış. Dükkânın içinde gidip gelmeye başladı, kendi kendine konuşuyor. Bir rakı açtı. Hayatında içtiğini görmediğim adam gündüz vakti rakı açtı. Rakıyı dikti. İleri geri dolaşmaya başladı. Bir tane daha koydu. Peynir kestim. Hâlâ konuşuyor. İçtikçe beter oluyor. Dükkânı içeriden kilitledi. Gelen giden dükkânın önünde duruyor, ellerini cama siper edip bakıyor, içeride ileri geri dolaşan, bağıran çağıran bir adam, fabrikaya küfrediyor, sendikaya küfrediyor, dükkânda ne kadar mal varsa ona küfrediyor.

Sana yağı alıp çıktım, "Babam delirdi," dedim teyzeye. "Yanlış yaptık, benim hatam. Bunu al lütfen, bu adam bir delilik yapacak," dedim. Yalvardım yakardım, teyze aldı *Sana* yağı. Geri döndüm, dükkânı iyice dağıtmış. Bira kasasına oturmuş, sigara elinde, eli şakağında.

"İçkileri de kıracaktım," dedi, "kıramadım. Çok pahalı. Aldı mı teyze *Sana* yağı?"

"Evet."

Etrafı toplamaya başladım.

"Sen git," dedi. "Ben toplarım."

Rakının kapağını kapattı, birden kalktı, etrafı toplamaya başladı. Ben de çıktım.

Vole atmaya çalıştığı maçta da ıskalayıp yere kapaklandıktan sonra birden kalkmış, gülenlere hiç aldırmadan, defansa yardım etmeye koşmuştu bütün gücüyle. Maçtan sonra bir sigara yakmıştık portatif tribünlerde, diğer maça bakarken muhabbet etmiştik biraz, "Yahu baba," demiştim o zaman, "elli yaşına geldin, on sekiz yaşında çocuklarla top oynuyorsun. Gülüyorlar arkadan, farkında değil misin?"

"Gülsünler, sorun değil," demişti. "Genç onlar, gülecekler tabii."

Elini göğsüne götürmüştü sonra, tam kalbinin üstüne, "Burası da gülüyor," demişti. "Burası çok mutlu." Elini omzuma atmıştı sonra, "Sen neyi dert ediyorsun ki," diye eklemişti.

Neyi mi dert ediyorum? "Kendine gel," demeliydim o zaman, onu dert ediyorum işte şimdi. "Oynayacaksan git kendi yaşıtlarınla oyna," demeliydim. Fabrikanın halı saha maçında oyna. Fabrikadan seni attılar diye, bir iki mühendis ve insan kaynakları müdürü de oynuyor diye, niye "Ben küstüm, gitmiyorum," diyorsun ki. Oynayanların çoğu işçi, hepsi senin arkadaşın, kim seni maça almayacak. Neye küsüyorsun sen. Seni satan sendikanın da amına koyayım, fabrikasının da amına koyayım. Rahmi Koç'un sikindeydi sanki, "Bizim fabrikanın halı saha maçına mı gitmiş? Onu fabrikadan attık biz, almayın, maçta da oynamasın," mı diyecek? Bırak seni, seni attıkları fabrikanın müdürünü bile tanımıyordur. Neyin gururunu yapıyorsun! Yirmi sene fabrikalarında çalıştın, bir tane kahve fincanı verdiler hediye. Başka ne geçti eline! Bir halı saha keyfin var, onu da ellerinden al-

malarına müsaade ediyorsun! Ağzın dilin dışarıda koca sahalarda top oynuyorsun. Ken Loach filmi misin baba sen ya! Bırak git, keyfine bak! Düşünme sendikayı da fabrikayı da! Burası ufak yer. Büsbütün yalnız kaldın böyle! İşte bunları diyecektim, bunları demeliydim, ama artık çok geç, her şey için çok geç, uçup gitti o balon da...

Öğle ezanı okundu. Camiden çıkan cemaatten de cenaze namazına katılanlar oldu, hava soğuk olduğundan imam vaazı kısa tuttu. Babamın tabutunu omuzlayıp camiden çıkardık. Babamın arkadaşları cenaze namazına katılmamışlardı, tabut camiden çıkarken sol yumruklarını havaya kaldırdılar sessizce, duygulandım o zaman, babam iyi bir herifti, diye düşündüm, sık sık düşünürüm bunu da, bir öküz gibi oturdu göğsüme bu düşünce o zaman.

Mezarlıkta tabut açıldı, imam köşede çömelmiş duasını okurken kefen tabuttan çıkarıldı, "Mezara kim yerleştirecek?" diye sordu biri. "Oğlu burada, o yerleştirsin," dediler. "Hadi," dedi amcam. Mezarın içine atladım. Ben başucuna geçtim, amcam da ayakucuna. Yukarıdan kefeni uzattılar, kefenin uzun bırakılmış yerlerinden tuttuk, "Kıbleye çevirin," dediler, çevirdik. Dikdörtgen beton çubukları kefene paralel yerleştirdik çökme olmasın diye. Sonra çıktık mezardan. Sıra üçer sefer kürekle toprak atma faslına geldi, küreği alan atmaya başladı. Baştan biraz baktım, sonra dayanamadım, uzaklaştım mezardan, ötede bir sigara yaktım. Dayım geldi yanıma, "Böyle yapma," dedi. "Gelip bakman lazım gömülürken, toprak atman lazım. Usul böyle."

"Bakmak istemiyorum," dedim. "Toprak da atmayacağım, bu kadar yeter."

Dayım gitti. Bir kaplumbağa çamların arasından çıktı, ayaklarımın dibinden geçip mezar parseli boyunca yürüdü, yolun karşısına geçmek istiyordu, bir şeylerden ürkmüş gibi durdu aniden, başını ve ayaklarını içine çekti, kabuğuna

gömüldü. Gün ortasında kararmış gökyüzüne baktım, ağlamaya başladım.

Bir ay sonra Antalya'ya döndüm. Bir hafta üst üste içtim. O öğlen Lık Lık'ın önünde, elimdeki at yarışı bülteniyle ileri geri dolaşıyor, dükkânın açılmasını bekliyordum. Yalçın göründü pasajın ucunda. "Neredesin ya?" dedim. Somurtur gibi baktı bana. Anahtarı asma kilide yerleştirdi, "Evine git kardeşim," dedi. "Yeter! Biraz dinlen artık. Bak, ağbin olarak söylüyorum bunu sana."

"Ben iyiyim böyle," dedim.

Efes takvimine bakıp ilk dikişte yarıladım biramı, iyi geldi. Günün yarışlarına göz gezdirmeye başladım. Birkaç kupon yaptım üç beş liralık, daha ilk ayaklardan yatıp günün heyecanı kaçmasın diye ikişer at yazdım ilk iki ayağa. Muzo'ya verdim kuponları, yatırdı geldi, çakmağımı yürüttü yine, peşinden kalkıp koşmadım bile. Yalçın bir kibrit uzattı, onunla yakmaya başladım sigaramı.

"Kır pidesi söyleyelim mi?" diye sordu Yalçın.

"Söyle," dedim.

Ucundan biraz yedim, midem bulandı. İkinci birayı söyledim, ona yüklendim, iyi geldi, çok iyi. At yarışlarında üçüncü ayakta yattım, günün geri kalanında hep Lık Lık'taydım, akıp giden zamanın sarhoşluğuna bıraktım kendimi, kaç bira içtiğimi saymadım. Dükkân boşalınca Yalçın'la ikimiz kaldık, başka müşteri gelmesin diye içeriden kilitleyip Baha'nın kasetini taktık, *Kutup'ta Yaz Gibi.* Baha'nın Baha olduğu zamanlar, Yalçın'la beraber her gece dinlerdik o kaseti dükkânı kapatırken.

Yalçın eve gitti sonra, ben de yan tarafa uğradım. Cebimde biraz para kalmıştı, daha çok içebilmek için konsomatrislere bira falan ısmarlamadım. Yine de Ankara havası oynamaya çağırdılar beni. Konsomatrislerden biri ıslak nefesiyle, "Hepimiz öleceğiz," dedi kulağıma. "Hayatın tadını çıka-

ralım. Ölüp gideceğiz." Niye öyle bir şey söylediğini bilmiyorum, babamın öldüğünü bir tek Yalçın'la Ayhan biliyordu, konsomatrislere falan bunu anlatmış olamazdım. Benim de bir özel hayat eşiğim vardı, ne kadar içersem içeyim sadece kendime sakladığım acılarım vardı. Hususi acılar, kamuya kapalı, üzgünüz, sürücünüz bu acının biçimini desteklemiyor. Cebimde beş kuruş kalmayınca terk ettim mekânı.

Nereye gitsem, ne etsem diye düşündüm, cepte beş kuruş olmayınca aklıma bir bok gelmedi. Pasajın arka bahçe duvarına yasladım sırtımı, oturdum. Alkolün vücuduma yayılmasını dinledim, bir arı kovanının içindeydim sanki. Alkollüyken birbirine zıt hislere kapılmaya teşnedir insan, bir yandan kendimi güçlü hissediyordum, bir yandan da huzursuzdum. Kendimi iyi hissediyordum ama uzun sürmeyeceğini de biliyordum bu hissin. Temel kural şudur, alkollüyken bir şeylerin ters gittiğini hissedersin sürekli, bir süre sonra da sahiden ters gitmeye başlar.

Karşı inşaattaki karaltıları görünce bir dejavu huzursuzluğuna kapıldım. Muzo, balon, çakmak... Ama tam olarak ne olmuştu geçmişte, hatırlayamıyordum. Cebimde bira alacak para da yoktu ve bilinmeyen bir güç beni inşaata doğru çekiyordu. Yerimden kalktım, sallana sallana karşı inşaata yürüdüm. Muzo, Samsunlu ve Tofaş, bir duvarın kuytu karanlığında oturuyorlardı. Üçünün de elinde kırmızı balonlar vardı, üfleyip tekrar çekiyorlardı balonları. Beni görünce gülümsediler. Bir tuğlanın üstünde yer gösterdiler. Yanlarına oturdum. Hepsine teker teker baktım. Üçünün de bakışları kıpkızıldı.

Tofaş, "Samsunlu, Turan Ağbi'nin arabasını çarpıttı," dedi.

"Ne oldu?" dedim.

Cevap vermediler. Balonları çekmeye döndüler.

"Ne yaptın lan Samsunlu?" dedim.

Samsunlu balonu iki parmağıyla sıkıca tuttu, "Su işlerinden emekli Turan Ağbi var ya," dedi, "onun arabasını çar-

pıttım dün akşam. Çünkü Tofaş'a iki lira vermedi, kafasına da tavlayla vurdu. Değil mi Tofaş, arabası çarpılmadı mı?"

Tofaş, "Çarpıldı ki ne çarpıldı!" dedi. "Arapsuyu yolunda, pert olmuş, artık kullanılmaz diyorlar. Samsunlu çarpıttı."

Samsunlu, "Turan Ağbi'ye de söyledim," dedi. "Tavlayla Tofaş'a vurduktan sonra söyledim. 'Senin arabanı çarpıtacağım,' dedim. Ne oldu arabası, çarpıldı!"

Tofaş kulağıma eğildi, kırçıl sakalları diken dikendi, bir sır verir gibi sessizce, "Samsunlu Allah," dedi.

Ben de eğildim Tofaş'ın kulağına, "Biliyorum," dedim, sonra, "şu balondan bana da versenize," dedim ortaya.

Muzo cebinden kırmızı bir balon çıkardı. O gün yürüttüğü çakmağımla gaz verip şişirdi. İki parmağıyla tutup bana uzattı. Balonun içindeki gazı çekip vermeye başladım. İlk başta bir şey anlamadım, sonra beynimde deli yangınlar başladı. Nasıl anlatayım bilmiyorum, önce bir kıvılcım, sonra okyanusta bir kulaç, bir kocaman dalga ve çarpışan iki kamyon. Sonra art arda yanan ağaçlar, ağaçlar, ağaçlar... Gözlerimi kapattım ve ağaçları seyrettim, beynim yanıyordu, çok güzel ve korkunç bir histi. Bazen o hissi de özlüyorum. İnsan böyledir, beynini yaktığı günleri bile özler.

Sonra gidiyordum, gidiyordum ama nereye gidiyordum. Bir ara Kaleiçi'ndeydim, dar ve karanlık sokaklarda tıkır tıkır yürüyordum. İsmail'e uğrayacaktım ve Cango'dan korkuyordum. İki bira parası isteyecektim, belki de üç ya da dört bira parası, son defa. İsmail'in söylediği söz bana koymuştu. O gece söylediği söz mü, yoksa daha evvel, o sabah söylediği söz mü? Hatırlamıyorum. O gece İsmail'e gittim mi, gitmedim mi? Bu bir sır olarak kaldı.

Kapalı bir bankamatikte yattım bir ara, ne kadar yattım hatırlamıyorum, hava karanlıktı, çok uzun olamazdı o yüzden. Sonra bir çeşme, o çeşme nereden çıkmıştı, nereden bulmuştum o çeşmeyi. Ayılma zamanı gelmişti. Tam

bir ayılma değildi. Beş dakika ayılıyordum, beş dakika uçuyordum; alkol ve gaz. Meltem'e doğru yürüyordum, eve. Ve sonra telefon kulübesi. Telefon kulübesinin karşısında *Sheraton* vardı. Telefon kulübesine girdim, parçaları birleştirdim, 155'i aradım.

"Alo," dedim, "amcalar mı?"

"Ne?"

"Emniyet mi, emniyet mi?"

"Evet."

"*Sheraton*'a bomba koydum."

"Anlamadım, tekrarlayın."

"*Sheraton*'a bomba koydum. Parça tesirli bir bomba. Düzenek ceptelefonuna bağlı, ceptelefonu elimde. Şu an arayıp patlatabilirim. Patlatayım mı, yoksa adam gibi konuşalım mı? Patlatayım mı, yoksa burada ciddi ciddi konuşalım mı? Beni dinleyin. Beni dinleyin dedim, tamam mı? Tamam sakinim, beni dinleyin. İsteklerim çok net. Bir adet *Chevrolet Camaro* istiyorum, son model, sıfır kilometre. Vergisine mergisine karışmam. Deposu da dolu olacak. Hemen istiyorum, derhal istiyorum, şimdi istiyorum, bu gece istiyorum, hemen şimdi gerçekleşmeli bu istek. Yoksa patlatırım. Anlaşıldı mı?"

"Biz bunu bir görüşelim."

"Görüşün, çabuk görüşün. Size on dakika müsaade. On dakika sonra patlatırım. İsteklerim çok net. *Sheraton*'ın önüne çekeceksiniz *Chevrolet Camaro*'yu bu gece. *Sheraton*'ın önünden *Camaro*'yu alıp gideceğim. Bütün müşteriler camdan bakacak. Burası çok önemli. Bak burası en önemli yeri. Bütün müşteriler camdan bakacak ben *Camaro*'ya binmiş giderken. Bakmayan bir zengin görürsem patlatırım bombayı, anasını sikerim o bakmayışın. Sikerim anasını o yok saymanın! Otel personeline zorunlu değil. Müdürler hariç. Müdürler mutlaka bakacak! Düzenek telefona bağlı, arayım mı lan şimdi. Patlatayım mı? Siz de mi umursamıyorsunuz lan

beni! Bakın, bir işçi çocuğu olarak bugüne kadar hiçbir zaman saygı beklentim olmadı. Ama bu gece var. Bu gece saygı duyacaksınız bana. Herkes bana saygı duyacak bu gece, tamam mı? Bu gece kral benim, bu gece kral dairesinde ben kalıyorum. Anlaşıldı mı? Yoksa patlar bomba."

"Tamam, anlaşıldı. Sakin olun lütfen."

"Ben gayet sakinim. Ben gayet netim. Burada erkek erkeğe konuşuyoruz, bakın olay siyasi, bakın olay ekonomi politik. Yavşaklık istemiyorum, ibnelik istemiyorum, hiçbir götverenlik istemiyorum. Anlaşıldı mı? Anlaşıldı mı dedim?"

"Anlaşıldı."

Telefonu çarpıp kapattım, yürümeye devam ettim. Meltem'e uzanan yol dümdüzdür, beş dakikada bir de telefon kulübesi çıkar insanın karşısına. Belki de karşıma telefon kulübesi çıkmasa tekrar aramazdım amcaları. Önüme çıkan iki kulübeden daha arayıp isteklerimi tekrarladım. Ağzıma gelen bütün küfürleri de etmiş olmam lazım bu arada. Sanırım onlar da arabayı hazırladıklarını söylemişler, "Gel *Sheraton*'ın önünden al," demişlerdi. Beni yakalamak için olduğunu anlamıştım bunun. Artık telefon açmanın manasının kalmadığını düşünüyor, eve dümdüz yürüyordum.

Beyaz bir minibüs son sürat geldi, yürüdüğüm kaldırımın üstüne çıkıp önümü kesti, içinden otomatik tüfekli amcalar çıktı, bana, "Ellerini kaldır, kaldır ellerini," diye bağırmaya başladılar. "Yat yere yat yat!" Tam o arada ağzının kenarına bir sigara koymuştum, çakmağımı almak için elimi cebime götürdüm. İri kıyım, tam şakağının üstünde şark çıbanı olan bir amca, "Kaldır elini!" diye bağırdı. Cebimde çakmak yoktu, Muzo araklamışı çünkü. Ben ellerimi kaldırırken amca da havaya ateş açtı.

"Yat yere yat yat!"

Yere doğru hafiften eğildim. Üstüme gelip kollarımı arkaya büktüler, yere yatırdılar, bir amca dizini sırtıma yaslarken

biri de arkadan kelepçeledi. Enseme bir yumruk indi, "Amına kodumun çocuğu. Sen mi yaptın lan ihbarları?"

"Evime gidiyorum kardeşim ben," dedim, "ne yapıyorsunuz siz?" Avrupa Birliği'nin Avrupa Birliği olduğu zamanlardı. "Böyle mi gireceğiz Avrupa Birliği'ne?" diye de ekledim. Kafama bir yumruk daha indi. Harbiden çok kızınıştı bu amcalar. İte kaka minibüse bindirdiler. İçeride on beş on altı yaşlarında iki çocuk daha vardı, onları da aynı güzergâhtan toplamışlardı herhalde. Hangi telefon kulübesinden arandığı emniyette çıkıyormuş, sonradan öğrendim. Çocuklardan ikisi de eşofmanlıydı. Başlarında biri durmuş, ikisini de tokatlıyordu.

"Siz mi yaptınız lan ihbarları?"

"Hayır ağbi, biz basket oynuyorduk."

"Ne basketi lan bu saatte?"

"Ağbi biz kolejde basket takımındayız."

"Sikerim lan takımınızı saat sabahın körü. Bak ses kayıtlarından bulunur, ses tanıma cihazı var emniyette, yalan söylemeyin daha beter olur."

"Ağbi valla turnuvamız var. Niye yalan söyleyelim, ona çalışıyoruz biz."

Arkaya döndüm. Ağlayan çocuklara baktım. Onlar da bana baktı yalvarır gibi. "Tamam amca," dedim, "vurma çocuklara. Ben yaptım ihbarı."

"Vay pezevenk," dedi. "Ben nereden senin amcan oluyorum lan piç!" Geldi bana minibüsün içinde bir tekme attı, o daracık minibüste bunu nasıl başardı bilmiyorum. Ağzı leş gibi içki kokuyordu amcanın.

Minibüs amcaların mekânında durunca kazağını başıma geçirip öyle çıkarttılar beni dışarı, sürükleye sürükleye götürdüler, sanırım asansöre bindik, asansörden iner inmez biri saldırdı üstüme. Dur yapma, etme, falan dediler, vuran amcaysa, diğerleri niye yapma etme dedi, onu anlayama-

dım. Sonradan öğrendim, bana vuran *Sheraton*'ın müdürüymüş, oteli ayağa kaldırdım diye sinirlenmiş, emniyete kadar gelmiş hırsından. O zaman bilseydim iki çift laf ederdim tabii, "Hadi amcalar vursa neyse de sana ne oluyor?" derdim. "Amına kodumun kravatlı orospu çocuğu, sen kim köpeksin, o oteli götünde patlatmadığıma dua et!"

Hayatımda en nefret ettiğim şey karambole atılan yumruklarla tekmelerdir, kancığın götü yemez gözlerinin içine bakarak mevzu yapmaya, fırsat kollar amınsıçtığı, savunmasız gördüğü anda saldırır. *Sheraton*'ın müdürüne yapma etme demelerinin nedenini de öğrendim sonra, amcanın biri söyledi laf arasında ertesi gün, "Bu copu götüne sokacaktım senin dün akşam, bizim müdür 'Şapmayın ben sorgulayacağım bizzat,' dedi, çünkü vali aramış kendisini." *Sheraton* deyince ona kadar gitmiş telefon. Ne de olsa Amerika var arkasında *Sheraton*'ın, büyük mevzu yapmışız da benim haberim yok.

İlk ifademi alırken kalorifere kelepçelediler, yüzümü de duvara döndürdüler. Her şeyi hatırladığım kadarıyla anlattım. Israrla bir örgüt falan var mı diye sordular arkasında, "Hayır ben tek tabancayım," dedim. Mekân terörle mücadelecilerin mekânı olduğundan çok kızgındılar, o hırsla en azından üç beş sene yıkalım şunun üstüne diye düşünmüş olabilirler.

İfadenin ardından nezarete aldılar, üç sigara hakkı verdiler. Sabredeyim dedim, bir saate bitti. Sağa sola vurmaya, "Bombacıyım lan ben, sigaramı verin, patlatırım burayı," demeye başladım. Resmî giyimli biri geldi, "Gel," dedi, "sana sigara vereceğim." Avukat odasına götürdü beni, bir sigara verdi, yaktım, ilk nefesi çeker çekmez şak diye bir tokat attı, sigara suratımda söndü. Ardından arka arkaya tokatlamaya başladı. Diğer amcalar geldi, kurtardı beni onun elinden.

Sabah dokuzda uyandırdılar, öğleden sonra ikiye kadar bütün müdür amcalar geldi sorguladı beni. Hep aynı soruları sordular, hep aynı cevabı aldılar: "Ben tek tabancayım."

Dörde doğru savcılığa sevk ettiler. Akşam havaya ateş açan şark çıbanlı amca, "Kelepçeye gerek yok," dedi, koluma girdi, öbür koluma da başka biri, çıktık Çallı'daki mekânlarından, bindik arabaya.

Öğlen bana tavuk döner de ısmarlamıştı şark çıbanlı olan, samimi biri olarak gördüğümden, "Ne olur bizim iş?" dedim ona.

"Bence seni bırakırlar," dedi. "Biraz efendi dur yeter. Böyle işleri çok gördük biz."

"Harbi mi?"

"Zaten bizim teşkilatı asıl tüketen, böyle havadan sudan işler. Haybeye olduğunu biliyoruz ama yine de bütün teşkilat alarma geçiyor. Alarma geçmezsen yarın öbür gün sen mesul olursun. Çünkü ihbar gelmiş, istihbarat gelmiş, hani derler elin armut mu topluyordu. Boşuna mı vergi ödüyoruz, derler. İşte böyle balon işler tüketir, bitirir bizim teşkilatı. Adamda kafa bırakmaz, beyin bırakmaz."

Camı aralayıp bir sigara yaktı, bana da uzattı, yaktım, "Ben seni dün akşam vuracaktım biliyor musun?" dedi. "Elini cebine atmıştın ya, tam ben havaya ateş ettiğimde kaldırmasaydın elini, vuracaktım seni."

"Bacağımdan mı?"

"Hayır," dedi. İşaretparmağını, alnının ortasına ve göğsümün iki yanına bastırdı sertçe.

"Niye sen vuracaktın?"

"Çünkü ben Doğu'dan geldim. Ekipte ben vuruyorum."

"E ihbarın asılsız olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Biliyorduk. Hangi örgüt *Camaro* ister ki. Ama *Sheraton* dedin bir kere. Amerika'ya kadar telefon gitmiş. Bize de vur emri geldi, işin şakası yoktu."

Adliyeye girdik koşar adım. Savcı şöyle bir tipime baktı, "Sen mi yaptın ihbarları?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Başka hiçbir şey sormadı, bir kâğıdı imzaladı, tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk etti.

Şark çıbanlı amcanın suratı asıldı mahkemeye girerken. Mahkemeye girdik, saat neredeyse beşe geliyordu, hâkim hiç bana bakmıyor, önündeki dosyaları karıştırıyordu. Zabıt kâtibi adımı soyadımı, işimi gücümü, gelirimi falan sordu. Sonra zabıt kâtibiyle hâkim kendi aralarında konuştular. Hâkim dosyayı kapattı, gözlüğünü çıkardı, ilk defa bana dikkatle baktı. Derin, duvarları delmek ister gibi bir bakışı vardı.

"Senle biraz konuşalım," dedi, altmış yaşlarında vardı, ince yapılı, rakıcı moru burunlu, görmüş geçirmiş birine benziyordu. "İlk ifadeni okudum," diye devam etti. "Dün akşam alkollüymüşsün. Böyle bir suç işlemişsin. İşlediğin ciddi bir suçtur, toplumda infial uyandırma, polisi lüzumsuz yere meşgul etme. Öncelikle bu ciddi suçun farkında olmanı istiyorum. Evladım, sen daha çok gençsin, yirmi bir yaşındasın, üniversitede öğrencisin. Bu ülkenin senin gibi okumuş, yetişmiş insanlara ihtiyacı var. Seninle bu konuşmayı yapmamın nedeni de bu. Bu dava yüzünden tutuklu yargılanman da mümkün, tutuksuz yargılanman da. Tutuksuz yargılanman için benim bir kanaate ihtiyacım var. O yüzden senden bana bir söz vermeni istiyorum, bir daha böyle bir şey yapmayacağını söylemeni istiyorum. Pişman olduğunu duymak istiyorum. Pişman mısın?"

Nereden aklıma geldi bilmiyorum ama, "Edith Piaf'ın çok güzel bir şarkısı vardır hâkim bey," dedim, "yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim." Şimdi, on beş sene sonra düşünüyorum, o gün, hâkime söylediğim o sözden de pişman değilim, bedeli ne olursa olsun, ben hep doğru bildiğimi yaptım.

Hâkim başını öne arkaya salladı, bir daha da yüzüme bakmadı. Kararı yazdırdı. Şark çıbanlı amca başını iki yana salladı sinirle. Mahkemenin önüne çıktık, enseme sert bir to-

kat attı, "Keşke seni vursaydım lan," dedi, "amına kodumun salağı."

"Kelepçele! Kelepçele!" diye bağırdı yanındaki genç amcaya.

Ellerim önden kelepçeli, adliyeden koşar adım çıktık. Bir iki kamera ve basın mensubu da gelmişti. "Niçin böyle bir ihbar yaptınız, hangi örgüte mensupsunuz?" diye arka arkaya soru sormaya başladılar bizi takip edip. Arabaya binerken ne kadar dik tutmaya çalışsam da ellerini bastırıp başımı önüme eğdirdiler zorla. İki gün sonra *Posta*'nın üçüncü sayfasında bir haber çıktı, içeride okudum, "Sahte Bomba İhbarı Elinde Patladı". İsteyen arşivleri karıştırıp bulabilir. İyice etiket olmuştum o günlerde.

Kepez Cezaevi macerası ceplerimdeki her şeyi memur işi bir masanın üstüne boşaltarak başladı. Montumu, kazağımı, pantolonumu da çıkardım ardından. Bir gardiyan geldi, donumun lastiğini tuttu, önce önden, sonra da arkadan baktı, "Amına kodumun puştu," deyip kürek gibi eliyle ağır bir tokat attı, sendeledim. "Burayı da havaya uçur da görelim bakalım," diye devam etti. "Burası Kepez oğlum. Adamın anasını sikeriz burada biz." Başka bir gardiyan geldi, bir tekme savurdu. Yere düştüm, elbiselerimi fırlattılar, giyindim.

"Önüme düş lan," dedi gardiyanın biri, düştüm. Gri boyalı uzun koridorlardan geçtik, demir kapının biri açılıp biri kapandı, hepsi kilitliydi, arka arkaya yirmi kapı geçtik. Son bir kapının önünde durduk, "İçeri gir," dedi gardiyan, ışığı yaktı ardımdan, girdim. İçerisi döşek doluydu.

"Ne bakıyorsun lan puşt! Sırtlan döşeklerden birini, düş önüme."

Ben cezaevine girince yatak koğuşta hazır bekliyor zannediyordum, meğer onu bile mahkûmlar sırtlıyormuş Kepez'de. C Koğuşu'na verdiler beni. Siyasi Koğuş yoktu zaten, hepsi adli hükümlüydü. Adli hükümlüler arasında bir hiye-

rarşi vardır. En başta cinayet gelir. Cinayetler kendi arasında cinayet sayısına göre dizilir. Ondan sonra silahlı suçlar gelir, ateşli silahlar önce, kesici delici silahlar sonra. Silahlı gasp cinayetten sonra en itibarlı suçtur. Adi hırsızlık adli hükümlülerin koğuşunda sürgün hayatı yaşamak gibi bir şeydir. Ben bombacıydım, asılsız ihbar, hiyerarşide yerim belirsizdi, yine de bir şey çalmamıştım, bu yüzden hırsızlardan bir üst basamağa koydular beni.

Koğuşa girer girmez, "Koğuş mümessili seni çağırıyor," dediler.

"Üstünde ne kadar para var?" dedi koğuş mümessili olan tıknaz cinayet hükümlüsü.

Gözaltındayken, "Bir telefon hakkın var," demişlerdi, Emin'i aramıştım, o zamanlar yanında kalıyordum, okuldan arkadaş, emniyetle mahkemeye gelmiş, yirmi lira da para bırakmıştı.

"Yirmi lira," dedim. Mümessil hepsini aldı. Bir çocuk vardı, koştu bir kaşık getirdi bana, kaşık parasıymış o, "Bu kaşığı sakın kaybetme," dediler.

Benle beraber içeri giren Ramazan diye biri daha vardı, cinayetten. İkimizi koğuşun önüne çıkardılar. Yan yana durduk. Gardiyanın biri *Polaroid* makineyle fotoğrafımızı çekti, sonra makasla ortadan ikiye kesti, koğuş defterine yapıştırdı fotoğraflarımızı.

Bütün paramı aldıklarından sigarayı otlanmak zorunda kaldım ziyaretçim gelene kadar ama çay bedavaydı. Ertesi sabah gardiyanlar koğuşa ellerindeki copları ranza demirlerine vurarak girdiler. Herkes ranzalardan atlayıp sıraya girdi. Sağ baştan saydık, bana on üç denk geldi. Sayımdan sonra gardiyanlar hırsızları dövdü her sabah yaptıkları gibi. Sonra da kahvaltı geldi. Kahvaltı bir tepsinin içine boşaltıldı, içinde pirinç tanelerinin yüzdüğü bol sulu bir çorbaydı. İki çuval da ekmek vermişlerdi koğuşa. Hırsız çocuklar bir yan-

dan ağlamayı sızlamayı sürdürürken bir yandan da ekmekleri boşalttılar masaya, ekmeklerin içinden karafatmalar çıktı. Kaşığın ne işe yaradığını, neden kaybetme dediklerini anladım o zaman. Koğuşta yemek tepsilere boşaltılıyordu, kaşığın yoksa yemek de yoktu. Ekmekten yemedim ama çorbadan içtim, tadı iğrençti. Havalandırmanın kapısını açtılar kahvaltıdan sonra, dışarı çıktık.

Havalandırmada beş dakika durmuştuk ki bir gardiyan geldi, cinayet hükümlüleri hariç herkes sıraya girdi, bana da el ettiler, ben de girdim. Takıldım peşlerine, yine uzun koridorlardan geçtik. Koridorlardan geçtikçe gardiyanların sayısı arttı. Bir kapıdan cezaevinin önüne çıktık. Sekiz tane silahlı jandarma ve dört kamyon bekliyordu orada. Kamyonlarda makarna, un, bezelye, pirinç, her türlü gıda malzemesi vardı. İşimiz onları kamyonlardan alıp mutfağa taşımaktı. Kamyonlar boşaldıkça yenileri geliyordu. Mallar hava kararana kadar bitmedi. Ondan sonraki günlerde de. Bahçedeki ağaçları da budadık, tuvaletleri de temizledik, mutfakta da çalıştık, duvarları da badana yaptık, hiçbir iş olmasa jandarmanın botlarını cilalatıyorlardı. Ben hapse girene kadar hapiste yatılır zannediyordum. Volta atacağım, şiir yazacağım. Ya yanlış zamanda girmiştim hapse ya yanlış yerde, ya da adli hükümlü olmakla hata etmiştim.

Zamanla kurt gibi acıkmayı öğrendim hapiste, ikinci gün kurtlu murtlu demeden verilen ekmeği de yemeye başlamıştım zaten, herkes gibi. Şimdi düşünüyorum, Antalya E Tipi Kepez Cezaevi, o cehennem bana iyi geldi, o fizikî çalışma beni ayakta tuttu, oraya uyum sağlayabildiysem her yere sağlayabilirim diye düşündüm hep. Hayatım yirmili yaşlarda son bulmadıysa o cehennem tecrübesi nedeniyledir. "Orada hayatta kalabildiysem biraz daha sürdürebilirim," dedim kendime her zaman. Kendi canıma kıymaktan da orada vazgeçtim, başkalarının bana zarar vermesini önleyebilecek

tecrübeyi de orada edindim. Diş fırçasının ucunu çakmakla kızdırıp şiş yapmayı başka nerede öğrenebilir ki insan.

Tecavüzcünün birini böyle öldürmüşlerdi, görüşe giderken, özel hücrede kaldığı halde, on sekiz yaşında bir çocuk yapmıştı bunu. Hırsızlıktan hüküm giymişti, üç ay sonra çıkacaktı. Tek nedeni vardı bunu yapmasının, her gün dayak yemek ağırına gidiyordu, cezaevinde hırsızları her sabah ve akşam dövmek, yazılı olmayan bir kuraldır. Katil olup insan yerine konulmak istiyordu o çocuk, dayak yememek, işe gitmemek, koğuşta iyi bir ranzada yatmak. O yüzden diş fırçasını kızdırıp boynuna geçirmişti adamın. Sigara kartonlarının üstünde beş vakit namaz kılan biri vardı, o da kalpazanlıktan girmişti içeri. Böyle bir tipe başka nerede rastlayabilirsiniz? Böyle bir adamı tanımışken insan niçin canına kıysın ki yirmili yaşlarda? Ama artık çok geç, her şey için çok geç, o balon da uçtu gitti... Bütün bunları bunca sene içimde saklayıp durduysam ve şimdi yazıyorsam eğer, o iyimserlik balonu da çoktan uçup gittiği içindir. Bana olgunlaşma masalları anlatmayın. Artık her şey için çok geç diyorsam, çok geçtir. Ötesi yok.

Bir buçuk ay sonra, hiç beklemediğim bir gün çıktım cezaevinden, duruşmama daha bir ay vardı. Annem gitmiş hâkime yalvarmış yakarmış, ağlamış, amcamla beraber bir de avukat tutmuşlar, o zaman tazminatla serbest bırakılma hakkı diye bir şey vardı, hâlâ var mı bilmiyorum, "Dört yüz lira ödeyin bırakayım," demiş hâkim, bırakmış. Bir gün makarna taşırken haberi geldi, "Tahliyesin, git yatağını sırtla getir puştun evladı," dedi gardiyan. Neredeyse sevinçten boynuna sarılacaktım.

Cezaevinin önüne çıktım. Annem bana sarılıp ağladı. Öz amcam baktı baktı, hiçbir şey demedi. Ertesi gün onları yolcu ettim otogardan, "Siz gidin," dedim, "ben de geleceğim arkanızdan."

Falezlere gidip birkaç bira içtim o akşam, sonra döndüm, Lık Lık Birahanesi'ne girdim. Ben içeri girince önce bir sessizlik oldu, ardından bir alkış koptu. "Vay bombacı, hoş geldin," sesleri yükseldi sağdan soldan, cevap vermedim. Yalçın önüme bir bira koydu.

"Geçmiş olsun kardeşim," dedi.

"Eyvallah," dedim.

Efes takvimine bakıp sessizce yudumladım biramı. Birkaç bira birkaç birayı kovaladı, sağdan soldan laf attılar sürekli, o insanların hepsini yürekten seviyordum ama hiçbirine cevap vermedim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Yalçın.

"Gideceğim."

"Sahiden mi?"

"Evet."

"Git kardeşim. Genç adamsın. Kafana takma. Gidilirse bu yaşta gidilir."

Dükkân tenhalaşmıştı. Uzun taburenin demirlerine çıkıp kollarımı açtım. Uğultulu konuşmalar dinene, bütün bakışlar bana dönene kadar bekledim. "Hişt hişt," dediler, "bombacı konuşacak."

"Dostlar," dedim. "Bu akşam bu şehirden gidiyorum. Bu da size veda konuşmamdır."

"Yine mi gidiyorsun? Bu kaçıncı gidiş?"

"Bu sefer Allah belamı versin ki gidiyorum."

"Bomba ihbarı elinde patladı, ondan mı gidiyorsun?"

"Basının abartması. Müsaade ederseniz veda konuşmamı yapacağım dostlarım."

"Yemişim veda konuşmanı, turist karıları anlat turist karıları."

Tekrar yerime oturdum.

Yalçın, "Atakan Ağbi, Ferit Ağbi lütfen," dedi, "çocuk konuşsun."

"Tamam konuşsun konuşsun, bir şey dediğimiz yok," dediler. Tekrar kalktım ayağa. Sessizliği elimle tarttım.

"Gidiyorum dostlarım," dedim. "Bundan sonra işlerim ister yolunda gitsin, ister daha beter boka sarsın, nereden geldiğimi asla unutmayacağım. Burayı ve bu masaları ve bu tezgâhı ve şu *Efes* takvimdeki Ebru Şallı'yı ve onun hiçbirimizin yüzüne bakmayacağı gerçeğini asla unutmayacağım. Şu kapısı olmayan ip boncuklu tuvaletteki adamı işediğine pişman eden yarrak gibi kokuyu da unutmayacağım. Sakız gibi uzayan ve uzadıkça keyiflenen akşamları da. En önemlisi de sizleri dostlarım, sizleri, asla unutmayacağım. Biliyorsunuz, ne zaman yepyeni bir atılıma hazırlansam her seferinde yere serildim. Yine yere serilmeye gidiyorum, bunu yüreğimin en derinlerinde hissediyorum. Her şeye rağmen ve her şeye karşı, bu sefer bir parça daha umutluyum. İş işten geçtikten sonra ayıldım zira, her zamanki gibi. Aslında en doğru ayılma zamanı da iş işten geçtikten sonradır, çünkü öğretici bir yanı vardır, ne öğrettiğini tam olarak bilemiyorum. Ayrıca şu akıp giden günlerinde yuvarlandığımız hayatı düşününce, o hayattan ne öğrendiğini kim tam olarak bilebilir ki? Hayat bir okul değil ki öğrendiklerimizi deftere yazıp ezberleyelim ve sınav günü geldiğinde de yüz alalım."

Mekânın müdavimlerinden yüz yaşlarında bir Kaptan vardı, haftada bir sefer falan konuşurdu, o zaman da herkes kulak kesilirdi, "Hay ebenin kör kandilini sikeyim," dedi, "kısa kes de siktir olup git."

"Tamam da söyleyeceklerim içimde kalırsa nasıl siktir olup gidebilirim ki bu şehirden Kaptan," dedim.

Cengiz Ağbi, "Bir dakika Kaptan," dedi, "içeriden yeni çıkmış çocuk. Konuşsun."

Cengiz Ağbi geçmişte dört sefer piyizden tımarhanelik olmuştu, dördünde de kaçmıştı, şimdi kendine göre bir ölçü tutturmuş, çok bozmadan içip duran efendi bir ağbimiz-

di. Akşam oldu mu demir kapıların kapanması nedir, insanın üstüne çöken o zehir gibi akşamlar nedir, biliyordu, anlıyordu halden.

Kaptan sadece kendi duymak istiyormuş gibi fısıldayarak "Onu hapisten çıkaran hâkimin de kör kandilini sikeyim," dedi.

Cengiz Ağbi "insaf et" der gibi kollarını iki yana açtı, ben de, "Tamam Kaptan, tamam," dedim. "İşte size son sözlerim dostlar... Son kez sesleniyorum sizlere. Sanki ben değil de çocukluğum sesleniyor burada size, asla özlemediğim çocukluğum, içimdeki canavar sesleniyor size. İçimdeki isimsiz, taşsız, tahtasız mezarlar sesleniyor. Ve diyor ki Allah belamı versin ki gidiyorum bu şehirden. Bu sefer gidiyorum. Bu gece gidiyorum. Dört yıldır işte buradaydım, biliyorsunuz. Nehirler gibi akan biraların ve rakıların arasında çırpınıp durdum, kayboldum ama henüz boğulmadım. Hoşça kalın."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra da her zamanki uğultular başladı.

Muzo geldi, bomba ihbarı yaptığım gün arakladığı çakmağımı uzattı. Alnımı alnına yasladım, "O çakmak sende kalacak, hiç kimseye vermeyeceksin," dedim.

"Tamam," dedi.

"Deli sözü ver," dedim.

"Deli sözü, deli sözü, deli sözü," deyip alınlarımızı birbirine vurmaya başladık.

Yalçın önüme rakı bardağında bir bira koydu yolluk. Onu diktim tek seferde. Hiçbir şey söylemeden çıktım.

Arkamdan "Yarın gelir, yarın gelir," diye sesler duydum.

On iki yıl sonra gittim oraya. Yolum Antalya'ya düşmüştü, ne var ne yok diye uğradım. Nostalji özlemiyle falan değil, belki bir iki eski tanıdık görür, keyifle birkaç bira içeriz diye.

Sabah muavin, "Cümleten geçmiş olsun," dedi, küçük

kentimin otogarına vardık. İki gün evde oturdum, üçüncü gün valizimi toplamaya başladım. Annem telaşla, "Nereye?" diye sordu.

"Ankara'ya gideceğim," dedim. "Bundan sonra Ankara'da yaşayacağım."

"Nasıl yaşayacaksın Ankara'da?"

"Bilmiyorum, bir yolunu bulacağım işte."

"Antalya'da okulun ne olacak? Babana söz vermiştin o okulu bitireceğine. Vasiyeti sayılır o okulu bitirmen."

"Biliyorum ama şimdi yaşasa, o da aynısını yapardı. Ankara'da başka bir okula gireceğim, Dil Tarih Tiyatro'ya, yazarlık bölümüne. Yetenek sınavıyla alıyor."

"Nereden biliyorsun? Alacaklar mı seni o okula?"

"Almak zorundalar."

"Neden zorundalarmış?"

"Mecburum çünkü."

Annem hayatının bütün kritik dönemlerinde olduğu gibi ağlamaya başladı, ben de bir sigara yaktım. Ankara'ya bileti aldığım gün, otogara gitmeden önce, depremden sonra yıkılan evimizin sokağına gittim.

Evin yıkıldığı günü düşündüm ister istemez. Depremde ağır hasar almış ama yıkılmamıştı, bir sene sonra yıkmışlardı. Evin yıkılacağı günü haber alınca babam ortalıktan kaybolmuştu, gizlice evin yıkılışını seyretmeye gittiğini anlamış, kızmıştım ona. İki-üç saat beklemiş, ama sonra dayanamamış, ben de gitmiştim. Ne de olsa on bir senem geçmişti o evde. Sokağa girdiğimde bir toz bulutu karşılamıştı beni. Bir ekskavatör evin tepesine çıkmış üst katları yıkıyordu, bir itfaiye arabası da gelmiş, hortumla su tutuyordu daha fazla toz olmasın diye.

Konu komşu toplanmıştı, evin yıkılışını hafiften kederli ama ister istemez bir heyecan da duyarak seyrediyorlardı. Ekskavatör kepçesini acımadan geçiriyordu evin duvar-

larına. Ben evi ilk gördüğümde bacası aşağı iniyordu lambur lumbur. Yeşil bir koltuk unutulmuştu beşinci katta, o da döne döne aşağı inmiş, bakanlarda bir heyecan kıpırtısı uyandırmıştı. Her şeyde bir oyun tadı bulan çocuklar içinse bizim evin yıkılışı da bir oyundu.

Babamı ilk başta göremedim, sonra evin karşı çaprazında bir kaldırım kenarında gördüm. Oturmuştu oraya, kollarını kavuşturmuş eve bakıyordu. Ellerinin dışıyla gözlerini sildiğini görünce çok yaklaşmadım, rahatsız etmek istemedim. Aradan bir iki dakika geçti, hüngür hüngür ağlamaya başladı babam. Babam hüngür hüngür ağlamaya başlayınca da önce bisikletli bir çocuk durdu babamın önünde, sonra mahallenin diğer çocukları geldi. Babanızı çoluğun çocuğun önünde ağlarken görmek çok kötü bir şey. Yine Freudyen saçmalıklardan bahsetmiyorum, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz. Koşar adım gittim yanlarına, "Siktirin lan," deyip kovdum çocukları.

Babam beni görünce elleriyle yüzünü kapattı, derin derin bir iki nefes alıp kendini toparladı. Sonra yüzünü açtı, gülümsemeye çalıştı, "Sen niye geldin?" diye sordu.

"Hiç," dedim. "Bakmaya öyle."

Babam gülümsemeye çalışırken birden durdu, yine ağlamaya başladı. Elimi omzuna attım, azgın dalgaların kayalıklara attığı iki sandaldık o anda, "Üzülme baba," dedim, "alt tarafı bir ev, alt tarafı beton parçası ya. Çalışır ederiz, yine alırız. Ben de çalışırım bundan sonra, söz, alırız bir ev daha."

"Ona üzülmüyorum ki ben," dedi babam. "Her ay evin taksitini ödedik de ne oldu. Bak, uçup gitti elimizden balon gibi. Keşke seni ağlatmasaydık çocukken. Keşke sana o akülü arabayı alsaydık."

Ek binanın önünde Karabüklü'yü gördüm, o karda kıyamette içim ısındı, ayazla karışık yaktı yüzümü, yanına yürüdüm, tam varacakken ayağım kaydı, sendeledim, alacaklı gibi yapıştım yakasına, soluk soluğa, "Bana yirmi-otuz ne varsa ver," dedim, "çabuk ver." Kendini geri çekip yüzüme gözüme dikkatle baktı, arka cebinden cüzdanını çıkarıp içini açtı, para gözünde iki kimlik vardı, biri nüfus, öteki öğrenci kimliği.

"On lira da mı yok?"

"Yalan mı söyleyeceğiz lan," dedi öfkeyle. Pantolon ceplerini ters çevirmeye niyetlenmişken ellerini tuttum, işaretparmağında sallanan anahtarlık düştü. Bir süre cıvık karda yatan İskeletor'a baktık. Eğilip aldı, "Yavşak," dedi, "yalan mı söyleyeceğiz? Yok. Minibüs param bile yok, Tuzluçayır'a kadar yürüyeceğim."

Çekti gitti. Dudağımın arasından küfrettim, merdivenlerin kenarına, soğuk mermere oturdum. Yanımdaki buz tutmuş engelli rampasında kaymaca oynayan lavuklardan sigara istedim, biri verdi, yaktım, sağ dirseğim dizimde, avcum

yanağımda beklemeye başladım. Baktım olacak gibi değil, yukarı çıktım, tuvalete. Neredeyse ağlayacaktım, rezillik...

Antalya'da böyle miydim ben. Kraldım kendi küçük dünyamda, üç mekânda hesabım vardı, biri doldu mu diğerine giderdim. Ben gitmesem onlar ararlardı, "Kaç gündür neredesin lan! Gel iki bira söyleyelim," derlerdi. Muhabbetimi severlerdi, "Anlat lan otelci," derlerdi. "Turist karıları anlat." Anlatır da anlatırdım, bir bira daha söylerlerdi, "Eee," derlerdi, "sonra ne oldu?"

"Nerede kalmıştım?"

"Tam odaya girdin, Alman karı soyunuk, herif saçından tutmuş abanmış üstüne."

"Evet," derdim. "İnce tülü de çekmişler pencereye, akşam güneşi karşıdan vuruyor odaya hafif hafif, böyle yatağı, çarşafı, yastığı, çıplak tenlerini, değdiği her şeyi yakıyor, karşıdaki aynada parlıyor kıvılcımları. Adam hâlâ kadının içinde. Kadının gözleri gözlerimde. Heyecandan elimdeki ahşap tepsi titremeye başladı. Tepsi tiril tiril titredikçe kahve fincanları birbirine vuruyor tıngır tıngır, o ara porselen sütlük devrildi, sütler yavaşça tepside süzüldü, adisyon sumeninin kenarından geçti, geldi korkuluksuz tepsinin sonuna, ipince akan çeşmeler gibi halıya inmeye başladı beyaz beyaz. Ben onlara bakıyorum, onlar bana, donup kalmışız, adamın eli hâlâ kadının sarı saçlarında, şaşkınlık, yakalanmışlık, korku, dehşet, şehvet, ihlal edilmiş mahremiyetin utancı ve heyecanı, her şey var o bakışlarda. O bakışlarda insanlık tarihi var."

"Yalan söylüyor! Yalan söylüyor!" diye bağırırdı kafadan kırık Muzo. Sağa sola koşturup bir onun ceketine asılırdı bir bunun gömleğine, hepsinin elinin tersini suratına yer, hepsinin siktirini sinesine çeker, biraz uzaklaşır, ağzındaki kanı yere tükürürdü suratıma tükürür gibi, "İnanmayın! İnanmayın!" diye bağırırdı yine dayanamayıp. "Yalan söylüyor!"

"Yalan değil, kurgu," derdim. "Sen hikâyenin gidişatına bak, anlatıma yoğunlaş."

"Valla iyi kuruyorsun o zaman," derdi tezgâhın arkasından Yalçın, şüpheli gözlerle. "Yaz bunları sen."

"Bunları yazmam, benim kalemim değil. Ama belki seni yazarım."

"Beni kim okusun lan!"

"Seni de okuyan bulunur."

"Kimmiş?"

"Ne bileyim. Meraklı, kültürlü insanlar, her şeyi okuyanlar."

"Beni bile ha?"

"Seni bile."

"Haaa," derdi, kaşları çatılırdı, alnında kırışıklar belirirdi, ilerideki olası okurlarını ciddiyetle düşünmeye başlardı o zaman. Nasıl insanlardı, okumak dışında ne iş yaparlardı, niye onu okuyorlardı, niye onu rahatsız ediyorlardı, sonradan buraya gelip alay mı edeceklerdi yoksa? Yetmişlik balon bardaktan birasını çekerdi dibine kadar. Bira musluğundan yine doldurmaya başlardı, mekândaki tek yetmişlik balon bardak, onun bardağı. Kaşıkla üstünden köpüğünü alırdı, süzgece silkerdi, dirseğini tezgâha yaslardı, bir sır verecekmiş gibi yaklaşır, gözlerimin içine bakardı, "O zaman," derdi, "beni okuyacakların da ta amına koyayım! Yalçın Ağbi'm böyle böyle söyledi dersin. Götleri yiyorsa buraya gelsinler. Arkamdan okumasınlar. Bunu da yaz."

"Tamam."

"Mutlaka yaz."

"Hiç kuşkun olmasın."

"Güllük Caddesi, Lık Lık Birahanesi. Otuz yıldır buradayız."

"Şüphesiz."

Şimdi ne yapayım, nereye gideyim, bu Ankara'da kime, ne

anlatayım, herkes her şeyi biliyor. Aştı beni bu her şeyi okumuş kalabalık, bir anda en cahil ben kaldım.

Karabüklü birden tuvaletin kapısını açtı, yakamdan tuttu, bir tokat attı, "Ne yapıyorsun lan burada?" dedi. "Ne yapıyorsun lan!"

"Rahat bırak beni!"

Sıkıca kavramıştı yakamı, kazağını sündürdü göğsüme kadar, "Ne yapıyorsun lan!" Bütün gücümle ittirdim ellerini, tuvaletten çıktım, sırtımı döndüm, dirseğimi kalorifer peteğine yaslayıp yüzümü gömdüm üstüne.

Karabüklü omzuma koydu elini, "Ne oluyor lan?" dedi.

"Benim bir şeyler içmem lazım Karabüklü."

"Ne oldu?"

"Oldusunu bittisini boş ver şimdi. Ne olduysa oldu! Ben bu kafayı bu kafayla çekemem bu akşam. Benim yedi-sekiz bira içmem lazım en az! Nereden geldim bu uyuz şehre, ne tanıdık var, ne borca yazan."

Karabüklü, başını aynı kanaatteymiş gibi öne arkaya salladı.

"Gel bir temiz hava alalım," dedi. Çıktık yine dışarı. Kantinin önünde avuçlarına hohlayıp sıra bekleyenlere, tüten çayları burunlarına dayayıp içenlere, karşı merdivenlerin üstünde bağıra çağıra kartopu oynayanlara baktım. Uzun boylu biri, merdiven kenarındaki çıkıntıda, ayaklarının ucunda yükselmiş, başını sağa sola gezdirip tren yolu tarafındaki bahçede, kardankurt yapmaya çalışan faşolara bakıyordu. Kimsenin dövüşecek takatı yoktu o soğukta ama neme lazım, tam bugün kavga çıkmaz dersin, ne kadar cam çerçeve varsa birden iner, mermerler sökülür, beton saksılar kırılır, kantinde soda şişesi kalmaz atılacak. Satırla çıkarlar orta bahçeye, kaçarsın, sıra demirlerini söküp geri kovalarsın, çevikler gelir, kameralar gelir, ambulanslar gelir, kavga büyür, sekiz yaralı, biri ağır, okul bir hafta tatil.

Kalabalığa göz gezdirmeye devam ettim, kimini tanıyorum, kimini tanımıyorum. Hiçbiri Karabüklü gibi değil, hiçbirinin yakasına yapışılamaz zor günlerde. Karabüklü dirseğimden dürttü, ayağa kalktı, "Gel benimle," dedi, "evde bir şeyler var. Sik sok hareketler yapacağına, kafayı kırarsın biraz."

Yan döndüm, Karabüklü'ye genişten baktım. Yenişehir Lojmanlar çocuğu, oraların ferah bahçelerinde, sırtını kuytu çamların pütürlü gövdelerine vermiş, kozalakları saya saya, çarşafları sara sara büyümüş. Ortak Yapım diye bir sahne dersi alıyorduk beraber, ona seçmeli, bana zorunlu. Sümeroloji'de okuyordu. Artık tercih yaparken o kafayla ilk tabletlere mi merak saldı, yoksa Dil Tarih'in dil bölümlerinde, her koridorun her köşesinde, her pencerenin her pervazında, her merdivenin her basamağında, nereye bakarsan tam orada, bir nefes kadar yakın ama Eryaman kadar uzak kızların, o gülüşlerin, o kokuların, o gözlerin, o ince bellerin namını mı duydu da geldi, bilemiyorum. Bilinemez. Yokluk yılları; para yok, aşk yok, kahkaha yok, adalet yok, hiçbir bok yok, hangi tercihin nedeni sorgulanabilir, hangi tercihin manası kavranabilir. Çalkalanıp duruyorduk. Ben de kalktım, "Tamam," dedim, "gidelim."

Sıhhiye Köprüsü'nün merdivenlerini çıkınca koluna girdim, "Gel," dedim, "minibüsle çıkalım. Bende biraz bozukluk var, o kadar da ölmedik."

Apartmana vardık, iki kat aşağı indik. Anahtarını gri demir kapının kilidinde çevirdi, omzuyla yüklendi, anahtara bastırdı iyice, ikinci yüklenişte açıldı. Ondan başka kimse açamıyordu evinin kapısını, bir nevi kasa şifresi gibi. Eskiden kömürlükmüş, doğalgaz gelince biraz çekidüzen vermişler, iki oda, bir tuvalet, apartmana ek gelir. Kirayı yönetici alıyor, aidat toplar gibi. Karabüklü'nün anlatımına göre iyi de bir herif, ipleri çok gevşek bırakmıyor ama çok da zorlamıyor, zaten

nasıl zorlasın, evi haftada bir bok basıyor, bileğe kadar, Karabüklü'den başka kim oturur, ben deneyeyim dedim, bir hafta sonra kaçtım, valizimde yirmi kitap vardı, hepsi boklandı.

Salona geçtik, ışığı yaktık. Kanepedeki demir tencerenin yanına oturdum, "Ne var?" dedim. Karabüklü cevap vermedi, duvardan röprodüksiyon tabloyu indirdi, tablonun arkasındaki ipe bağlı, içinde yeşil toz bulunan, şeffaf jelatine sarılı küçük bir şey çıkardı. Gazete kâğıdına sardı jelatini. Yerdeki sürahiden avcuna biraz su döktü, gazete kâğıdını nemlendirdi. Tencerenin içinden alüminyum folyo çıkardı, gazete kâğıdını iki kat sardı. Yanıma oturdu, çakmağını yaktı, alüminyum folyoyu evire çevire ısıtmaya başladı. Bir süre sonra siyah duman çıktı folyodan, hafiften bir yanık kokusu duyuldu. Folyoyu sallayıp yere koydu. Koltuktaki tencereyi aldı, iki kulpundan tutup bastırdı folyonun üstüne, yarım dakika kadar bekledi öyle. Tencereyi kaldırdı, folyoyu, gazeteyi açtı, şeffaf jelatinin içine baktı, yeşil toz, koyu kahverengi, dikdörtgen bir parçaya dönüşmüştü. Tabloyu tepsi gibi koydu dizlerinin üstüne. Dişiyle jelatini yırtıp açtı. İçinden çıkan dikdörtgen parçayı üçe ayırıp tablonun sol kenarına, kurumuş bir ağacın dalında eriyen saatin üstüne koydu. Cebinden Arap kâğıdı çıkardı, tablonun ortasındaki beyaz; balık mı, kuş mu, surat mı, anlam veremediğim şeyin üstüne açtı, pantolon cebinden çıkardığı *Samsun*'u iki parmağıyla ovalayıp içinden dökülen tütünleri kâğıda yerleştirdi, üç parçadan birini aldı, tütünlerin arasına ufaladı, iyice tükürükleyip sardı Arap'ı. Kâğıt paketinin kartonundan parça koparıp ince ince büktü, zıvana yaptı, taktı kıçına. Eliyle gözüyle tarttı şöyle bir yaptığı eseri, ucundan yaktı, önce hafif bir iki nefes aldı, sonra körükler gibi çekti, sigaralığın ucu kıpkırmızı oldu. Zıvanasından tutup bana uzattı, aldım, kokladım hafif, "Sen bundan içmiyordun ki?" dedim. "Bu ne lan!"

"Bok," dedi. "Yokluk. Keçiören bebeleri siktir edip kov-

dular bizi, Yenidoğan torbacılarının eline düştük, bu kubara kaldık. Onu da köpek çekip öyle veriyorlar, yalvar yakar, parasını vermene rağmen dilenci muamelesi yapıyorlar eşyayı verirken, tanıdık değiliz ya, ondan, en kral otları kendilerine ayırmışlar. Karabük'te böyle miydim ben? Yenice'de, Bartın'da, Safranbolu'da, bir sürü yerde bağlantım vardı. En kral eşya neredeyse haberim olurdu. Ne sigaralıklar döndürdük zehir gibi, ne fişekler vurduk mermi gibi." Tablonun sağ üst köşesinde, diz kapağına denk gelen yerdeki parlak, sarı dağların kayalarına yumruğunu yan indirdi. Tablodaki iki kubar parçası fırladı. Eğildi pislik içindeki yere, kahverengi betonun üstünde emeklemeye başladı, aradı taradı, buldu o iki parçayı. Tekrar jelatine sardı.

Çektim bir nefes, "Hakikaten bok tadı geldi lan," dedim.

"Alevini söndürmeden çekeceksin," dedi. "Ağır ağır. O zaman gelmez. Yoksa her bir bokun tadı gelir. Taklaya da gelirsin, birden vurur, düşüşü daha fena."

Hafiften bir iki nefes çektim, bir şey anlamadım. Daha güçlü asıldım, bekledim, yine bir bok yok, döndüre döndüre dibine geldik, yine aynıyım. "Benim harcım değil bu işler," dedim Karabüklü'ye. "Ben bira içmek istiyorum, rakı da olur, şarap da olur. Taşı sıksınlar içinde alkol olsun, onu bile içerim. Özellikle bugün, ihtiyacım var, ayıp değil, günah değil. Tamam, biraz günah. Ama ne günah değil ki, bu ülkede yaşamanın kendisi günah! Nefes almamız günah! Bu sefil ruhlarla, bu sefil hayatlarla, ezile büzüle, boyun eğerek yaşamamız günah! Daha üstüne ne günah yazacaklar. Pasaporta bak, gönder cehenneme! Daha üstüne ne eziyet edecekler, merak ediyorum."

Elimden kubarı aldı, "Aha işte vurdu," dedi, "kafası bu. Orada kal, düşme."

Gözlerimi kapadım, başımda bir ağırlık, "Hakikaten lan," dedim.

"Nasılsın?"

"İyiyim iyiyim. Daha iyi. İyi geldi lan aslında."

Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım yine. Kafamdaki çırpıntılı denizi dinledim, büyük dalgalar yoktu ama güçlü bir lodos vardı, yine de iyiydi, daha iyiydi, kafamdaki o durgun, ölü çölden çok daha iyiydi bu deniz.

"Eee," dedi, "asıl mesele?"

Gözlerimi açtım, burun kökümü ovdum iki parmağımla, "Asıl mesele, aynı dalga," dedim. "Aynı dalganın son yumruğu."

"Ne dedi?"

"Ne dediği önemli değil ki! Beni üzen, benim düştüğüm, kendimi düşürdüğüm durum. Sözlerimin onu hiç etkilemediğini, hatta düpedüz sıktığını gördüğüm halde konuşmaya devam etmem. Ezilip büzülmem. Onu da aynı duyguya çekmeye çalışmam. Ben insan değil miyim?"

"Abartma lan."

"Öyle değil. Mesele aşk da değil, kırılan gurur da değil. Kendini bu kadar alçaltan biri, kendi kendini bu kadar aşağılayan biri, daha diğerleri buna yeltenmeden bu aşağılamayı kendi kendine yapan biri, üstüne de bundan zevk alan biri, insan olabilir mi? Maskarayım lan ben! Antalya'da da milletin maskarasıydım, kraldım diye anlatıyorum şimdi. İki bira ısmarlayana her türlü maskaralığı yap, kendini sevdirmeye çalış. Gurur mu kaldı bende kırılacak. Yalan yalan yalan! Yaşadığım yirmi iki yılın hepsi tek tek yalan! Yazar olmaya geldik buraya, burada da milletin maskarası olacağız. Para lazım bana. Güzel hikâyeler yazabilmek için para lazım. Az da olsa düzenli bir para. Sıcak bir oda. Başka iş yapamam ben artık, başka maskaralık yapamam. Gidecek başka yerim yok. Özlediğim hiçbir yer yok. Çocukluğumu özlemiyorum. Doğduğum kenti özlemiyorum. Ben nereyi özleyeceğim be Karabüklü?"

"Hiçbir şeyi özlemiyor musun?"

"İlk öpüştüğüm kızı özlüyorum bazen. Ama sorun o değil ki. Geçmişle arama bir duvar örüldü sanki. 'Özlesem ne olacak,' diyorum. Yine de insan özlemek istiyor. Derinden özlemek istiyor geçmişi ama nefret de ediyor o günlerden. Sorun şimdi, sorun şu an. İnsanın şimdisi boktan olunca geçmişi ne yapsın. Geçmişe özlem duymak için hali vakti yerinde olmalı insanın ya da en azından bir zamanlar hali vakti yerinde olmuş olmalı. Benim hiçbir zaman halim vaktim yerinde olmadı ki. Hayatta hiçbir bok olamamışken kendi canıma da kıyamam. Bunun da manası yok. Ya yazar olacağım ya katil. Bu Ankara'da başka yol yok benim için. Var mı, söyle Karabüklü?"

Evden çıkarken jelatindeki iki parçayı sıkıştırdı avcuma, "Sende kalsın," dedi.

"Bir parçayı sen alsaydın bari," dedim.

"Yok, ben bulurum."

Arap'ı da verdi, gözlerine şüphe ve minnetle baktım, çıktım evden, minibüse bindim Tuzluçayır Lisesi'nin önünden. NATO Yolu'na çıkınca minibüsün kalabalığından, sallantısından, içerideki ağır kokudan fenalık geldi, soğuk soğuk terlemeye başladım, kalp atışlarım hızlandı, "İnecek var," diye bağırdım. Birkaç kişinin arasından sıyrıldım, "Dursana ağbi," diye bağırdım yine şoföre. "Ne bağırıyorsun lan!" dedi dikiz aynasından bakıp.

"Dursana!"

"Durduk ya! Siktir ol in! Amına kodumun bebesine bak."

Kendimi dar attım dışarı. Eve çıkan iki dik yokuştan ilkine geldim. Yokuş, gözümün önünde yukarıdan aşağı kayıyordu. Vurdum yokuşa. İkinciyi de çıktım hızla, soluk soluğa, karlı buzlu, sağında solunda kırmızıyla çarpılanmış konduların üst üste yığıldığı o iki yokuşu çıkınca düşüş kafasından eser kalmadı, sıcak sıcak terlemiştim hatta, rahat bir ne-

fes aldım. Akşam birden bastırmış, hava kararmıştı. Çevredeki konduların çoğunun ışığı sönüktü. Üzerinde çarpı olan evlere en dardakiler yerleşmişti, Çorum'dan yeni gelmiş hemşeriler, seyyar satıcılığa, olmadı kâğıtçılığa başlayanlar. Boş olan diğerlerinin de kapısını kırıp yerleşenler vardı, evsizler, tinerciler, baliciler, yediden yetmişe her kafadan müptezel, sokakta kim kaldıysa. Baharda yıkacaklardı bütün yokuşu, yıkılana kadar geçici bir dam, hiç yoktan iyidir.

Kuru dalları karla yüklenmiş iki ağaç iskeletinin arasından benim dama yürüdüm. Karşıma o heykelimsi karaltı çıkınca birden korkuyla irkildim, sol elimi arka cebimdeki çakıya atıp iki adım geriledim. Bitişik kondudaki teyzeydi, kapının önünde hırkasıyla durmuş, iç organların bile titreyeceği o ayazda dimdik bekliyordu. Başka zamanlarda da korkuturdu beni o teyze. Grotesk bir oyundan fırlamış gibiydi suratı. Kimi sabah buzlu penceremi tıklatıyordu, perdeyi açıp yüzünü görünce yine dehşete kapılıyordum. Ezici yılların ağır makyajı, gözleri, burnu, ağzı, kırış kırış ve ufacıktı, ama öyle gizemliydi ki o yüz, her an büyüyecek, bir çığlık koparacak ve içinden bambaşka bir canavar çıkacakmış gibiydi.

"Gel," diyordu. Gidiyordum, amcayla beraber kaldıkları odalarına geçiyorduk, elime sıcak bir çay tutuşturuyor, gürül gürül yanan sobanın üstünde sucuklu yumurta yapıyordu, kemikleri ısıtan soba ve kahvaltı, bedava, kira da vermiyordum, sadece su ve elektrik faturasını ödüyordum. Amca pek konuşmazdı, sol bacağında platin varmış, hafiften aksıyordu yürürken, nedendir diye soramamıştım. Her sabah kahvaltıdan sonra bastonunu alır, çıkar, akşama kadar dolaşıp dururdu, nereyi gezerdi o beyaz çölde, bilmiyorum. O akşam da "Gel," dedi teyze. Üstümdeki korku geçmemişti daha, "Neden?" diye sordum.

"Telefon açılacak."

"Ne telefonu?"

"Telefon açılacak."

Konsolda duran siyah telefonunun başına gittik, teyze telefon rehberinde bir sayfayı gösterdi, "Numarası bu?" dedi.

"Kim bu?"

"Bizim oğlan."

Amca divanda, yorganın altında inleyip yatıyordu, "Ne oldu?" dedim.

"Düştü," dedi. "Düştü kör olasıca, düştü yokuştan. Kaç sefer dedim, 'Bu karda çıkma,' dedim, 'nereyi gezeceksin,' dedim. Bacağı kötüledi. Oğlanı arayalım da gelsin, bir baksın, gerekiyorsa doktora götürür."

"Beni niye beklediniz telefon açmak için?"

Cevap vermedi. Okuma yazmaları yok, ben ne bileyim. Dışarı da çıkamıyorlardı akşamları, eski komşuları da yoktu, onlar için etraf güvensizdi artık. Numarayı çevirdim, teyzeye verdim ahizeyi. Biraz ötede durdum.

"Veli evde mi kızım?" diye sordu, sesindeki gergin titreyişi gizleyerek yumruğunu sıktı, muhtemelen gelini. Bekledi. Veli'ye de durumu anlattı telefonda, kapattı. Divana yaklaştım, "Geçmiş olsun amca," dedim. Çenesindeki yorganı göğsüne indirip bir şeyler söylemek istedi, söyleyemedi, inledi.

"Geliyor," diye bağırdı teyze. "Geliyor. Bekle biraz." Bana döndü, "Aç mısın?" diye sordu.

"Yok teyze," dedim, "yeni yedim."

Bir çay verdi, iyi geldi çay, oturup bekledik. Yarım saat sonra Veli geldi, zayıf, sarı benizli, çiçek bozuğu suratlıydı. Yanında bir arkadaşı da vardı, şişman, güleç, bastığı yeri inleten tiplerden. Veli girer girmez sinirle amcanın üstüne yürüdü, "Ne yapıyorsun baba ya, ne yapıyorsun sen!" diye bağırdı. Arkadaşı sobanın yanında, paltosunun omzundaki karları silkiyordu. "Bir dur lan Veli," dedi. "Bağırma!"

Amcanın gözleri korkuyla büyümüştü oğluna bakarken, bir şeyler demek istedi ama sesi çıkmadı, sessizce ağlamaya

başladı. Şişman adam geldi yanına, Veli'yi biraz kenara çekti. "Geçmiş olsun amca," dedi. Üstündeki yorganı kaldırdı. Amca pijamasıyla yatıyordu. "Nereni vurdun?" Amca sol bacağını gösterdi. Veli de yaklaştı yanına. Şişman adam bacağı yokladı, "Acıyor mu?" diye sordu. Amca çatlak sesiyle inledi. Başka yeri yokladı, "Acıyor mu?" diye sordu yine. Amca başını salladı. Başka yeri yokladı, "Acıyor mu?" Amca son nefesini verecek gibi iç çekti, ağzı açıldı, gerildi, "Acıyoooooo!" diye bağırdı.

Veli ile arkadaşı amcanın karşısındaki divana, yanıma oturdular, selamlaştık. Teyze onlara da birer çay verdi, benimkini tazeledi, "Yandaki çocuk," dedi.

Veli döndü, "Ha o sen miydin?" dedi. Okulla alakalı bir iki soru sordu klasik, cevapladım.

"Geçen de uğradım, seni göremedim," diye devam etti şüpheli gözlerle. "Bir şey soracaktım."

"Sor ağbi."

"O kapıya astığın resim ne?"

"Ha, o mu? Çarpıyı görüp de evi boş zannetmesinler diye astım. Güvenlik için."

"E daha güzel bir resim bulamadın mı?"

"Valla yanımda o vardı, onu astım."

"Ne resmi o?"

"Ben de tam bilmiyorum. Her yerde satılan kopya resimlerden, beş liraya almıştım."

On beş dakika daha oturdular, bir çay içip kalktılar. Veli babasına yaklaştı giderken, "Yok bir şeyin yok," dedi. "Yok bir şeyin. Yat iki gün, geçer. Sana da ders olsun."

Döndü arkasını, arkadaşı hafiften başını eğdi şüpheyle, Veli dışarıyı gösterdi, annesinin elini öptü, çıktılar. Teyze onları yolcu ettikten sonra döndü, "Bak," dedi, "yokmuş işte bir şeyin."

Amcanın yüzünde bir şaşkınlık vardı, belki o da bir şeyi

olmadığına inanmıştı biraz. Bacağındaki acı tekrar yoklayınca yüzünü buruşturdu, ümitsiz, boş, manasını yitirmiş gözlerle karısına baktı. Sonra aynı gözlerle bana da baktı, başımı öne eğdim "anlıyorum" babında ama neye yarar, benim anlamam onun için neye yarardı? Anlaması gereken karısıydı. Ben kimdim? Dün gelen, yarın gidecek olan. Günün birinde sadece çektikleri acıları değil, isimlerini bile doğru düzgün hatırlayamayacak olan. Hikâyelerini baştan uyduracak olan. Kafadan kırıkların görür görmez tanıdığı, yalancı! Yalan mı? Yalan mı sahiden bu anlattıklarım da? Değil, değil ama yetmiyor, yeterince doğru da değil. Bir boşluk var hep, sözlerle doldurulmuş, içimi yakıyor o doldurulmuş boşluklar, elimi kolumu bağlıyor, neresinden tutayım, nasıl anlatayım.

"Hep böyleydi bu herif," dedi teyze. "Hep böyleydi. Yerinde duramaz, bir yerde duramaz. İş buldular buna, ameleydi inşaatta. Yevmiyemi vermediniz diye kavga çıkarmış."

Amca, "Eksik verdiler," diye bağırdı çatlak sesiyle. "Bilerek eksik verdiler."

"Sus," dedi teyze. "Sus! Eksikse eksik, ekmek yediğin kap, ne verirlerse alacaksın. Böyle daha mı iyi oldu?"

Bana döndü, "Ustabaşı değnekle dövmüş," dedi. "Bacağı kırılmış. Üç sefer ameliyat oldu Numune'de, bacağına platin taktılar. Konu komşuya da borçlandık, bir daha da belimizi doğrultamadık. Böyle daha mı iyi oldu?"

Amca yine inlemeye başladı, yanağındaki buruşukların arasında iki damla gözyaşı tıkanmıştı. "Sus," dedi teyze, "bir şeyin yok. Sus iki gün, geçer!"

Ben de kalktım. Kapıda, "Sen amcaya ağrı kesici verdin mi?" diye sordum.

"Verdim. İki tane verdim."

"Ne verdin?"

"Kendim ne içiyorsam ondan."

"Ne içiyorsun?"

Bilmiyor. Gitti, yeşil bir torbayla döndü, bebe aspirini çıkardı içinden. "Geliyorum," dedim. Odama gittim, kırık dişim için içtiğim *Apranax* kutusunda iki hap kalmıştı, onları verdim.

Odama döndüm yine, zulamda kalmış üç paket *Samsun*'dan birini aldım. Kitaplarımın, defterlerim durduğu plastik masaya oturdum, yanımdaki elektrik sobasının bütün gözlerini açtım, iyice sokuldum yanına. Duvardaki çivilere asılı kot pantolonla kazağa baktım, odanın tavanındaki tahta direklere baktım, yere göçmüş dağınık yatağa baktım, bir köşedeki boklu valize baktım, bu ne lan dedim, bu ne lan!

Elimi montumun cebine attım, kubar parçalarını çıkardım, tarttım gözümle, küçüğü saracaktım, tekrar baktım, aralarında gram fark yok, ikisini birden sardım tek Arap'a. Karabüklü gibi sağlam yapamadım, çözüp baştan yapmayı da götüm yemedi, tütün bir yere savrulur, kubar bir yere, ara ki bulasın. Kubarı yakacağım yerde, bir *Samsun* yaktım, odanın içinde, soğuğa aldırmadan ileri geri dolaşmaya başladım. "Bu nereye kadar böyle gidecek," diye söylendim, camı kapıyı bile açamıyorum, geceleri sigara üstüne sigara, göz gözü görmüyor bir saatten sonra, yatağa montunla yat, aynı kirli, aynı soğuk havayı solu, her sabah kaskatı uyan. Bir kadın olsa, onun sıcaklığı, sarılıp yatsam, bir teselli, ama nerede? Aylardır boşa konuşuyorum, kimse dönüp ne dediğime bakmıyor. Bu Ankara'da kimsenin boş lafa tahammülü yok, okul da aynı, dersini çalışmayana, bilmeyene kimse söz vermiyor. Komedya dersinde bile vermiyorlar, espri yapayım demiştim bir seferinde, Profesör Doktor Hanım bana dönmüş, "Beyefendi," demişti sertçe, "komedya ciddi bir derstir. Lütfen böyle sululuklar yapmayın." Kim haklı? Hoca haklı aslında. Ders olarak baktığında her şey ciddidir.

Kubarı sigara zulama sakladım. "İyi o zaman," dedim, "ben de ciddi olacağım." Bütün kitapları, ders notlarını sıraya diz-

dim, mitoloji, eski Yunan, antik tiyatrolar, tragedyalar, komedyalar. Benim yazmak istediklerimle ne alakası var demeden, hepsini sırayla okuyacaktım. İçimdeki eski serseriyi susturup tokatladım, yeni gayretkeş bene de, ha gayret oğlum dedim, sırtını sıvazladım. Önce genel bir tekrar yapmak lazımdı, ipin ucunu yakalamak için. Mitoloji özetleriyle başladım, Dionysos şenliklerinden geçtim, Antik Yunan Tiyatro sahnesinin skenesini, proskenesini inceledim, bir paket *Samsun*'la Aristo'nun *Poetika*'sına kadar geldim. Katarsis'te durdum, korku ve acıma duyguları yaratarak ruhun kötülüklerden arınması. Tragedyanın amacı. En soylu sanat. Aceleye gelmez, bunu biraz daha düşünmeliyim, bir çay demlemeliyim sobanın üst gözünde, tuvalete gitmeliyim. Tuvalete gittim, muslukları hafif açık bırakıyordum sular donmasın diye, taharet musluğundaki su akarken donmuş, maşrapanın içi de buz dolu. Amcanın inlemelerini duydum işerken. Benim tuvalete kadar geliyorsa, yattığı odayı bayağı inletiyordu demek ki.

"Duyma," dedim, "yatsın geçer." Şimdi mühim olan Sophokles'tir, onun üstüne bir iki kelam ederim belki yarın öbür gün derste, adam yerine koyarlar. Odaya geldim, amcanın inlemesi sanki benim düşüncelerimi okumuş gibi peşimden geldi. Duymayayım diyorum, yine duyuyorum. Ne okuduğumdan bir şey anlıyorum ne not aldığımdan. En sonunda amcanın iniltileri öyle yükseldi ki, içimde inlemeye başladı sanki. Amca içimde inleyince de, içimdeki eski serseri, "Senin dersini kitabını sikerim," dedi yeni gayretkeş bene. Tragedya bitişik evde yatıyor şu an. Sophokles'in son tragedyası, Yokuştan Düşen Amca. Sisifos'tan bile zor durumda şu an. Sisifos'un gücü kuvveti yerindeydi en azından, yokuştan düşen o değildi, çıkardığı kayaydı. Sisifos'un sıfırdan başlayacak gücü vardı her zaman.

Gittim kapılarını çaldım. Teyze hemen açtı, "İyice kötüledi," dedi.

"Bir hap daha verseydin mavilerden."

"Verdim de yok, yok! Yaramıyor."

"Sen kapıyı kapat, ben geliyorum."

Odama gittim, Karabüklü'yü aradım, ilk çalışta açtı telefonu, durumu anlattım, "Bu dalgayı amcayı verelim mi?" diye sordum. Biraz düşündü, "Oğlum ben onu sana verdim lan," dedi, "ilk defa zulamı patlattım, sana verdim."

"Bana verdin de amcanın ağrısı fena, bayağı kötü."

"Sikeyim amcanı dayını. Senin amcan mı? Oğlu gelmiş de niye hastaneye götürmemiş? İçmeyeceksen geliyorum o zaman, alırım geri. Onun iki gramı yirmi lira lan!"

"Oğlum biraz insaf et. Allahsız müptezel!"

"Ben mi müptezelim! Ben mi müptezelim! Ulan hadi ben kubar içiyorum. Müptezelin kralı sensin lan! Tuvalette çakmak gazı çekiyordun bugün."

"Oğlum amca can çekişiyor diyorum. İnsan ol biraz! Karabük'teki halini hatırla!"

"Karabük'te daha beterdim lan ben! Hepsi masal. Tek fişlik otu zor buluyorduk."

Beş on saniye sustuk.

"Amca kaç yaşında?" diye sordu.

"Seksen var."

"Kalbi var mı?"

"Yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Kalbi olsa bu yokuşta ne işi var, benden çok yürüyor her gün."

"E ver o zaman. Afyon afyondur, az kafayı uçursun rahatlatır, biraz unutturur."

"Tamam. Hepsini mi vereyim?"

"Ver! Ver amına koyayım, hepsini ver! Kalanı da Kızılay'a bağışla."

"Oğlum amcanın vaziyeti..."

Karşılıklı küfredip kapattık. Yana geçtim, amcanın yanına bir sandalye çektim, oturdum.

"Az doğrul," diye bağırdı teyze, "çocuk sana ilaç getirmiş."

Amca bana döndü.

"Kaç yaşındasın amca?" dedim.

"Altmış."

"Kalbin, çarpıntın falan oluyor mu arada?"

"Yok."

Fişeği yaktım, önce hafif hafif, sonra kuvvetli bir nefes çektim, ucunu kıpkırmızı yaptım, baktım amcanın eli titriyor, kendim uzattım, "Çek amca, çek," dedim. "Ağır ağır çek. Bir daha çek şimdi. Bekle biraz, bir daha çek." Beşinci nefesten sonra durdum, amcanın yüzüne baktım. Biraz gevşemiş gibiydi. Yavaş hareketlerle divanda iyice doğruldu, verdim sigarayı, gerisini ağır ağır, güçlü nefeslerle içti. Dibine gelince elini yaktı, "Tamam amca, tamam," dedim, aldım elinden. Bıraksam zıvanasını da içecek. Bana bakıp gülümsedi. Mutlu bir gülümseme, yalan da olsa, ne güzeldi.

Teyze ortaya siniyi çıkardı, başına geçtim, bir çay verdi. İki yumurta kırdı sobada, önüme koydu. "Kusura bakma evladım," dedi sormuşum gibi, "sucuk yok. Amcan alacaktı bugün ama görüyorsun halimizi."

İki yumurtayı yedim yarım ekmekle, üç çay içtim ikişer şekerli. Bir sigara yaktım, amcanın sesi soluğu çıkmaz oldu yattığı yerde, birden sırtım ürperdi, kafamdan aşağı buz gibi bir düşünce indi tok kafayla. Lan, dedim, yoksa... Amcanın başına gittim, ağzı biraz açık, gözleri kapalı, tavana bakmış öyle yatıyor. Çıt yok. Ölü mü şimdi, canlı mı bu adam? Teyze de geldi yanıma, baktı. Gülümsedi, ilk defa gülümserken görüyordum onu. "Allah senden razı olsun," dedi. "Hızır yardımcın olsun. Nihayet uyudu. Hep böyle divana kıvrılır, erir gider, saat gibi uyur."

Amcanın başından bir türlü ayrılamıyordum. Anlayama-

dığım bir şey o uyuyan yüze bakmaya zorluyordu beni. Benim doğduğum şehirde, dalgaların günlerce, haftalarca, yılarca dövdüğü kayalar vardı. Okuldan kaçardım, üstlerine otururdum bazen, içimden hiçbir şey yapmak gelmezdi, küfrederdim kendime, "Okuldan hiçbir şey yapmamak için kaçılır mı?" derdim, iki bira alır dönerdim, o kayaların oyuklarına, renklerine dikkatle bakardım, dayak yedikleri denizden daha derin gelirlerdi bana, o oyuklarda, yumruk yedikçe cilalanmış renklerde bilgelik vardı. Amcanın yüzü de oyuklarla doluydu, ihtiyarlık lekeleriyle cilalanmış renklerle doluydu. Ama bilgelik yoktu yüzünde, sefalet vardı sadece. Günlerin, haftaların, yılların sefaleti, bütün bilgeliğini boğmuş. Yüzünün en derin çukurlarına gömmüş, o kadar derinde ki görmenin imkânı yok. O amcanın yüzünün derisini çakımla kesip almak istedim o gece. O amcayı gerçekten anlamak için insanlıktan çıkmak lazımdı. Bunun dışındaki bütün yollar edebiyata, sözlere, söz oyunlarına, lafı geveleyip durmaya çıkardı. Dönüp dolaşıp aynı duvara tosluyordum. O görünmez, boş duvara. Bu yazdıklarım da bir boka yaramayacak, biliyorum, biliyorum ama yine de yazıyorum, zanaata saygıdan, ilk tablete, başka nedeni yok, anlatılamayacak olanı anlatamamaya devam ediyorum.

Ertesi sabah erken uyandım. Amcanın durumunu sordum, "İyi," dedi teyze, "uyuyor." Yokuşun kenarına geçtim, kollarımı açtım, yan yan indim. Yokuşları inip son bayırı çıktıktan sonra, NATO Yolu'nda durağa kadar yürüdüm, otobüsü bekledim, Kızılay'da indim. Üstgeçidin kenarındaki bankamatiğe yürüdüm alışkanlıkla. Yaptığım bir röportaj için telif yatmıştı, beklemediğim bir yerden, tam zamanında yetişen bir sürpriz, onu çektim. Dikkatli harcanırsa dört-beş gün idare edecek para. O dört-beş gün dikkatli harcanırsa bir ay idare edebilecek bilgi, fikir demek. Boş laf değil. Gerisini sonra düşünürüz.

Sıhhiye'ye yürüdüm hızla. Karabüklü'ye yirmi lira verdim okulda, almak istemedi, paranın kaynağını sordu mali polis gibi, beş sefer anlattım, özkaynaklar, bugün bende, yarın onda, geri isteyeceğimden emin olabilirdi. "Uzatma lan işte," dedim, "geç kaldım." Günün ilk dersinden son dersine kadar dikkatle dinledim arka sıradan, sessizce, bir ajan gibi notlar aldım arada. Kimse bendeki değişimi fark etmedi, daha güzel, onlara benzemeye başlamıştım demek ki. Çıktım dersler bitince, sağda solda oyalanmadan eve döndüm.

Teyze kapıya dikilmiş, yine korkutmayı başardı beni. "Evladım," dedi, "amcan dünkü ilaçtan soruyor, yok mu?"

"Öyle ilaç değil bu teyze."

"Afyon o, afyon," diye sesi geldi amcanın içeriden. "Parasını sor."

"Dur önce bir bakalım," dedim, içeri girdik. Amca divanda inliyor, alnından soğuk soğuk terler döküyordu. "Amca," dedim, "bu afyondur ama ben sana onu geçici verdim. Gece rahatlatsın diye. Sen şu pijamanı sıyır, bakayım bir bacağına, yabancı değiliz. Sonra buluruz sana uygun bir şey."

Teyze yavaş yavaş pijamayı sıyırdı. Bacak şişmiş, koyu koyu kan oturmuştu. "Tamam amca," dedim, "ben bulacağım sana bir şey."

Teyzeyi dışarı çıkardım, "Bacak kötü," dedim. "Bu evde bakılmaz. Allah korusun kangrene falan çevirir, keserler. Sen oğlanı ara da durumu anlatalım. Hastaneye götürelim."

"Bakkalın oğluna arattım gündüzden," dedi. "Kırıkkale'ye gitmiş."

"E ceptelefonu yok mu?"

"Bize vermediler. 'Bir daha da aramayın,' dedi gelin. Oğlanı da düşman etti bize. Bu evden çıkmadık diye. Geldi kapımıza çizik attırdı. Biz Çorum'da bu çiziklerden kaçtık da geldik, dar attık başımızı buraya, burada da geldiler kapımızı çizdiler."

"Sen üzülme," dedim, "bir çaresine bakarız."

Yokuştan aşağı baktım, nesine bakacaksın. Ambulans gelmez, taksi çıkmaz. Bakkala indim. Seksen model mavi bir *Reno*'su vardı, siteyşın. Durumu anlattım, "Dükkânı bırakamam," dedi. "Sen arabaya koy götür. Yalnız o yokuşa çıkmaz araba. Bizim oğlanı al, sırtlayın indirin."

Oğlana baktım, on üç-on dört yaşlarında cılız bir şey, çıktık yokuşu beraber. Divanın önüne geçti, amcayı sırtlayacak. "Sen bir dur," dedim. "Arkadan destek ver." Amcayı sırtladım, kapının önüne çıktım, daha yokuşa varmadan, evin köşesinde ayağım kaydı, yüzüstü düştüm çamurlu kara. Amca kulağımın dibinde böğürdü, salyası aktı yüzüme. Elimin dışıyla yüzümü sildim, bir tarafı çamur bir tarafı salya olmuştu, hafiften kan da vardı.

Çocuk geldi, "Sen bana bırak ağbi," dedi. Sırtladı amcayı, peşinden baktım, hiç tökezlemeden, yan yan indirdi yokuştan, arabanın kapısını açtım, arkaya yerleştirdik. "Erkut," diye seslendi içeriden bakkal. "NATO'ya kadar sen çıkar."

"Anahtarı ver ağbi."

"Niye lan!"

"Ağbi sen şimdi o yokuşu çıkamazsın, yanlış anlama, bilmeyen çıkamaz, ben seni anayola bırakayım, oradan gidersiniz."

Teyzeyi öne bindirdik, ben de siteyşının arka bölmesine atladım, boş yumurta kolilerinin arasına. NATO Yolu'na çıkan son dik bayırda araba titredi, duracak gibi oldu, el freniyle kavrama yaptı, gazı kökledi, çıktık. Velede bak, biri alsa yetiştirse, ralli pilotu olur. Geçtim direksiyona, güçbela indim Tuzluçayır'dan, Numune'ye çıktım sonra, acilin önüne çektim. Sedye getirip içeri aldılar.

Röntgen sırası kırk beş dakika sonra geldi. Tekrar yukarı çıktık, doktor baksın da bir şey desin diye beklemeye başladık. Teyze bütün doktorlardan çekiniyor, gel diyorum, gel-

miyor, hep biraz öteye kaçıyor. En sonunda genç bir doktor çıktı elinde röntgenle, "Yakını kim?" diye sordu. Teyze yine kaçtı. "Biz," dedim. Teyzeyi süzdü doktor, "Sen bir gel," dedi bana. Uzun, gri bir koridordan geçtik, başka bir odaya girdik. İki doktor daha vardı odada, biri masanın arkasında, sanırım hocaları, genç olanlar asistan. "Sen nesi oluyorsun amcanın?" diye sordu masanın ardındaki.

"Komşusuyum."

"Akrabası yok mu burada?"

"Karısı geldi ama çekiniyor. Oğlu da Kırıkkale'de, daha haber veremedik."

"Ne zaman düştü?"

"Dün düşmüş."

"Niye beklediniz bu saate kadar?"

Ne diyeyim, elimi iki yana açtım, başımı eğdim. Doktor pis pis baktı yüzüme, kanalizasyondan yeni çıkmışım gibi, ne biçim insanlardık biz.

Röntgeni gösterdi, "Amcanın bacağındaki platin kırılmış," dedi. "Ameliyata almamız lazım hemen. Paraları var mı bunların?"

Kafamı kaldırdım, içimden küfrettim, yeşil kartı uzattım önüne. Şöyle bir baktı, "Onla olmaz," dedi. "Bu ameliyatın başka masrafları olur. Biz bu kırılan platini çıkaracağız, bu şart. Yapmazsak biz mesul oluruz. Platini çıkardıktan sonra amcayı yatıracağız, durumuna bakıp öyle karar vereceğiz."

"Neye?"

"Bacağı kurtarmaya çalışacağız. En iyi ihtimalle topal kalır. Bütün bunların da masrafı olacak. Sen bunu hem karısına hem de oğluna anlat. Hastaneden de ayrılmayın."

"Rehin mi kaldık?"

"Öyle bir şey demedim. Akrabaları ayrılmasın. Şu kâğıdı da karısına imzalat."

"Bu ne?"

"Amca ihtiyar, ameliyatın riski var. Birinci derece akrabalarının imzalaması lazım."

Kâğıdı alıp çıktım, o herife söylemek istemiyordum teyzenin okuması yok diye, asistanı bekledim. Gittik, parmak bastırdık.

Çıktım acilin önüne, bir sigara yaktım. Kapıdaki yansımama baktım, yüzüm öfkeden, utançtan ve çaresizlikten kıpkırmızı olmuştu. İlk defa kendi yüzümü öyle görüyordum, hayretle baktım bir süre, öfkem ve utancım ikiye katlandı. Dişlerimi sıktım uyuşana kadar. Oğlunun evine telefon açtım, karısı sesimi duyar duymaz kapattı. İkinci telefonu açtım, "Allah aşkına bir dinle," diye bağırdım. "Bir dinle! Numune'deyiz, amcayı ameliyata alacaklar, durumu ağır, kocana söyle, doktor çağırıyor de! Biz değil!"

Amcayı ameliyata sabaha karşı aldılar. Üç saat sonra asistan doktor çıktı, yanıma geldi. Alnı ter içindeydi. "Uğraştık," dedi. "Üç saat uğraştık, emin ol elimizden gelen her şeyi yaptık. Platini çıkardık ama kanama durmadı. Kaldıramadı ameliyatı."

Teyze köşede bekliyordu, yanımıza gelmeyi bırak, bize bakmaya bile çekiniyordu.

"Nereden düşmüştü?" diye sordu asistan.

"Yokuştan."

"Ah be amca, ah," dedi, gitti.

Teyze başını kaldırdı, bana baktı. Hadi bakalım anlat. Ama nasıl? Sırf ona değil, herhangi bir insana, bir ölüm haberi nasıl verilir ki? Sırf ölüm haberi de değil, başka bir haber, güzel haberler mesela, gizli sevdalar. Hepsi aynı. Bir insana duyulan sevginin çaresizlikle kesiştiği anlar, hep aynı. Boşa konuşmak, aşkta da ölümde de, hepsi bir. Umut biter, sadece sözler kalır, kırık dökük, yaralı, tedirgin, gücenik. Hiç söylenmese de olacak, hiç söylenmese sonradan çekilen azapları da daha az olacak. Boşa söylenmiş sözlerin azabı, çoğu za-

man, hiç söylenmemiş sözlerin azabından ağır. Bazen bir cevap olur, daha beter. Bazen bir bakış olur, son umutları kırılmadan evvel teyzenin bana baktığı gibi, daha beter. Koyu koyu kazınır içine o bakış, önce incecik bir saplanış, sonra genişler, büyüyen bir çatlak olur, kıvrım kıvrım yayılır, her yere birden. Bir saat gelir, bir tel kopar, bir kiriş çatırdar, kuşlar havalanır önünden, bir bakarsın hayatının bütün camı çerçevesi inmiş, yine ayazda kalmışsın. Yüzünün cilası kazınmış, ellerin cebinde, enseni omuzlarına gömmüş, sağa sola boş boş, çaresiz bakıyorsun. Aklını toparlamak için gözlerini boşluğa dikiyorsun, kafanda bir uğultu, boşluktan çıkan boşluk, başka hiçbir şey yok.

Karşıdan amcanın oğlu geldi, bana baktı, başımı iki yana salladım umutsuzca, yakamdan tuttu, ayırdım ellerini, gitti annesine sarıldı, "Vay babam vay," dedi, ağlamaya başladı. Teyzenin gözlerine baktım, içinde biriken gözyaşlarına, boğazında tıkanıp kalanlara, kuru gözlerine kadar gelip akamayanlara. Tanıyordum o gözyaşlarını bir yerden. En çöpsüz denizlerin martıları da böyle ağlar, sadece çocukken inanılan yalanlar da böyle kanatır, mermiler de böyle deler geçer yüreği. Uzaklaştım, arkamdan bir çığlık kopardı teyze, durdum, dönüp bakamadım. Upuzun gri koridor boyunca sessizce yürüdüm, hastaneden çıktım.

Amcanın ölümünden sonra, dayanırım kokuya dedim, Karabüklü'nün yanına attım kapağı. En azından üç-dört gün uzak durmak istiyordum o kondulardan, o mahalleden. Bu sefer de kırık dişimin ağrısı bırakmadı yakamı. *Apranax*'la falan geçecek gibi değildi. Ağzımda bağıran bir canavarla uyanıyordum geceleri, sızlayan dişim miydi, amcanın hayaleti miydi, neydi o! Niye beni vaktinde hastaneye götürmediniz mi diyordu amca? Teyze miydi yoksa yine başımda dikilen? O mu çığlık atıyordu? Olmayacaktı, böyle olmayacaktı.

Bir gece uyandım, Karabüklü kafasını duvara vurup duruyor, "Ne yapıyorsun lan," dedim.

"Çok kötüyüm," dedi. "Çok kötüyüm. Benim bir şeyler içmem lazım. On lira da mı yok? Yenidoğan'a giderdik, olmadı Çinçin'e."

"Yok oğlum, yok işte. Ne yapalım. Yat uyu."

"Nasıl uyuyayım ya."

"Koyun say. Vurma şu kafanı."

"Kolonya içeceğim ben."

"Saçmalama lan."

Aldım kolonyayı elinden zorla, yastığın altına koydum, yattım. Benim de dişim zonkluyordu, *Apranax* kesmiyordu artık, pamuğa kolonya sürüp koyuyordum dişime. Baktım Karabüklü sessizce ağlıyor, ona da bir kolonyalı pamuk verdim, emmeye başladı. Ne hallere düştük biz, ne yaptık lan bunları hak edecek, diye düşündüm.

Amcayı gördüm karşımda, kolonyanın etkisinden olsa gerekti. Dişlerinin yarısı yoktu, sapsarıydı olanlar da, yaşıyordu işte, gülüyordu, intikam almaya gelmiş gibi değildi. "Beni sırtına alır mısın evladım?" dedi. Aldım amcayı sırtıma, yürümeye başladık. Bir yürüyen merdivenin önüne geldik, bindik yürüyen merdivene, aşağı doğru iniyordu merdiven. Rahatladım, amcanın yükü azalmıştı sırtımda biraz. Merdiven indikçe iniyordu. Sonu gelmiyordu merdivenin, tedirgin olmaya başlamıştım. Zamanla amcanın sırtımdaki yükü arttı. Merdiven git gide korkutucu olmaya başladı. Ne biçim merdivendi bu, niye sonu gelmiyordu? Boğucu bir merdivendi, amca sırtımda kayaya dönüşmüştü, boğuluyordum. Keskin bir kokuyla uyandım. Bok! Evi bok basmıştı.

"Karabüklü," diye bağırdım, "Karabüklü! Evi bok bastı."

"Ne!"

"Evi bok bastı. Yavaş! Yavaş! Çıkma yataktan!"

"Allah kahretsin! Allah kahretsin! Allah kahretsin!" diye bağırmaya başladı Karabüklü. "Bütün yatağım bok."

Kendimizi bok içinde dışarı attık. Neredeyse sabah olacaktı, hava eksi on dereceydi. Olduğumuz yerde zıplıyorduk. Hızla yürümeye başladık. Karabüklü önümüze çıkan bir çöp tenekesini arka arkaya tekmelemeye başladı, "Aaaaaaaaaa!" diye bağırıyordu. "Amına koyayım böyle işin! Hayat mı lan bu! Hayat mı lan! Hayat mı!"

Biri camı açtı, "Ne bağırıyorsunuz lan gecenin bir vakti," dedi.

İkimiz de bir an susup adama baktık, evinden bize sesleniyordu, öfkeliydi, sıcak uykusundan uyanmıştı çünkü, aynı anda bir hınç dalgası kapladı ikimizi de, "Senin amına koyarım yavşak," dedi Karabüklü.

"Senin amını yolunu ızdırabını sikerim," dedim ben.

"İn lan aşağı puşt!" dedi Karabüklü.

Elime bir taş aldım, "Ananın amını sikerim," diyerek ikinci kattaki adama doğru salladım, pencereye değil, duvara denk geldi.

Adam içeri girdi. Bir iki dakika daha küfrettik.

"Bu herif çoktan amcaları aramıştır," dedim Karabüklü'ye. "Ufaktan uzayalım."

Koşar adım yürüdük. Tuzluçayır'dan Kuğulupark'a kadar indik. Buz tutmuş havuzun bir köşesinde birbirine sokulmuş ısınmaya çalışan kuğulara, ördeklere baktık. Sonra parkın çıkışında durduk, bütün kavşakların kesiştiği, dört yol ayrımında. O kavşaktan her yere yol vardı, Cinnah'a, Tunalı'ya, Atatürk Bulvarı'na ve İran Caddesi'ne. O kavşaktan her yere yollar gidiyordu, kuzeye, güneye, doğuya ve batıya. Fakat bizim için hiçbir yere gitmiyordu yollar. Adım atsak karanlıktı. Adım atsak boşluktu. Bizim için kartondandı sanki dünya, adım atsak elimizde buruşup kalacaktı.

Diş hekimine gitmeye karar verdim ertesi gün, geçen ay

"Gel," demişti ama çekiniyordum, arayıp randevu aldım. Mediko'da diş yoktu o zaman, okuldan çocuklar ayarlamıştı. Yakın oldukları sendikayla bir bağlantısı varmış galiba, tam soramadım. Tunalı'daydı muayenehane, yürüdüm. Bir ara vazgeçecek gibi oldum, ağrı sanki azalmıştı. Yük olmaya ne gerek vardı şimdi, üyesi olmadığın sendikalara, hatır gönülle, bir de diş masrafı çıkarmaya, durdum. Ağrı yine yoklayınca yürüdüm. Pasajın içindeki sahafın, kaldırım üstüne koyduğu kitapların, plakların, röprodüksiyon tabloların önünde yine durdum. Arkamdan gelen biri bana çarptı. Kenara çekildim, "Pardon," dedim. Tablolara şöyle bir göz gezdirip yine yürüdüm.

O günlerde, Ankara'da, okul kantinlerinde, dönercilerde, kahvelerde, kitapçılarda, birahanelerde, barlarda, gazinolarda, sinema fuayelerinde, arkadaşların evlerinde, kaldırım kenarlarında, her yerde, Saldovar Dali gözlerimin içine bakardı, böyle olmaz derdi, başka türlü anlatmalısın derdi, başka bir biçim bulmalısın derdi, güvenemezdim, röprodüksiyon derdim, her yere asılması kuralmış gibi beş liraya, on liraya alıyorlar kaldırımlardan, asıyorlar derdim. Ben de astım evimin kapısına, ben de buradayım demek için astım, yabancı değilim, üstüme bir çarpı çekmeyin hemen, beni de görün diye astım. Ama kendim görmedim ki Dali'yi. O günlerde bir sefer olsun dikkatle bakamadım ki o resimlere. Konuştum da konuştum, yazdım da yazdım, anlattım da anlattım, çok sonra anladım, daha yeni, elimde gençlik günlerim ufalanıp gitmişken o eriyen saatlerin gerçek manasını.

Diş hekiminin muayenehanesine girdim, sahibi o değildi, başka diş hekiminin yanına girmiş, yeni mezun, genç bir kadın. İnce yapılı, gözleri derin mavi, kumral güzeli, hem ayıp olmasın diye hem de dişimin ağrısından detaylı bakamadım.

Diş koltuğuna oturdum. Kafamı geriye yasladım, koltuğun üstündeki sarı ışığı yaktı, "Ağzını aç," dedi. Işığı ağzıma göre ayarladı. Yuvarlak küçük bir aynayla dilime bastırdı. Kırık dişime ve ağzımın genel durumuna baktı. Aynayı çekti. Hâlâ ağzım açık bekliyordum, yüzünü ekşittiğini görünce kapadım.

"Kim kırdı bu dişi?" diye sordu.

"Size gönderen çocuklar."

"Niye!"

"Beni aradıkları faşolardan birine benzetmişler okulun ilk haftası, Abdi İpekçi'de sıkıştırdılar, yanlışlık, bir oldu bitti ye geldi. Sonra özür dilediler. Barıştık. Barışmayıp da ne yapayım? Yine de güceniyor insan biraz. Çekelim şu dişi, kapatalım bu konuyu."

"O diş çekilmez," dedi. "Kaninin yanı."

"Anlamadım."

"Köpek dişinin yanı, lateral diş, temel dişlerden biri. Kökü duruyor, sağlam, yazık ederiz dişe."

"E ne yapacağız?"

"Üzerine kaplama yapalım."

Düşündüm biraz, "Yok," dedim. "Ben ağzımda kaplama falan istemiyorum. Bana ait olmayan bir parça istemiyorum. Çekelim, boşluk olsun orada."

"Orada boşluk olmaz. Öndeki dişler zamanla arkaya kayar, dolar orası."

"Daha iyi, zamanla kapanan bir boşluk. Sadece dişten değil, boşluktan da kurtulurum böylece."

"O boşluktan kurtulamazsın. Öndeki dişlerin arası açılacağı için, önde boşluk olur bu sefer."

"Hani doğa boşluk tanımaz, doldurur diyorlardı."

"İnsan tanır. Dolduramaz."

Biraz arkaya çekilmiş, bir elini beline koymuş, anlayışla gülümsüyordu. Çok güzel gülümsüyordu, sahiden dertten

anlayan bir insandı. Sıkı sıkı sarılmak istedim ona, kokusunu içime çekmek, göğsüme bastırmak istedim, ama yanlış anlaşılırdı şimdi.

"Tamam," dedim. "Kaplama olsun. Dolduralım."

Hoca

Ben tiyatroya küsmüştüm o yaz, roman yazmayı koymuştum kafama, Karabüklü de *As Ecza* deposunu patlatmayı. Tuzluçayır'daki kalorifer dairesinden ayrılıp Ege Mahallesi'nde bir gecekonduya taşınmıştık, güneş karşıdan vuruyor, öğlene doğru evin tepesinde kızdıkça kızıyor, çinko dam alev alacak gibi parlıyordu. Pişiyorduk evin içinde, kaynıyorduk, haşlanıyorduk, eriyorduk, şapır şapır ter damlıyordu üzerimizden. Yine yokluk günleriydi tabii. Hava ısındıkça zaman soğuyor, katılaşmış, neredeyse donup kalmış saniyelerin biraz daha hızlı geçmesini sağlayacak her şeye dört elle sarılıyorduk. Şöyle bir bira olsa, diye düşünüyordum, kutu bira, tutsam, elimi yaksa soğukluğu, bir de ufo alsak su sıçratanlardan.

"Ne ufosu be," diyordu Karabüklü, "klima alacağız klima!"

Karabüklü'ye göre terso bir durum yoktu, iş çok kolaydı, sanki her şey benim okey dememe bağlıydı. *As Ecza* deposunu patlatmak çocuk oyuncağıydı yoksa.

Suboxon yürütmek için patlatacaktık ecza deposunu. *Suboxon*, eroin ilacıydı, etken maddesi buprenorfin. Eroinin

yarattığı etkiye benzer bir etki yaratıp yoksunluk belirtilerini önlüyordu. Kırmızı reçete ve üçlü heyet raporuyla satın alınabiliyordu. İlacı almak için kanında eroin pozitif çıkmalı ve uzun süredir kullandığını ispatlamalıydın doktorlara. Torbacı tezgâhlarında eroin yerine satılıyordu bunların kapsülleri on liraya. Karabüklü karanlık adamlarla bağlantılar kurmuş, bu işte de bir torbacıyla ortak olmuştu. Biz depoyu patlatacaktık, torbacı da on liraya satacağı kapsülleri beş liraya bizden alacaktı.

"Bütün riski biz üstleniyoruz, torbacı yüzde yüz kâr ediyor," diyordum Karabüklü'ye.

"İşin doğası böyle," diyordu. "Çaldıktan sonra ilaçları biz nasıl satalım. Maltepe pazarında tezgâh mı açacağız? '*Suboxon* var, eroin ilacı geldi,' diye mi bağıracağız?"

O gün son zulamızı patlatmış, bir çiftli sarmıştık. Tıkanmıştım romanda, belki açılırın diye abanıyordum sigaralığa, "Daha önce hırsızlık yaptın mı?" diye sordum Karabüklü'ye.

"Hayır," dedi.

"Cezaevinde hırsızları nasıl dövüyorlar haberin var mı?"

"Hayır."

"Boş ver o zaman."

"Korkaksın."

"O yüzden yazıyorum ya."

Karabüklü de asıldı sigaralığa, zıvanasına kadar çekti, kıpkırmızı ucu iri başparmağıyla bastırdı küllüğe, kaşından bir ter damlası aktı, gözkapağından geçip yanağına kadar indi, kalktı, çarptı gitti kapıyı. Yaz sonuna kadar ortalarda görünmedi. Alışmıştım onun böyle ortadan kaybolmalarına.

Romanımla baş başa kalmıştım. Dördüncü ilk romanım, bu sefer yarım kalmayacaktı. Toplama bir bilgisayarım vardı, *Windows 97*. Azimliydim, isterse ev sıcaktan eriyip gitsin altımdan, umurumda olmayacaktı, sağlam kalacak, bu savaştan sağ salim çıkacaktım. Evet savaş. O günleri dü-

şündükçe aklıma savaş sözcüğü geliyor hep. Savaşıyordum, yokluğa karşı, sıcağa karşı, Ankara'ya karşı, insanlara karşı, edebiyata karşı, her şeye karşı ben ve *Windows 97* toplama bilgisayar, iki cepheye ayrılmıştı dünya, aylar boyunca savaşıp durmuştum o odada, sayfalar boyu, cümleler boyu. Çoğu zaman tereddüt içinde. "Şimdi bütün bunları kim okuyacak tereddüdü. İyi de en sonunda kim okuyacak bütün bunları tereddüdü." Her şeye rağmen devam etme kararı almıştım, "Hiç kimse okumasa bile, sadece kendim için yazıyorum o zaman," dedim, öyle devam ettim. Bir sabaha karşı bitirdim romanı, Karabüklü bile yoktu yanımda, bütün dünyaya karşı ben ve *Windows 97* toplama bilgisayar, küçük bir cephede, mütevazı bir zafer kazanmıştık sessiz sedasız.

Romanın çıktısını aldım kırtasiyeden, tarttım elimde, iki yüz yirmi beş *Word* sayfası, bir buçuk aralık, on iki punto, kitap sayfasıyla üç yüz eder, temiz iş, kararında. Yayınevlerini yukarıdan aşağı sıraladım, üniversite tercihi yapar gibi, yanlarına telefon numaralarını yazdım. Boğaziçi Üniversitesi'ni arar gibi birinci tercihimi aradım. Telefona çıkan kişiye bir roman dosyam olduğunu, randevu almak istediğimi söyledim, "Bir saniye bekle," dedi. Bekle! Emir kipi, bekledim. "Mevlüt Ağbi," diye bağırmaya başladı. Kimdi bu Mevlüt Ağbi? Mevlüt Ağbi bakacaktı benim romanıma, güzel, Mevlüt Ağbi baksın, önemli biri herhalde, güven veren bir ismi var, Mevlüt, biraz da dinî bir isim ama olsun, bütün işleri yoluna koyabilecek bir ağbi olmalı bu Mevlüt Ağbi. Kaderimi elinde tutan Mevlüt Ağbi telefonu eline aldı, "Buyurun," dedi.

"Bir roman dosyam vardı," dedim. "Randevu almak istiyorum."

"Eylüle kadar dosya almıyoruz arkadaşım."

Arkadaşım. Evet, arkadaşım. Telefonu kapattım. Dosya almıyoruz arkadaşım. Sıcak, kan, ter, savaş ve arkadaşım! Ar-

kadaşım. Evet arkadaşım. En iyi yayınevi buysa, gerisini sen düşün arkadaşım. O gün hiçbir yayınevinden randevu alamadım. Böyle olmayacaktı. Okumaları için kendini göstermek gerekiyordu, İstanbul'a gidip yerinde görmek gerekiyordu arkadaşım.

İstanbul'a bir bilet aldım ertesi gün, çantamda ilk romanım. Tercihimde üçüncü sıraya yazdığım yayınevine gittim, içeri girdim, bir editörle görüşmek istediğimi söyledim. Bankonun arkasındaki adam, "Konu neydi?" diye sordu. "Editöre söyleyeceğim," dedim. "Özel bir konu." İçerideki odadan bir kadın başını uzattı, "Buyurun, ben editörüm," dedi.

"Bir roman dosyam var," dedim.

"Oraya bırakın," dedi.

"Nereye?"

"Bankonun üstüne."

"Buraya mı?"

"Evet."

"Bırakıyorum."

Bıraktım.

"Kim okuyacak acaba?"

"Edebiyat editörlerimiz. Biz size cevap veririz."

Yolun karşısına geçtim, bir apartmanın sahanlığına oturup yayınevine bakmaya başladım. Kapı aralıktı, biri bankonun önünü süpürüyordu. On beş dakika geçmişti ama kimse benim dosyamı henüz bankodan almamıştı. Siyah-beyaz bir kedi gelip önümde durdu, gözlerini bana dikti. Elimle kovaladım, tekrar geldi, biraz daha uzakta durdu, oturduğum apartman sahanlığının sahibi kendisiymiş gibi bakıyordu. Ayağa kalkıp gözlerimi bankodan ayırmadan uzaklaşmaya başladım, ne zaman alıp okumaya başlayacaklardı dosyamı, altı ay sonra mı?

O gün on tane yayınevine uğradım, hiçbir editör benimle konuşmadı, "Ne yazdın?" demedi. Bir iki yayınevinden içeri

bile almadılar, dosyamı da bırakamadım. Bütün paramı fotokopiye gömmüştüm. Bir mekâna girip iki bira içecek param da kalmamıştı. Şairler Parkı'na çıktım, otobüs saatine kadar şarap içip sokak adamlarıyla sohbet ettim. Gece yarısı Barbaros'tan servise binip Ankara'ya döndüm. O günlerde yine de umutluydum, ha bugün ha yarın diyordum, telefonum çalacak ya da bir mail gelecek, "Son yılların en güzel romanını yazdınız," diyeceklerdi. "Gözlerimiz yaşardı, tebrik ediyoruz, derhal yayımlıyoruz, hemen atlayın İstanbul'a gelin, edebiyat dünyasının yükselen yıldızı olarak yeriniz hazır."

Üç ay sonra kafama dank etti, yoktu haber maber, ben de yazar falan değildim, boşa hayal kurmanın âlemi yoktu. Dosya yığınları arasında kaybolup gitmişti benim dosyam, bir değeri de yoktu zaten.

Gün yeni doğmuştu o yaz sonu sabahı, sıcak bir gün olacağı daha o saatten belliydi, bir sene boyunca çalıştığım odama baktım, onca emek boşa gitmişti. Sigara dumanından sararmış duvarlar, kornişinden çıkmış perde, içine göçmüş yatak, *Windows 97* toplama bilgisayar, karşıdaki apartmanlar, her şey, gözümün gördüğü her şeyden içime bir kasvet akıyordu.

Kendim için yazmıştım ama yetmemişti. Hiç kimse okumamıştı. Ya da okumuştu ama beğenmemişti. Bir haber yoktu sonuçta. Yıkım, yine de yıkımdı. Ayrıca insan sadece kendi için yazar mı? Yazabilir mi? Ne işe yarar o zaman yazmak? Yazdıklarım ne bana iyi gelmişti ne de başkasına. Her şeyi daha da bok etmişti. Keşke yazmasaydım lan, keşke o kadar uğraşmasaydım, şimdi bu kadar mutsuz olmazdım en azından. Sadece kendim için yazdım deyip alçakgönüllülük numaraları yapan alçaklardan biri olmazdım en azından. Sadece kendin için mi yazdın! Al götüne sok o zaman! Tanınmış yazarları okumak istiyoruz biz! Başka yazarları, seni değil, isimsiz köpek, siktir git kapımızın önünden, bir daha da gelme. Sakın bir daha eline kalemi alayım deme, oturma ma-

sanın başına, hiç zahmet etme, bizden uzak dur, kitaplardan uzak dur, edebiyattan uzak dur, beyaz sayfalardan uzak dur, beyaz olan her şeyden uzak dur bok herif.

Anahtar kilitte döndü, Karabüklü'ydü gelen. Oda kapının girişinde durdu. Güneş esmer yüzüne yandan vuruyordu.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Karabük'teydim," dedi.

"Bütün yaz mı?"

"Evet. Takıldık biraz."

"Dalga var mı üstünde?"

"Bir tekli çıkar."

"Sar da içelim."

Masama oturdu, bir tekli sigaralık yaptı. Döndürmeye başladık.

"Sen ne yaptın bütün yaz?" diye sordu.

"Bekledim," dedim. "Sadece bekledim. Bu sıcağın alnında sadece bekledim. Küçük bir haber. Bir reddediş bile olurdu. Küçük bir umursanma kırıntısı. En azından. Şimdi bütün yaza geri dönüp baktığımda, sanki zaman hiç akmamış gibi geliyor. Ama bilincim 'Koca bir yaz geçti,' diyor. Bu da çok ağır bir his."

Rüzgâr uğultusu gibi içime çektim sigaralığı, gözlerimi kapattım, "Artık beklemiyorum," dedim. "Bugün bitti. Hadi şu ecza deposunu patlatalım."

"O iş geçti artık. Bağlantılar gitti."

"Nasıl gitti. Kur gene."

"Gene kurulmaz. Her şeyin zamanı var. Adamlar ayarlamıştı. İçeride tanıdık çalışan vardı. Ne güzel patlatacaktık *As Ecza* deposunu. Geçti gitti artık."

"Sen bak yine, bulursun bir şeyler. Bunaldım artık Karabüklü. Yeter. Belimizi doğrultmanın zamanı geldi."

Dudağının kenarından sigaralığa sessizce asıldı, bendeki değişimin nedenini anlamaya çalışır gibi bakıyordu yüzüme.

İki gün sonra Kurtuluş Parkı'nda içiyorduk, on beş-on altı yaşlarında iki çocuk geldi, borç istediler, "Yok," dedik. "Bira verin o zaman," dediler. Bir tanesi bankın yanındaki siyah poşete uzandı, Karabüklü "Sizin ananızı sikerim lan burada," deyip sustalısını çekti. Araya gireyim dedim, "Çekil," deyip göğsümden itti, çocukları kovalamaya başladı. Peşlerine düştüm, Kolej Metro durağında yakaladım Karabüklü'yü.

"Ne yapıyorsun lan?" dedim. "Delirdin mi? Bir bira için katil mi olacaksın!"

Beni dinlemiyordu, gözlerimin içine bakmıyordu bile, çocuklar İncesu'ya doğru koşarken bıçağı arkalarından sallayıp "Ananızı sikeceğim, ananızı," deyip duruyordu. Zor zapt ediyordum Karabüklü'yü yerinde, en sonunda sakinleşir gibi oldu, bıçağını kapattı, durakta bekleyen iki ihtiyara dönüp "Siz de önünüze bakın lan amına kodumun çocukları," dedi.

Karabüklü'yü göğsünden ittim, "Kendine gel lan," dedim.

"Eline ne oldu?" diye sordu.

Elime baktım, avcumda bir kesik vardı. O itiş kakışta elim kesilmişti. Nöbetçi eczanede pansuman yaptırdık, "Dikiş de attırın," dediler ama hastaneye gitmedik. Çok derin bir kesik değildi Allah'tan.

Ertesi hafta Sakarya'da, *Hosta Piknik*'te sıraya girmiştik, döneri ekmek arası yapan adam döner bıçağını dimdik tutuyordu, tere batmıştı, arada hızlıca omzuna siliyordu terini, dönerden yağ damlıyordu sürekli, hem dönerin tartıldığı terazinin üstüne hem de tepsiye, ter ve yağ birbirine karışıyordu.

"Soğan olsun mu?" diye sordu.

"Olsun," dedim.

Midem bulanmıştı seyrederken ama iştahla yedim, karnım acıkmıştı.

Karabüklü başka bir torbacı ayarlamıştı, tıknaz, göz altla-

rındaki mor halkalar kabarmış, ayaklarını sürekli sallayan, çok hızlı konuşan bir tip. *Hedef Ecza* deposunu patlatacaktık Keçiören'de.

"İşi cumartesi yapacaksınız koçbanklar," dedi. "Ecza depolarının içinde kırmızı reçeteli ilaçları ikinci bir çelik dolapta saklarlar. *Suboxon* eroin ilacıdır, işimizi görür ama sadece *Suboxon* değil. Ben eczacı çocukla konuştum, ellerinde afyon türevi ilaçlar da var, sizin kafalara da gelir, onları da alacaksınız, nedir bunlar, *Aldolan*, *Contramal*, *Zalidar*, *Dramador*. Anladınız mı?"

"Ağbi bir not etseydik."

"Et."

Döner kâğıdının yanına not ettik. Torbacıyla konuşurken bir şey dikkatimi çekti, alttan alta ikimizi de süzüyordu hep, üstümüzü başımızı, tavırlarımızı, kafa sallayışımızı falan. Şimdi nasıl anlatsam bilemiyorum, halinden tavrından bir memnuniyet akıyordu bizi süzdükçe. Kendinden daha kötü durumda birilerini görünce ben ne iyi durumdayım, diye düşünen şerefsizlerden olmadım hiçbir zaman. Ama onun yüzünden bu akıyordu.

Başımı çevirdim, çiçekçiler tarafındaki kalabalığa baktım. Hiçbirini tanımıyordum onların ama hepsi bana iyi insanlarmış gibi görünüyordu o an. Yüreğimde bir erime, bir eziklik hissettim. Ben kötüydüm, ben bir boka yaramazdım. Nasıl insanlarla, ne işlere girmiştim. Cidden kalbim deşilmişti o anda, kurumuş bir göldeki çatlak gibi, git gide büyüyordu o çatlak, bir fay hattı kadar büyümüştü, uçuruma dönüşüyordu. Bazen küçük bir çatlak git gide büyür ve tam ortadan ikiye böler insanı, öyle olmuştu işte, toplum ve ben ayrı tarafta kalmıştık bir anda. "Dünyaya karşı ben," dedim içimden, yine aynı cephe, gülümsedim, eğer bu sefer de küçük bir zafer elde edeceksem, bundan hiç kimse memnun kalmayacaktı.

Torbacı bize *Toyota Corolla*'sını vermişti soygun günü, direksiyona ben geçtim, çünkü Karabüklü'nün ehliyeti yoktu. Kucağıma kar maskemi attı, arka cebime koydum.

"Avcunu aç," dedi.

"Bu ne?" diye sordum.

"Şeker," dedi. "Ex."

Üstüne baktım, Süpermen resmi var.

"Tam zamanı," dedi. "Şimdi at. Soygunda patlaması gelir, kafan rahat olur."

Şekeri attım. Keçiören'e çıktık, deponun karşısına çekip farları kapattım. Midemde hafiften bir yanma vardı, kafamda da bir ağırlık ama hoş bir ağırlıktı. Seviyordum o ağırlığı taşımayı. Kafamdaki ağırlık yavaş yavaş şakaklarıma iniyordu. Şakaklarında ağırlık vardı ama arabadan indiğimde vücudumun tüy gibi hafiflediğini hissettim, yerinde zıplayan bir balon gibiydim, yerçekimi azalmıştı sanki. Yüzümdeki tebessümü gizleyemiyordum, "Hadi bitirelim şu işi," dedim Karabüklü'ye.

Deponun önüne gittik sessizce. Karabüklü asma kilidi tutup çevirdi, elindeki fısfısla asit sıktı içine, kenara çekilip beklemeye başladık. Avuçlarımızın içinde birer sigara yaktık. Ortalığa pis, çok pis bir koku yayıldı, lağım kokusundan daha beter.

"Eriyor," dedi Karabüklü.

Beş dakika sonra eliyle büküp açtı asma kilidi, levyeyle pimapen kapıyı kanırtıp içeri girdik. Dışarı ışık sızmasın diye kepenkleri kapalı bırakmış, elimizdeki küçük fenerleri yere tutuyorduk, kırmızı reçeteli dolapları ararken tezgâhın üstündeki bir şeye takıldı elim, büyükçe cam bir ilaç kutusu, ne bok arıyorsa orada, şangır şungur kırıldı.

"Siktir," dedim.

Karabüklü sus işareti yaptı, sırtımızı dolaplara yaslayıp bir süre bekledik gelen giden var mı diye. Kimse yoktu. Tezgâ-

hın arkasına geçtik, kırmızı reçeteli dolaplar oradaydı, Karabüklü küçük oksijen tüpünü ayarladı. Tam gazı vermiş çakmakla tutuşturmaya hazırlanırken yaklaşan ayak sesleri duyduk.

Ayağa kalktım, "Kaçalım," dedim.

Karabüklü bileğimden çekip oturttu beni, "Sikerim belanı, kaçmak yok," dedi. "Alacağız bu ilaçları."

"Oğlum adamlar geliyor."

"Kimsenin geldiği yok."

"Geliyorlar."

"Sus."

Karabüklü belinden bir silah çıkardı. Emniyetini açıp ağzına mermi verdi.

"O ne lan," dedim. "O ne! Silah nereden çıktı. İlaç yürütmeye geldik biz, adam vurmaya değil. Delirdin mi!"

"Sus lan dedim."

Kepenkler büyük bir gürültüyle kalktı, içeri bir güvenlik görevlisi girdi.

Çok sessizce, "Hişşş," dedi Karabüklü, ondan sonra da birden ayağa kalkıp "Yat yere sikerim belanı," diye bağırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Karabüklü ayağa kalktı, iki el ateş etti.

"Ne yapıyorsun lan," diye kalktım.

Koşarak dükkândan çıktık. Arabanın önüne düşe kalka geldik.

"Bin, bin, bin, bin, bin," diyordu Karabüklü.

Arabaya bindim. Kontağı çalıştırdım, vitese taktım, ayağımı debriyajdan çekip gazı verdim ama araba stop etti. Debriyajdaki ayağımın tir tir titrediğini fark ettim. Elimi üstüne bastırıp tekrar denedim, tekrar stop etti.

"Ne yapıyorsun lan yürüsene, yürü, yürü, yürü!" diyordu Karabüklü.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladım. Direksiyon sına-

vındaymışım gibi düşündüm, bütün hareketleri bir bir gözden geçirip sakince çalıştırdım arabayı, Karabüklü'nün "Bas gaza, bas, bas, bas," demesine hiç aldırmadım ve yavaşça hareket ettim. Otuz metre sonra bastım gaza ve Keçiören'den indik.

"O silah neydi lan?" diye bağırdım kendime geldikten sonra. "Vurdun mu adamı?"

"Yok," dedi. "Kurusıkı. Torbacıdan aldım, ne olur ne olmaz diye."

Sonradan öğrendik, eczacı çocuk torbacıya söylemiş, yandaki sitenin güvenliğiymiş gelen. Karşı apartmanda oturan moruğun biri görmüş bizi ecza deposuna girerken, işi gücü yokmuş çünkü pezevengin ya da onun tansiyon ilaçlarını çalmaya geldiğimizi düşünmüş orospu çocuğu, güvenliğe söylemiş, iki dakika sonra da polis gelmiş zaten.

Ben ucuz kurtulduğumuzu düşünüyordum, Karabüklü hiç o kafada değildi, işin yatmasına müthiş içerliyordu, yediremiyordu bunu kendine, gurur meselesi yapmıştı, iki gün ağzından doğru düzgün laf çıkmadı, başını yastığa gömüp düşündü öyle, her geçen gün biraz daha boka saran hayatımızı, uçsuz bucaksız acılar çölünde içine sıçılan hayallerimizi ya da aklından her ne geçiyorsa işte onu, duvara diktiği kapkara gözleriyle.

İki gün ben de evde oturdum, üçüncü gün yağmur yağacak gibi oldu, öğleden sonra aydınlandı hava, akşama doğru birden döküldü yağmur. Çıktım, mahalle çamur içindeydi. Ellerim cebimde durağa yürüdüm, Kızılay'a indim, Nefes'e gittim, okuldan arkadaşlar işletiyordu o zaman, Coşkun, Barış, Çağlar falan, şimdi Eski Yeni'yi işleten tayfa. İki bira ısmarladılar, sonra da kalabalıktan ilgilenemediler. Eski kırk beşlikler çalıyordu, herkes kendi halindeydi, ben de kendi halimdeydim, doğal bir hüznüm vardı, başka türlüsü olamazdı zaten. Şehrin curcunası içinde kendi sesimi kay-

betmiştim. Ne bir pusulam vardı ne de yön levham. Başarısız romancı ve de soyguncu, bar taburesinde oturuyor, gülümsemesine aldanmayın, nereden gelip nereye gittiğini sakın sormayın, karanlık bir gecede gırtlağınıza yapışabilir, art arda sıraladığı gösterişsiz sözcüklerle yahut bizzat kendi elleriyle, iki bira parası istemek için. Dans pistine baktım, herkes ellerini havaya kaldırmış kendinden geçercesine dans ediyordu. Yeni bir barmen almışlardı, onu tanımadığım için üçüncü birayı istemeye çekiniyordum. Yakın masalarda muhabbet koyabileceğim ortalama güzellikte kız var mı diye baktım, iki kız vardı, vardı ama tenezzül edip de dönüp bakmıyorlardı bana, on-on beş dakika boşuna uğraştım göz teması kurabilir miyim diye, benim yerimde boşluk oturuyordu sanki, kalktım mekândan.

Gözlerimi kaldırım taşlarından ayırmadan üstgeçide doğru yürüdüm, postanenin önündeki duraktan otobüse binecektim. Kot pantolonu belinden düşen zayıf bir tip önüme geçti, uzun kollu bir gömlek giymişti, "Ateşin var mı?" diye sordu. On sekiz yaşlarında bir çocuktu, kaşları çekikti, daha sakalları çıkmamıştı, yaktım sigarasını.

"Ağbi sizde *Suboxon* varmış," dedi.

"Yok," dedim.

Gözlerinde belli belirsiz bir kıvılcım çaktı.

"Ağbi varmış," dedi.

Gayri ihtiyari gülümsedim, "Yürütecektik, yalan oldu," dedim.

Birdenbire sustalısını çekti şak diye, "Ağbi bak yalan ederim seni," dedi. Karaciğerime yaslıydı sustalı, çeliğin soğukluğunu hissettim, titredim bir an, yine de gözlerimi çocuktan ayırmadım, gözbebekleri küçülmüştü, eroinman olduğunu anladım.

"Ara bul, senin olsun," dedim.

Üstümü başımı aradı, ses etmedim.

"Yok mu sahiden?" dedi.

"Yok. Olsa biliyorum durumunu."

Çekti gitti. Eroin krizi bu, hiçbir şeye benzemez. Ayrıca o gün öğrendim, dünyanın en hızlı haberleri şutörler arasında yayılır.

Bu olaydan sonra birkaç gün eve kapanmaya karar verdim. O ara yokluk dönemi de geldi. "Narkocular, Çinçin'le Yenidoğan'a operasyon çekmiş, piyasada dalga kalmamış," dediler. Ne kadarı doğru bilmiyorum, operasyon çekseler bile piyasada dalga kalmamasına imkân yoktu. Operasyonu bahane edip suni bir yokluk dönemi yaratmış olabilirlerdi fiyatları yükseltmek için. Benim için sorun değildi ama Karabüklü için zor oldu, gerçekten zor.

Kullanıcıların çoğu otun alışkanlık yapmadığını iddia eder, doktorlar ise yaptığını. Bence iki taraf da yanılıyor, çünkü yanlış sorunun cevabını arıyorlar. Otun bir çeşit alışkanlığı var ama bu ne alışkanlık yapar manasına geliyor ne de yapmaz. Otun alışkanlığı ikame edilebilir bir alışkanlıktır. Ot alışkanlığını alkolle ikame edebilirsiniz ya da kafanızı güzel yapacak başka bir şeyle, ex'le, kokainle, rojla. Bir esrarkeşi alkolik yapabilirsiniz ama bir alkoliği kolay kolay esrarkeş yapamazsınız, söylemek istediğim bu kadar basit. Asıl mesele ise şu, eğer ağır cigaratörseniz bağımlılık döngüsüne girmişsiniz demektir, cigara olmaz da başka bir şey olur, bu dünyanın müptezeller hanesine bir kişi daha yazılır.

Karabüklü'nün durumuna gelecek olursak, on altı yaşından beri her gün altı sene aralıksız ot içmişti, altı sene her gün havuç yeseniz bile bıraktığınızda onun yoksunluğunu çekersiniz. Karabüklü de kâbuslar görüyordu, geleceğini güvence altına alma kaygısından değil tabii, şimdi kaygısından, tam şimdi kaygısından, boku yemekten. Uyandığı zaman uyandığını biliyor ama bu ona hiç iyi gelmiyordu. Pa-

nik krizleri geçirerek evin içinde ileri geri dolaşıyor, yakasını çekiştiriyor, kimi zaman koltuğun bir köşesine büzülüyor, kafasını duvara vuruyordu. Diğer alışkanlıklar arasında en ucuzu ottur, alkolle ikame edecek parası da yoktu bunu Karabüklü'nün. Dolayısıyla yoksunluk çeken bir cigaratörden çok daha fazlasına katlanmak zorundaydı.

Dört gün kadar sürdü bu yoksunluk durumu. Dördüncü gün kendini evden dışarı attı, akşam dokuz gibi elinde buruşturup tuttuğu yüz lirayla geldi. Parayı nereden bulduğunu söylemedi. Belki de birini gaspetmişti.

"Çabuk kalk," dedi. "Yenidoğan'a gidiyoruz."

Annesi yedi yaşındayken ölmüştü Karabüklü'nün. Babası imamdı, ot içiyor diye evden kovmuştu on yedi yaşındayken. Bakışlarında büyük bir ciddiyet vardı, hayatta tek tabanca takılmak zorunda kalanların ciddiyeti. Onunla gelmesem tek başına gideceği belliydi. Peşine takıldım. Yenidoğan'a ot aramaya gittik.

Kapının eşiğinde topukları erimiş, arka kısmı basık bir çift erkek ayakkabısı vardı, teki ters dönmüştü. Holde iplikleri çıkmış bir yolluk duruyordu, duvarların sıvası dökülmüştü, ağır bir koku geliyordu içeriden. Karabüklü bir iki bağlantı kurmuştu kıtlık dönemi de olsa, bekle demişlerdi, bekliyorduk bir kondunun eşiğinde. İçerideki odayı görebiliyordum çaprazdan, *Baby TV* açıktı televizyonda, karşısında saçları yer yer beyazlamış kırk yaşlarında çökkün suratlı bir adam oturuyordu, avcunu çenesine destek yapmış dikkatle televizyonda dönen şekillere bakıyordu.

Bize on dakika evvel, "Bekleyin," diyen suratı façalı tip içeriden çıktı, "gelin," dedi, demir kapıyı çekti, peşine takıldık, kondunun önündeki moloz dökülü arsayı geçtik, karanlıkta hızla yürüdük. Sağında solunda yıkılmış kondular olan harabe bir evin arkasında durduk, "Burada bekleyin, eşyayı alıp geliyorum," dedi.

Beş dakika sonra geldi, cebinden katlanmış bir gazete kâğıdı çıkarıp uzattı. Karabüklü yüz lirayı verdi, gazeteyi açtı, sonra da, "Tut, tut, tut, tut," diye bağırdı. Birkaç adım ötemdeydi tip, ilk şaşkınlıkla ne olduğunu anlayamadım, peşine düşene kadar sokağı yarılamıştı. Tüm gücümle koşmaya başladım, Karabüklü de peşimdeydi, "Gazeteye nane koymuş orospu çocuğu," diye bağırdı. Bıçağını yokladım, son paramızı vermiştik, sikecektim belasını. Sokağın köşesini döndüğümde ne olduğunu anlayamadan yerde buldum kendimi, güçlü bir kol yakamdan tutuyordu, bir bıçak gırtlağıma dayanmıştı, bir çift yeşil göz ve sakallı bir yüz hatırlıyorum, "Sizin var ya, ananızı sikeriz burada! Basın gidin lan! Tamam mı lan! Tamam mı!"

"Tamam!"

Karabüklü'yle kalktık, uzaklaşmaya başladık. Başparmağımı kanayan boynuma bastırmıştım. Karabüklü bir ara dönecek gibi oldu, zorla tuttum, "Sakın ha, sakın!" dedim, uzadık gittik.

Karabüklü'yle yürüyorduk küfrede küfrede, Allah belasını versin böyle işin, şimdi hatırladıkça bile sinirim bozuluyor. Çukurun dibinde olduğunu bilirsin çoğu zaman ama keyfin yerindedir. Çünkü seni ilgilendiren küçük zaferler ve düş gücüdür. Dünya nimetleri onların olsun dersin. Elli metrelik yatlar, havuzlu villalar, palmiye ağaçları, güzel kadınlar ve yıllanmış şaraplar ilgini çekmez. Çünkü seni ilgilendiren sevinç, neşe, ruh, aşk ve danstır acılardan önce ve acıların içinde. Çünkü seni ilgilendiren güçlü bir yaşama arzusu ve keşfetme arzusudur nalları dikip de toprağın altına girmeden evvel, doyasıya yaşamaktır seni ilgilendiren. Ama işte bazen de böyle her şey ters gidiverir, bütün dünya sana karşı kurulmuş gibi. Son paranı verirsin bu dünyaya, istediğin tek şey dürüst bir torbacı ve iki gram ottur, ama onun yerine gazete kâğıdına sarılı nane verir sana orospu çocuk-

ları. İşte o zaman çukurun dibinde olduğunu bütün benliğinle hissedersin, hissetmekle de kalmazsın çukurun dibine çakılı olduğunu anlarsın. Artık oradan bir santim bile kıpırdayamayacağını anlarsın. Senin için neşe yoktur artık, sevinç yoktur, gökyüzü, aşk ve dans yoktur, kuşlar yalandır ve keyfin kaçar.

Çinçin'de bir kahvenin önünden geçerken "Şurada bir çay içelim bari," dedim.

"Bende bozukluk vardır herhalde," dedi Karabüklü. "O kadar da ölmedik."

Bütün ceplerini yokladı, tek bozukluk çıkmadı. "Ölmüşüm lan," dedi.

Bende biraz bozukluk çıktı Allah'tan, öyle girdik kahveye. Kahveci çayları getirdi. Yokluk döneminde dalga bakmaya gelmiş birkaç tip daha vardı yan masada, mahalleden olmadıkları belliydi, buralarda mahalleden olmayan birileri elli metre öteden anlaşılıyordu zaten, giyiminden kuşamından, halinden tavrından ya da kokusundan, bir şekilde açık veriyordu. Ne konuşuyorlar diye kulak kabarttık, Hoca diye birinden bahsediyorlardı. Gözünün tuttuğuna beleş dalga veriyormuş ama vampirmiş. Ben içimden, "Yuh," dedim, Karabüklü de yoksunluktan ötürü ister istemez muhabbete girdi, "Vampir derken kardeş?" dedi.

"Ne bileyim, bize öyle dediler. Vampirmiş, beleş dalga verdiklerinin kanını içiyormuş. Başka biri de dedi ki şeyhmiş, büyük bir tarikatı varmış."

Konuşanın yanındaki, "Sana biraz abartmışlar," dedi, "ben taksiciyle konuştum. Adam bildiğin hocaymış, müezzinmiş. Ama aynı zamanda bu dalganın ticaretini yapıyormuş. Böyle gözünün tuttuğuna da beleş veriyormuş, ara sıra camiye gelsinler diye."

"Sen de adamı iyice hacı yaptın," dedi ilk konuşan.

"Hacı yapmadım. Taksici de 'Bulaşmayın,' dedi. 'İki tane

cinayeti var,' dedi, 'hoca olduğuna bakmayın,' dedi. 'Hepsi numara,' dedi. 'Uyuşturucu çetesi,' dedi."

Karabüklü konuşanları sabırsızca dinliyor, parmaklarıyla masanın üstünde trampet çalıyordu, "Bu hocanın evi nerede?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," dedi elemanlar. "Şu köşede sorun, gösterirler."

Karabüklü'yle göz göze geldik, tartışmanın manası yoktu, gidecektik, sonu ne olursa olsun, çayları ödedim, kalktık. Köşede eski model bir *Ford* kamyonet park etmişti, önüne iskemle atmış oturan bir adam vardı, Karabüklü ağır bir şekilde, "Selamın aleyküm," dedi. "Hoca'nın evini arıyorduk."

Adam elli yaşlarındaydı, alnında sert çizgiler, yüzünde de o çizgilerle tezat oluşturan çocuksu bir ifade vardı, "Ne yapacaksınız Hoca'yı?" diye sordu.

"Hal hatır soracaktık."

"Boş verin," dedi, "hiç bulaşmayın Hoca'ya. Genç adamlarsınız, işinize gücünüze bakın."

"Sen boş ver şimdi bizim işimizi gücümüzü dayı," dedi Karabüklü. "Hoca'nın evi nerede onu söyle?"

"Şu yıkık binayı görüyor musunuz? Ondan sonraki sokaktan sağa dönün, o sokağın sonunda. Ama dediğim gibi, hiç bulaşmayın, geri dönün."

Dayının tarif ettiği sokağa yürüdük. Sağda solda yıkık evlerin olduğu karanlık bir sokaktı. Üstü çıplak bir kadın sahanlığa çıkmış çocuğunu emziriyordu. Yan konduda başka bir kadın, don atlet oturuyordu demirli pencerenin önünde. Sokağın sonundaki eve vardık, üç katlı bir evdi. Başında takke olan siyah takım elbiseli biri kapıda duruyordu, sigara içiyordu, hiçbir şey sormadı, gözleriyle durdurdu bizi.

Karabüklü, "Hoca'yı görmeye geldik," dedi.

Takkeli adam beş-altı saniye kadar sessizce sigarasını içip

bizi süzmeyi sürdürdü, sonra da, "Siktirin gidin la amına kodumun bebeleri," dedi.

Ben dönüp gitmeye hazırdım, Karabüklü'ye baktım, burnundan soluyordu. Adama bir adım yaklaşıp göğsünü kabarttı, kafasını iyice yaklaştırdı, gözlerini ondan ayırmıyordu, "Sen siktir git lan amına kodumun kapı iti!" dedi. "Çabuk git Hoca'ya haber ver, Karabüklü'yle kardeşi geldi de. Çabuk lan! Çabuk!"

Karabüklü konuşurken arkadan iki takkeli adam daha çıkmıştı. Öndeki takkeli döndü onlara baktı, sonra içeri girdi. Diğerleri de çekildiler. Elim ayağım titremeye başladı, sırtımdan bir ürperti geçti, derin bir soluk aldım, Karabüklü'yü dirseğinden tuttum, "Ne yapıyorsun lan!" dedim.

Hırsla soluyarak, "Bekle," dedi.

"Neyi bekle lan? Şu herifler dönmeden postacıya bağla uzayalım. Ben hayatımda böyle Çinçin bebesi görmedim. Adamlar takke takmış, sokak orospu kaynıyor! Bu herifler var ya, bizi burada söküp söküp takarlar Karabüklü."

"Bekle lan!"

"Nasıl bekle lan! Bizi burada sikerler! Sikilmişimizi bile kimse bulamaz."

Karabüklü bana bakmadan "sus" işareti yaptı. Onu tanıyamıyordum artık, kendinden geçmiş, bir serseri mayına dönmüştü, beni de beraberinde sürüklüyordu. Elimin ayağımın titremesi bir türlü durmuyordu. Sokağın çıkışına baktım, adamlar dönmeden koşarak uzaklaşmayı düşünüyordum ama öyle bir korku sarmıştı ki benliğimi tek adım atacak gücü bulamıyordum kendimde.

Takkeli adam geri döndü, "Hoca sizi bekliyor," dedi, kenara çekildi, eliyle yol gösterdi, içeri girdik. Holde kırmızı bir ışık vardı, üst kata, halıfleks döşenmiş ince uzun bir merdiven çıkıyordu. Geniş olmasına rağmen basık tavanlı boğucu bir odaya girdik. Köşede, eski tip memur masalarını andı-

ran bir çalışma masası, ortada da dikdörtgen bir yemek masası vardı. Hoca yemek masasının başında oturuyordu, bizi görünce ayağa kalktı, kahverengi takım elbisesinin önünü iliklediği, sigaralıktan toklaşmış sesiyle, "Selamın aleyküm," dedi.

"Aleyküm selam," dedik.

Hoca kırklı yaşlarda vardı, saçları ve sakalı simsiyahtı, alnından açılmaya başlayan saçlarını uzatmış, briyantinleyerek arkaya doğru taramıştı. Şunu da belirtmeliyim ki komik durmuyordu bu saç modeli, özenti de durmuyordu, olması gerektiği gibiydi Hoca'nın saçları, onu gördüğünüzde diğer insanlardan ayrı bir ışık çarpıyordu yüzünüze ve işte Hoca, diyordunuz, abartmıyorum kesinlikle. Bir de Hoca'nın çevresindeki herkes takke takıyordu, bir tek onun saçları görünüyordu, sonradan çok düşündüm, belki de buydu işin sırrı, bilemiyorum.

Oda mavi badanalıydı, tepede çıplak bir ampul yanıyordu. Hoca, "Hoş geldiniz," dedi. On beş-on altı yaşlarında bir çocuk iki çay tabağı koydu önümüze, çay tabaklarının içinde şeker vardı, süpermen, ex. Şekerleri attık. Çocuk gitti rakı kadehleri getirdi, rakı servisi yaptı ardından, içmeye başladık.

"Karabük'ten mi geliyorsunuz?" diye sordu Hoca.

"Yok," dedi Karabüklü. "Ege Mahallesi'nden. Ama aslen Karabüklüyüz."

Hoca gözlerimin içine baktı, "Kardeş misiniz siz?" diye sordu.

Biraz düşünüp "Kardeşten yakınız," dedim.

Hoca, ağır bir hükmü o anda vermiş gibi başını ileri geri salladı. Bense neden böyle bir cevap verdiğimi bilemiyordum o anda, sonradan da çok düşündüm, bir türlü çıkamadım işin içinden. Belki de Hoca'ya yalan söylemeye gücüm yetmemişti, irade meselesiydi bu, kuvvet meselesiydi, her şey bakışlarla halloluyordu. Bir sessizlik çöktü odaya.

"Remzi," dedi Hoca sonunda. Servis yapan çocuk, masanın kenarına geçti, orada *Bond* bir çanta vardı, çantayı açıp içindeki dalgayı maharetli ellerle sarmaya başladı. Hayatımda gördüğüm en büyük çarşafı yaptı o çocuk, Hoca'ya uzattı. Hoca iki eliyle yapılan eseri tarttı, gösteriş için Güney Amerika'dan getirilen uzun purolara benziyordu. Hoca, yapılan eseri beğendiğini belli etmek için dudağının kıyısından Remzi'ye gülümsedi, sonra başıyla Karabüklü'yü göstererek çarşafı verdi. Remzi çarşafı Karabüklü'ye getirdi.

Karabüklü, "Hocam estağfurullah," dedi.

"Bizde önce misafir," dedi Hoca.

Remzi *Zippo*'yla yaktı çarşafı, Karabüklü önce hafif, sonra da güçlü iki nefes aldı, gözlerini kapattı. Onun o halini görmek bana da iyi gelmişti, günlerin yoksunluğundan sonra, şu dünyanın gülümseyen yüzünde bir parça bizim de hakkımız olduğunu hissettim, çok şey istemiyorduk, bir şeker, bir duble rakı, iki nefes sigaralık. Korkum geçmişti, Hoca iyi adamdı, halden anlıyordu. Döndürmeye başladık, ikinci turdan sonra sigaralığın kafası vurdu, şekerin de patlaması gelmişti, ikisi birbirini dengeliyordu, çivi gibi çakılmıştım oturduğum sandalyeye, Hoca bu işi iyi biliyordu, iyiydim, çok iyiydim.

O ara Hoca dedi ki, "Bir Fırtına Bekir vardı Karabük'te. Arada görüşürdük, Ankara'ya da gelirdi. Ne oldu o ya, uzun zamandır haber alamıyorum?"

"Ha Fırtına Ağbi mi?" dedi Karabüklü. "O evlendi. Dükkân açtı, beyaz eşya. Sonra taşındılar. Bilemiyorum."

"Ha, sen haber alırsan selamımı söyle. 'Hocanın sana selamı var,' de."

"Tamam Hoca'm."

"Remzi!"

Remzi ikinci çarşafı dolamaya başladı. İkinci çarşaf ilkinden de büyüktü. Ben zaman kavramını ne zaman yitirdim o

gece, tam olarak bilemiyorum ama ikinci çarşafın dönmeye başladığını, benim de bir nefes aldığımı, sonraki turları pas geçtiğimi hatırlıyorum. Karabüklü'nün sona kadar ikinci çarşafı da Hoca'yla içtiğini de hatırlıyorum. Bir yandan da rakı içiliyordu, öyle bir atmosfer oluşmuştu ki sanki düello yapılıyordu masada, kim bayılacak düellosu. En sonunda Hoca, dibine gelmiş koca zıvanasıyla çarşafı küllüğe bastırdı, "Vakti kerahet geldi," dedi.

Duvarın dibine hasırlar serildi. Aşağıdaki takkeli adamlar da yukarı çıktı, odanın içinde bir anda altı kişi oldu. Hoca iki eli masada yerinden kalktı, pencereye doğru yürüdü, pencereyi açıp bir ayağını dışarı attı. Karabüklü'yle birbirimize baktık, ne yaptığını anlayamıyorduk Hoca'nın.

"Aşağı mı atlayacak?" diye sordum Karabüklü'ye.

Cevap vermedi.

Hoca elini kulağına götürdü, "Allaaaaaaaahuekber!!! Allaaaaaaaaahuekber!!!" diye ezan okumaya başladı. Gözlerimi kısıp Hoca'yı dinledim, sesi muazzamdı. Derinlerden, sanki okyanusun dibinden geliyor, insanın yüreğine işliyordu. Ezanı bitirdikten sonra karşımıza oturdu, her zamanki mütebessim ifadesiyle gözlerimizin içine bakıp rakısını tazeledi. Kalabalık duvarın dibinde saf tutmuştu, bize de işaret ettiler, biz de kalktık yerimizden, düşmemek için Karabüklü'nün dirseğinden destek aldım, ben de safa girdim. Bilmediğim halde sabah namazı kıldım göz ucuyla sağa sola bakarak.

Tekrar yerimize oturduk, rakımızı tazelediler. Remzi yeniden *Bond* çantanın başına geçti, sarmaya başladı. Çarşaf tekrar dönmeye başladı, sıra bana geldiğinde elimi göğsüme götürdüm.

Hoca derin bir nefes çekip verdi, "Ne kadardır ezan okumuyordum ben Hasan?" diye sordu. Hasan dediği Karabüklü'nün kapı iti dediği adamdı.

"Dört ay oldu hocam," dedi Hasan.

"Vay vay," dedi Hoca, "dört ay ha..." Tekrar derin bir nefes aldı Hoca, "Şimdi," dedi, "Karabüklü. 'Fırtına Bekir'den haber alamadım,' dedin ya, ben az önce aldım, ezanı okurken kulağıma bir haber fısıldandı."

Hoca çarşafı Remzi'ye verdi, Remzi Karabüklü'ye getirdi, odayı bir sessizlik kaplamıştı. Hoca sözün gerisini getirmiyordu. Karabüklü çarşaftan derin bir nefes çekti, verdi dumanı dışarı, "Hayırdır, ne haberi hocam?" dedi.

Çarşaf Hoca'ya geçti, Hoca aldı bu sefer dumanı, "Sen tanıdın ha Fırtına'yı?" dedi.

Karabüklü'deydi yine çarşaf, derin bir nefes daha aldıktan sonra, "Tanıdım, harbi adamdı," dedi.

"Öyle, öyle," dedi Hoca. "Öyle harbi adamdı ki karşısında itim diyemezdin. Çarşafın adaletini öyle bir verirdi ki tek dumanla bayılanları tokatlaya tokatlaya ayıltıp siktir ederdi ortamından. Sonra bir karı ayağına bozdu. Bunun dalgayı piyasa bir yerde görmüş bizim çocuklar, ben de biliyorum, ateşli karı, kibritsiz kandil yakar, yaradana yan bakar, işi anladım, çektim köşeye, 'Bak,' dedim, 'kardeşim, Fırtına, beni dinle. Her türlü fitne fesat, alavere dalavere, ketenpere ve kolpacılık bu karının işidir. Başını örter götünü açar, anasını boyar babasına satar.' İki yakamdan tuttu, 'Hoca'm,' dedi, 'iyi ki bu lafları sen söyledin, başkası dese, ciğerini sökerdim. O yüzden ne sen söyledin ne ben duydum.' Eyvallah çektim gittim. Bir daha da açmadık o mevzuyu. Aradan üç ay geçti geçmedi, dalgasının yanında iki sikko tip görmüş tabii, tutmuş sikkoları üçüncü kattan atmış türkü bardan. Biri cenaze biri gazi. Otuz yıl yedi, sekiz yattı, afla çıktı. Doğru benim yanıma, o harbi adam gitmiş içeride, erimiş, bir tek gözleri kalmış fırtına. Aldık yanımıza, iyi kötü idare ediyorduk."

Hoca başını eğip gözlerini kapattı, baş ve işaretparmaklarıyla burun kökünü ovdu, sonra birden doğrulup titredi ve "Allaaaaaahuekber!" diye bağırdı. Remzi koşar adım bir bar-

dak su getirdi, Hoca'nın önüne koydu. Hoca suyu içti, yüzünü sıvazladı. Derin bir iç çekti, "Anlattıkça sinirim bozuluyor ya, neyse," dedi. "Başladık bir kere. Sonra bu Fırtına Bekir, dört yıl oluyor di mi Hasan?"

"Oluyor Hoca'm."

"Hoca'sının cigarasını çaldı."

Hoca çarşaftan derin bir nefes daha alıp dirseklerini masaya yasladı, gözleri dolu dolu olmuştu, Karabüklü'ye yaklaştı, ağlamaklı bir ses tonuyla, "Hoca'sının ondan hiçbir zaman esirgemediği cigarayı," dedi. "Cigarayı okutmaya kalkmış. Sonra Hasan gırtlağını kesti. Sonra bıçağı Osman'a verdik. Osman içeride yattı. Küçüktü o zaman. Kaç yıl yattın sen Osman?"

"İki yıl Hoca'm."

"Şimdi sen niye yalan söylüyorsun Karabüklü?"

Hoca çarşaftan bir nefes daha çekti, odaya diğer sessizliklerden ayrı, çok daha gerilimli bir sessizlik çöktü. Bir söz söylemek istiyordum, ortalığı yumuşatacak bir şey ama dilim tutulmuştu, söyleyemiyordum, lanet olsun, o ânı defalarca yaşadım zihnimde, hâlâ kahrediyorum, bazı fırsatlar insanın eline bir defa geliyor, ya hep ya hiç, masaya koyacaksın, sonra pişmanlık yok, o ânı tekrar tekrar düşünmek yok.

"Ben başka biriyle karıştırdım Hoca'm," dedi Karabüklü hafiften titreyen bir sesle. İlk defa titrer görüyordum onun sesini. Hoca çarşafı Remzi'ye verdi, Remzi Karabüklü'ye getirdi, Karabüklü dibine gelmiş çarşafı hafiften titreyen ellerinde tarttı biraz, başını hafif kaldırıp ağzına götürdü. Remzi arka cebinden bir bıçak çıkardı, Karabüklü'yü saçından tutup gırtlağını kesti. Kan üstüme sıçradı.

"Allah belasını versin! Ne oluyor lan! Ne oluyor lan! Ne oluyor lan!" diye ayağa kalktım. İki omzumdan bastırıp oturttular, gırtlağıma bir bıçak dayandı. Karabüklü'nün boğuk boğuk çıkan sesini duyuyordum, gözyaşlarım bıçağa

akıyordu. Hoca'nın elinde kanlı çarşaf vardı, parmakları arasında gezdiriyordu, yüzünde ağlamaklı tebessüm, bir fırt aldı, eliyle bir işaret yaptı, gırtlağımdaki bıçak çekildi. Sabah ezanı okunmaya başladı, bir süre sonra ezan sesleri birbirine karıştı, köpek ulumaları takip etti onu.

"Bu çocuk size, 'Karabüklü'nün kardeşiyim,' dedi mi Hasan?" diye sordu Hoca.

"Aşağıda bir şey söylemedi Hoca'm," dedi Hasan.

Karabüklü'nün inleme sesleri geliyordu, ona göz ucuyla bile bakmaya çekiniyordum, titriyordum ve ağlıyordum.

"Bu çocuk yalan söylememiş bu durumda di mi?" diye sordu Hoca.

"Evet Hoca'm."

Hoca çarşafın zıvanasından tutup küllüğe bastırdı.

"Bu Karabüklü senin neyin?" diye sordu.

"Arkadaşım," dedim.

"Kaç yıllık arkadaşın."

"İki."

"Bir arkadaşın sana kardeşim derse, sen ona kardeşim demez misin?"

Cevap veremedim, hüngür hüngür ağlamaya başladım, "Hoca'm lütfen beni öldürmeyin," dedim.

"Sakin ol evladım, sakin," dedi Hoca. "Sen daha yaşarsın merak etme. Ben bu dünyada büyük konuşmayı sevmem ama senden bir sik olmaz! Hoca'nın bu lafını unutma sakın, tamam mı? Sen şimdi ne yap biliyor musun? Senin görevin ne biliyor musun? Senin görevin bütün bunları anlatmak. Tanıdığın ne kadar Karabüklü varsa bu mevzuyu anlatacaksın! Karabük'e de gideceksin! Bunun hısmı akrabası, arkadaşı, eşi dostu, benim diyen bir delikanlısı, kabadayısı varsa hepsine anlatacaksın. Onlara diyeceksin ki, 'Karabüklüler,' diyeceksin, 'Hoca'ya bulaşmayın. Sakın Hoca'ya bir daha bulaşmayın,' diyeceksin. Tamam mı!"

"Tamam Hoca'm, tamam!"

Karabüklü'yü bir hasıra sardılar, iki adam önden indirdi, ben de arkalarından indim. Bütün takkeli adamlar kapının önünde sıraya girmişti, hepsi ellerini uzattı, tokalaştık. Büyük bir ciddiyetle, "Başın sağ olsun," dediler her tokalaşmanın ardından. Kapının önüne bir *Vito* çekmişlerdi, onun içine attılar hasıra sardıkları Karabüklü'yü, ben de arka koltuğa geçtim. Arabanın içinde kimse yoktu, çok hızlı gidiyorduk, şehir dışında bir refüje bıraktılar, sonradan öğrendim, Samsun yoluna atmışlar bizi.

Refüjdeki yoluk çimenlerin üstünde hasıra sarılı Karabüklü'yle oturuyordum, güneş yeni doğuyor, kamyonlar hızla geçiyordu. Hasırdan kan sızıyordu. Hayatımın o günden sonra artık iki evreye ayrıldığını biliyordum, sevinç, neşe, dans ve coşku yoktu artık. Acı bile yoktu, acıdan fazla bir şeydi bu, kocaman bir çöldü, sadece çöl. Düş kırıklığından da öte kalıcı bir hissizliğe giden yolun başlangıcındaydım. O hızla geçen kamyonlar son düşlerimizi eziyordu, Karabüklü'yle birlikte toprak olan son düşlerimizi. Boşluk hissi yerini yokluk hissine bırakıyordu artık, ne yokluğu olduğunu sonsuza kadar çözemeyeceğim. Düşlerimizin bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. Bir sigara yaktım, ağır ağır içip ağladım. Otomatik sulama sistemi çalışmaya başladı, Karabüklü'nün hasırdan sızan kanları yola kadar aktı, son yağmurumuzdu bu bizim, son kanlı yağmurumuz, Samsun asfaltında. Yola indim, elimi kaldırdım, gelip geçen arabalara, "Durun, durun," diye bağırdım.

İki hafta sonra annemden para istedim, *Windows 97* toplama bilgisayarı komşunun çocuğuna verdim, kitaplarımı valize koydum, eşyalarımı da iki torbaya, Ankara'dan ayrılacaktım. Karabüklü'nün de eşyalarını topladım, o da iki torba etti. Karabüklü'yle aynı yaştaydık, bu hayatta, yirmi dört yılda, bütün biriktirebildiğimiz dört torbaydı. Hâlâ durur o eş-

yalar bende, dibi kazınmış bir tava, bir sürahi, bir kazak, bir pantolon, bir kemer, camı kırık bir saat, ıvır zıvır, para etmez şeyler, ara sıra çıkarır bakarım, her şeyden daha değerli benim için.

Bir İstanbul bileti aldım otogarda, bir kaşarlı tost yedim. İstanbul'da ne yapacağımı bilmiyordum, sadece gittiğim son şehir olduğunu biliyordum, sonuma gidiyordum. Bir internet kafeye girdim vakit geçirmek için, günler önce gelmiş bir e-posta gördüm, tercihimde ikinci sıraya yazdığım yayınevinden geliyordu. Heyecandan açamadım bir süre o *mail*i. Belki de romanın kabul edilmişti, kimi zaman böyle olur, her şey ters giderken bir haber çıkagelir, biraz yoluna girer insanın hayatı. Açtım *mail*i, "Romanınızı okuduk, yayımlanmaya uygun bulmadık," diyorlardı kısaca.

İnternet kafeden çıktım, otobüsün kalkmasına on dakika vardı, otobüsün önünde muavin, "İstanbul, İstanbul, İstanbul," diye bağırıyordu. Otobüsün kapısına baktım, bir şehri terk etmeden önceki son basamaktaydım, gölgeler, karanlıklar ve hatıralar birbirine karışıyordu. Valizimi bagaja verip bir sigara yaktım. Yaşlı bir kadın geldi, boyu kısacık, göz altlarındaki torbalar kabarık, suratı buruş buruştu, cevşen satmak istedi, almadım. Tuttu boynuma taktı cevşeni, çıkartıp verecekken elimi tuttu, "Her türlü kazadan beladan korur," dedi. "Zırh gibi tesirlidir."

"Ne kadar?" dedim.

Avcuyla elimin üstüne vurdu, kafasını sallaya sallaya, küçücük adımlarla uzaklaştı.

Boşa geçen iki yılı saymazsak İstanbul'a yeni gelmiştim. Dönüp dolaşıp garsonluğa çakılmıştım yine, mesaim yoktu gerçi, otellere ekstraya gidiyordum, dört garson aynı evde kalıyorduk, Beşiktaş'ta, Şair Nedim Caddesi, *Komagene*'nin üstü, Girgin Apartmanı, beşinci kat, seksen iki basamak, hâlâ geçerken göz ucuyla bakarım o eve, bakılmayacak gibi de değil, tam caddenin Şairler Parkı'na kıvrıldığı yerde. Bir de yüreğin hafızası var, farklı işliyor, bir zamanlar kaldığı evleri, en boktan zamanları da olsa, unutamıyor bir türlü insan.

O cumartesi günü ekstra parasını cebe indirince Tarlabaşı'na eşya bakmaya gittim, şansıma sıçayım, bizim torbacı Silvanlı Şehmuz'u amcalar almış, Bitlisli Bilâl ortalarda yok, bana Kürtler uyuşturucu satıyor dedirtemezsiniz. Suriyelinin biri yanaştı yanıma, "Cigara zehir gibi ağbi," dedi, ona da güvenemedim, *Conrad*'da çalışan cigaratör bir komi vardı bizim, Erkut, onu aradım, "Bekle geliyorum ağbi," dedi, "Suriyelilerden alma. Bütün Tarlabaşı'na çöktüler amına koyayım, malları da bir boka benzemiyor. Gel biz Sarıgöl'e gidelim, en doğal sigara orada."

Ben dokuz aylıkken yürümeye başlamışım, o gün bugündür yürüyorum, bir arabam olmadı şu amına kodumun dünyasında, bu yoksunluğu da İstanbul'da fark ettim, şoförlüğüm de iyi ama ne yapayım, içime oturmaya başladı millet trafikten şikâyet ettikçe. Her neyse, bizim ekstraları ayarlayan şefin 91 model *BMW*'sini aldık mecburiyetten, arkasına "Adrese Gerek Yok Eskiler Bizi Tanır..." yazdırmış, kimbilir kime mesaj veriyor. Gaziosmanpaşa meydandan kültür merkezine saptım, Kızılay binasının karşısından Sarıgöl'e girdik. Çatallanıp birleşen iki yol mevzuların döndüğü sokağa çıkıyordu, girdin mi de dönüşü yoktu. Etrafta boyası sıvası dökülmüş derme çatma gecekondu evleri, ikiye taktım, sağa sola bakıp yavaş yavaş sürüyordum. Sokağın tam girişinde iki herif vardı, ikisinin de elinde keleş. Tipimize bakıp "Geç geç," dediler, sokağın sağında solunda boş dükkânlar vardı, içeride hem takılıyorlar hem de torbacılık yapıyorlardı.

Bizim komi bir iki torbacıyı tanımasa Sarıgöl'e gitmezdim, en temiz dalga Sarıgöl'de diye tanıdık olmadan Sarıgöl'e gidilmez, bu işin şakası yok, ciddi ciddi göt kesiyor adamlar. Hâlâ amcalar giremez oraya, bir sabah zırhlı araçlarla gelmişler, her balkondan takır takır keleş yağmış üstlerine, amcalar aynen geri vites, bana anlatılan bu. Bunları televizyonda göstermiyorlar tabii, hâlâ mermi izleri var duvarlarda. Zaten amcaların da uyuşturucuyla derdi olduğunu sanmıyorum, mevzu beton dikme kavgası.

İki çocuk kendini *BMW*'nin önüne atınca durdum. Yanda ışıkları yanan boş bir dükkân vardı, içeride de beş-altı kişi kova yapıyordu. Dükkânın önündeki esmer eleman, ayağının birini bir taşın üstüne koymuştu, montunun önü açıktı, tabancasını pantolonun önünden kemerin üstüne takmıştı, ellerinde iki siyah yarım deri eldiven vardı, bir elini bacağına, diğer elini tabancanın yanına, beline koymuştu. Çocuklardan biri eliyle arabanın arkasında daireler çizip "Gel, gel,

gel," demeye başladı. Geriye takıp yanaştım dükkâna iyice, camı açtım.

Çocuklardan uzun boylusu cama yanaştı, "Selamın aleyküm," dedi ağır bir şekilde.

"Aleyküm selam," dedim.

"Bir şey mi lazım?"

"Ot var mı?"

Hem şüpheci hem de hır çıkarmaya hazır bir tavırla, "Sen hangi şubedensin ağbi?" dedi, "Gözüm ısırıyor seni bir yerden."

Erkut başını uzatıp "Bizi Dana Cevdet gönderdi," dedi.

Sırf Sarıgöl'de değil, Küçükköy'de de böyle, Esenler-Bağcılar-Güngören şeytan üçgeninde de, sağlam bir torbacının adını vermeden hiçbir kapı açılmaz. Çocuğun yüzündeki yırtıcı ifade birden değişti, sevimli bir hal aldı, "Ha, o zaman olmaz mı be ağbi?" dedi. "Ne kadarlık vereyim?"

"Elli liralık ver," dedim.

"Parti mi var ağbi?"

"Öyle sayılır."

"En temizinden vereyim ağbime o zaman, ayıklayarak."

"Eyvallah."

"Ben şimdi sana en kral otu getiriyorum."

Çocuk gitti, dükkânın içinde bir iki dakika konuştu, bir bel çantasıyla geri döndü, onun içinden seçip iki paket uzattı, eşyayı alıp uzadık. Erkut'a, "Dümdüz çıkmayalım," dedim. "Bugün cumartesi, Sarıgöl otobüs durağında, *Vialand*'ın önünde falan çevirme vardır, geldiğimiz yoldan dönüp gidelim."

Döndük, Gaziosmanpaşa meydanda, Merkez Camii'nin kenarında yatmışlar pusuya, yaklaşınca ellerindeki fenerleri sallamaya başladılar. Önce arabaya baktı amcalar, sonra ikimizin de tipine, "Çek sağa, çek çek," dediler. Sarıgöl'e girip dalga alan herkes tersten çıkıp aynı çakallığı yaptığın-

dan amcalar da ayıkmış artık, iki taraftan da çevirmeye başlamışlar. Üstteki ışığı yaktım. "Beyler arabadan inelim," dedi amcanın biri, ince arama yaptılar, elli liralık otu Ahmet Kaya'nın *Tedirgin* CD'sinin içinde buldular, böylece paket olduk. Sabaha kadar nezaret, sonra mahkeme... Ekstraya gittiğime de, cebimin para gördüğüne de, içeceğim ota da, Suriyelilere güvenmediğime de, Sarıgöl'e gittiğime de, yaşadığım her seneye de lanet ettim. Mahkemeye çıktık, babacan denetimli serbestlikle bıraktı.

Annemle amcamın da nereden duydularsa haberleri olmuş, bir de onlarla uğraştım mahkemeden sonra. Allah'tan denetimli serbestlikle bırakmışlardı, "Siz de beni rahat bırakın," dedim bizimkilere, hatta bağırıp çağırdım biraz, en son giderken amcam, "Bir ihtiyacın var mı?" diye sordu. Başta, "Yok," dedim. Sonra düşündüm biraz, "Varsa bir yüz lira ver," dedim. Onları yolcu ettikten sonra gittim yüz lirayla Nevizade'ye, yola iskemle atmış barlardan birine oturdum, tersine dönen şansımı, akıp giden günlerin enkazını, doğduğum günden beri yakama yapışan ve burnumu kaldırımlara sürten kötülükleri düşüne düşüne içtim tek başıma. Tek başına içmek bu tarz şeyleri düşünmekten başka ne bokuna yarayacaksa insanın, yaramadı da zaten, böyle sıkıntılı günlerde yanında iyi kötü bir manita olmalı adamın, çevreye aval aval bakıp iş koyulabilecek hatun var mı diye ekstradan yormamalı kafasını, beklentisiz, çıkarsız, tasasız bir sohbete kaptırmalı kendini, sonra bir iki rahat kahkaha, masa altında dizlerin birbirine değmesi, ellerin pürüzsüz bacak üstünde yürüyüşü ve her şeyi yoluna koyabilecek esaslı bir öpücük, işte buna hayatın gülen yüzü denir. Ama hayat hep bizim yüzümüze tükürdü amına koyayım.

Denetimli Serbestlik Bürosu'nu da anasının ıstırabına yapmışlar, İSTOÇ'a, sonunda hapis olmasa gitmezdim, el mahkûm göt gardiyan bindik otobüse gittik oraya da günü gelince.

"Uyuşturucu Madde Etkisi Altında İçeri Girmek Yasaktır" yazan kapının altından geçip girdik büroya. "Önce teorik dersleri göreceksiniz," dediler, yerleştirdiler bir sınıfa ilkokul öğrencisi gibi, bütün sınıf erkekti, işin şakası yoktu, dersin birini bile aksatsan, doğru mahkemeye sevk ediyorlardı, artık babacanın insafına kalıyordun, ya denetimli serbestlik programına baştan başlıyordun ya da doğru cezaevine.

Teorik dersleri anlatan kadın yirmi beş yaşlarında, dalgalı saçlı, ela gözlü, beyaz önlük, topuklu çizme ve daracık bir kot pantolon giymiş, ince sesli ve sevimli yüzündeki çocukça ifade henüz kaybolmamış bir kadındı, tam benim kalemimdi, bu yadsınamaz, adını unuttum, belki de hiç söylememiştir. "Hangi durumlarda alkol ve uyuşturucu kullanma isteğimizi kontrol etmekte zorlanırız?" diye sormuştu ilk derste, sanki kendisi de alkol ve uyuşturucu müptelasıymış gibi. Bir kâğıt dağıtmıştı sonra, üstünde alkol ve uyuşturucu kullanma isteği doğurabilecek durumlar yazıyordu, işaretlememizi istemişti; kendimi iyi hissettiğimde, üzgün olduğumda, kızgın olduğumda, çok duygulanınca, sıkıntılı veya huzursuz olunca, suçluluk duyduğumda, kutlama ve davetlerde, maç izlerken, birileriyle buluşmadan önce, yorgun olduğumda, Tekel bayisi görünce, yanımda para olunca veya maaş aldıktan sonra, bedava alkol veya uyuşturucu bulduğumda, ailemle kavga ettiğimde, arkadaşlarım teklif edince... Böyle devam ediyordu. Hepsini işaretleyip geri verdim. Yüzündeki sevimli ifade bir anda değişti, boka bakar gibi baktı bana, sanki kâğıtta yazanların hepsini işaretlemekle ona hakaret etmiştim, Allah kahretsin, öyle bir niyetim yoktu kesinlikle, bu durumların hepsinde içmiştim ben, gerçeğin peşinde değil miydik?

Dersleri terk etmek mümkün değildi ve her hafta sınıfa birbirinden seksi kıyafetlerle gelen, etrafa tebessümler dağıtıp bir anlayış abidesi gibi konuşan hoca diyordu ki, "Şiddet-

li alkol ve uyuşturucu kullanma isteği tıpkı bir deniz dalgası gibi gelip geçicidir. İstek aniden gelir. Ancak belirli bir zamanla sınırlıdır. Birkaç dakika içinde geçer." Parmağımı kaldırdım, "Evet," diye inleyerek söz verdi.

"Hocam," dedim, "tsunami de böyledir."

Yine o bakış. Senelerdir düşünüyorum, kadınlar niçin bana böyle bakıyorlar, nedir acaba bende onları iğrendiren şey. Cevap da vermiyorlar söylediğim şeye, sadece bakış, sanki şu dünyadaki yedi milyar insanın en çekilmezi benmişim gibi iğneleyici bir bakış, o bakışın yeterince aşağılayıcı olduğunu da biliyorlar ayrıca. Bu sırra nerede erdiler acaba ya da bir yerde dersi mi veriliyor bu bakışın? O gün yavaşça kalktım yerimden, sınıftan çıktım, bu aşağılamaya daha fazla katlanmayacaktım, isterse sonu hapis olsun, dersi terk ettiğime de üzgündüm ama bıkmıştım bok muamelesi görmekten.

Sınıfın kapısında, "Bir saniye," dedi, bir kâğıt tutuşturdu elime.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Sizi teorik derslerde yok yazmayacağım ama programa devam edebilmek için idrar testi yaptırmanız lazım. Çıkışta imzalatın, AMATEM'e sevk etsinler."

Çıkışta kâğıdı imzalatırken, "Bu testin temiz mi çıkması gerekiyor?" diye sordum.

"Tabii," dedi görevli.

İki gün önce ot içmiştim, "Temiz çıkmazsa ne oluyor?" diye sordum.

"Baştan başlıyorsun."

Baştan söylesenize demeyi düşünüyordum ya da İstanbul'dan kaçmayı, bir sigara götürdüm ağzıma, kaşının üstünde siyah bir beni olan bir adam yaktı sigaramı, "İdrarda yardımcı oluruz," dedi.

"Nasıl yardımcı oluyorsunuz?"

Bir telefon numarası sıkıştırdı elime, "AMATEM'e git, bahçedeyken ara," dedi, ardından sağa sola bakıp gizemli tavırlarla kayboldu ortalıktan. Sigarayı ağır ağır içtim, adamı bekledim tekrar ortalıkta görünecek mi diye, görünmedi, AMATEM'e doğru yola çıktım. Bahçede söylediği numarayı aradım, telefona çıkan adam, "Ben mavi kareli gömlek giydim," dedi. "Fıskiyenin önündeyim." Fıskiyenin önüne gittim, adamı buldum, durdum bir an.

"Vay kardeşim," dedi.

Baktım, gülüyor, tanıyamadım, dişleri eksilmiş çünkü, bizim İsmail, sarıldık. Fıskiyenin kenarına oturup birer sigara yaktık, hoşbeş muhabbet ederken "Bu idrar işleri nedir yahu?" diye sordum. Ortamlarda Çişçi Sefer diye bilinen bir laborant varmış, o hallediyormuş bu işleri, sıraya girip kabı ona verecekmişim, benim yerime işeyecekmiş, dolayısıyla rapor temiz çıkacakmış, ücreti de iki yüz elli liraymış ama bana bedavaymış tabii. Çişçi Sefer'e müşterileri gönderen İsmail'miş çünkü.

"İsmail sen nereden girdin bu işlere ya?" diye sordum. "Otoparkta çalışıyordun en son. Hani Gebze'de gübre fabrikasına girecektin?"

"Ya işte kardeşim," deyip kederle güldü. "Gübreye giremedik, çişe girdik. Çünkü bu dünyada deveye diken insana siken yaraşırmış."

"Ne oldu kardeşim, anlat."

"Uzun hikâye. Benim asıl tezgâh Bağcılar'da, akşam gel, hem ortam yaparız hem anlatırım, şimdi işim var, gitmem lazım. Bağcılar'ı biliyor musun?"

"Evet."

"Mevzuların döndüğü caddeyi."

"Biliyorum."

İsmail'in telefonu çalmaya başladı, el sıkıştık, ben öyle şaşkın bakarken o telefonla konuşa konuşa gitti. AMATEM'e

girip Çişçi Sefer'i buldum, sıram gelince benim yerime işedi, sonra beraber test sonucunu almaya gittik, görevli çiş kabını beyaz tabancaya benzeyen bir makinenin içine soktu, Çişçi Sefer, "Işık yanmazsa temiz," dedi, temiz raporunu alıp çıktım.

Akşam Bağcılar'a gittim, Fatih Mahallesi'ne, Camii Caddesi'nden yürüyüp *Selma Eczanesi*'nin önünden saptım, mevzuların döndüğü caddeye çıktım. İsmail torbacı olmuştu, kendine de iyi bir tezgâh kurmuştu, dört çocuğu yanında çalıştırıyor, belinde makineyle geziyordu. Ayrıca bir spor giyim mağazası açmıştı kendine, artık koftiden mi, yoksa ondan da mı para kazanıyordu, bilmiyorum. Dükkânda oturduk, çay söyledi. Geleni gideni çoktu İsmail'in, bir yandan da sürekli telefonla konuşuyor, bağlantıları ayarlıyordu. Orada oturdukça bir tuhaf oldum, içimi garip bir duygu sardı. Eski bir arkadaşınızı, bambaşka bir ortamda, bambaşka bir hayatta görünce kapıldığınız bir his. Yargılamak istemiyorum ama bu dünyada hiç mi bir şey temiz kalmayacak, diye düşündüm ister istemez. İsmail de sanki bunu sezmiş gibi, "Gel," dedi, "bir sarma yapalım."

Arka tarafa geçtik, ayakkabı kutularının ve spor malzemelerinin arasında karşılıklı iki iskemleye oturduk. Çocuklardan biri iki bira getirdi, İsmail sigaralığı sardı, döndürmeye başladık.

"Kardeşin ne oldu İsmail?" diye sordum birden.

Önüne baktı, sorduğuma pişman oldum, "Başın sağ olsun," dedim.

"Mezarı öbür tarafta kaldı," dedi. "Bir sefer sınırı geçip gittim. Ama şimdi çatışmalar başlayınca gidilmiyor. Çok üzülüyorum be kardeşim. Mezarı bari burada olsaydı, ben ona güzel bir mezar taşı yaptırırdım. Giderdim hep. Bayramlarda falan kimsesiz kalmazdı."

Boğazıma bir yumru oturdu, başka bir şey diyemedim.

İkinci sarmaya geçtik, onu da sessizce döndürdük, geçmişe dair başka bir şey de sormadım İsmail'e, neden, niye demedim, hakkım yokmuş gibi geldi. Otellerde restoranlarda milletin bokunu püsürünü temizlemiştik senelerce, küçük ümitlerimizi de ufalayıp söndürmüştü bu hayat. Yılların sefaletinden sonra dibe çöken tortu, bütün günlerin birbirine benzediği bir kum havuzuydu. Her şeyin içine sıçılmadan önce ben bir parça gülüyorsam İsmail ağız dolusu gülüyordu. İkimizin de yüzünde kaskatı bir ifade vardı şimdi. Bu dünyada istediğimiz bir parça mutluluktu oysa, çok şey değildi, karşılığı bu kadar ağır olmamalıydı. Hayatımızın müziğini susturmuşlardı, hayatımızın şiirini karalamışlardı. Vedalaşırken sarıldık, çok ağır gelmişti seneler sonra İsmail'i o halde görmek.

İki gün sonra İSTOÇ'a gittim yine, psikolog görüşmesi vardı, psikolog orta yaşlarda, balıketli bir kadındı, önündeki dosyaya bakarken, "İsim?" diye sordu.

"Bakır," dedim.

"Soyisim?"

"Arslan."

"Aslan mı, Arslan mı?"

"R'yle yaz, kükrer gibi."

"Yaş."

"Yirmi altı."

"Medeni durum."

"Bekâr."

"Öğrenim durumu."

"Üniversite terk."

"Meslek."

"Yazar."

"Ne yazıyorsun?"

"Roman."

"Yayımlanmış kitabın var mı?"

"Yok."

"İşsiz yazıyorum."

"Olur."

"Uyuşturucu madde kullanmaya devam ediyor musun?"

"Hayır."

"Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Yok."

İlk defa başını kaldırıp bana baktı, "Peki, gidebilirsin," dedi. Böylece devletin psikolojik desteğinden yararlanmış oldum.

İki hafta sonra tekrar idrar testi vardı ama rahattım, nasılsa İsmail vardı arkamda. Çişçi Sefer bağlantısını duyunca Erkut da rahatlamıştı. Evleri Küçükköy'deydi, annesi babası memlekete gitmiş, sağlam ot bulmuş Esenler'den, otelden yürüttüğü votkaları da aldık, Gazi Barajı'na gittik geceleri, hem demlendik hem de eniştesinin silahıyla havaya ateş ettik.

Üç gün sonra bizim şef *Hilton*'a ekstraya çağırdı, *Vodafone* saha müdürlerinin gecesi varmış, Erkut kulis komisiyidi, Cenk Eren'in Cenk Eren olduğu zamanlar kulise altı şişe viski yolladılar, ikisini Erkut zulaladı, gece üçten sonra işler azaldı, postayı benim komiye bıraktım, Erkut'la kulis servantına sırtımızı yaslayıp ufaktan demlenmeye başladık. Sekiz birayla altyapıyı da yapmıştım ama arka arkaya yuvarlıyordum viski sodaları, her kadehten sonra biraz daha ayık ve dinç hissediyordum kendimi, neşem de yerindeydi, otelin sahibi bendim sanki yahut bendim o gece sahneye çıkan, bütün alkışları toplayan, kulise kadınları atan. Aslında sarhoş olmaya başladığımın farkındaydım, bazen böyle olur, büyük sarhoş neşelerinin ardından birden çöküş gelir.

Biz öyle otururken şef gelip fırçalamaya kalktı, "Siktir lan, götümüzden ter aktı bütün gece," deyip kalktım. Bir tokat attı, düştüm, kusmaya başladım. Tuvalete götürüp elimi yüzümü yıkadılar, bir elimi yanağıma koydum, ateş gibi yanı-

yordu, sadece yanağım değil bütün vücudum, utançtan yerin dibine geçtiğimi hissediyor, kimseye bakamıyordum, küfürler etmeye, sağı solu tekmelemeye başladım, şefi arıyordum otelin içinde, en sonunda bir kargaşa oldu, bir tane salladım birine, araladılar, önüme çıkanı ittiriyordum, tekrar yere düştüm, Erkut kaldırdı, beni uzaklaştırıp "Gel ağbi," dedi, "bir sigaralık yapalım, biraz sakinleş."

Personel girişinin arka tarafındaki yangın merdiveninde bir sigaralık yaptı. Çok güzel sigaralıktı, o güne kadar içtiklerimin arasında en iyilerden biriydi diyebilirim.

"Nereden buldun lan bunu," dedim. "Çok iyiymiş."

"Ağbi bu özel, şimdi senin bütün sinirini alacak."

Başımı ellerimin arasına alıp olup biteni düşünmeye çalıştım ama kafamı bir türlü toparlayamıyordum. Birden doğruldum, "Eniştenin silahını getir lan," dedim, "o şefin anasını sikeceğim."

"Ağbi zaten yaptın yapacağını."

"Siktir lan! Bana tokat attı herkesin içinde. Ben yerde kustum, gerisini hatırlamıyorum."

"Sen de vurdun ağbi."

"Vurdum mu lan?"

"Vurdun ağbi."

"Yalan söyleme bak."

"Valla vurdun ağbi."

Alnımı ovalayıp olanları baştan düşünmeye çalıştım. Benim şefe vurduğum an bir türlü aklıma gelmiyordu, sadece şefin ağladığı bir kare aklıma geliyordu.

"Şef o yüzden mi ağlıyordu?" diye sordum.

"Evet ağbi. Sen vurdun diye."

"Oğlum şef beni severdi. Bana vurdu diye ağlamış olmasın."

"Alakası yok ağbi. Gözüne vurdun."

"Oğlum Erkut," deyip omzundan tuttum, silkeledim biraz, "bak sikerim belanı! Sen yirmi yaşındasın, ben yirmi altı

yaşındayım. Bana bu yaştan sonra kimse vuramaz herkesin içinde, sikerim ıstırabını, gurur meselesi bu, Puşkin bu yüzden öldü. Doğruyu söyle."

"Ağbi valla doğru. Sen de vurdun. Bırak şimdi şefi mefi. Biz dalgamıza bakalım."

Tekrar oturdum yangın merdivenine, "Oğlum ben vurdum diye şef ağladıysa ayıp olmuş lan o zaman," dedim. "İki tane çocuğu var adamın. Gideyim özür dileyeyim."

Aradan beş dakika geçti geçmedi, Erkut nereden bulduysa bir şişe kırmızı şarap getirdi, onu da içmeye başladık. Şarabın sonuna doğru kalkıp koşmaya başladım, personel girişinden içeri girdim, "Anasını sikeceğim lan o şefin," diye daldım restorana. Güvenlikler çıktı karşıma, şişeyi birinin kafasına geçirdim, ensemde bir yumruk patladı, kargatulumba götürdüler beni. Bir ara kafamı demir küllüğe vurduğumu hatırlıyorum ve yattığım yerde kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını. Sanırım ölüm turuncu bir karanlık. Gözlerini kapatıp güneşe uzun süre bakınca gördüğün şekillere benziyor, tabii ben onun kıyısından döndüysem.

Gözlerimi açtığımda *Şişli Etfal*'de acil servisteydim, kafama dokuz dikiş atılmış, koluma da serum bağlanmıştı. Öğlene doğru kendime geldim, Erkut başucumdaydı, "Ağbi triplerden triplere koştun dün gece ya," dedi. "Halüslere girdin haberin yok."

"Ne içirdin lan bana dün gece?"

"Normal ot ağbi."

"Siktir lan."

"Yok ağbi, valla normal ot."

Yalan söylediğini biliyordum ama üsteleyecek halim yoktu.

"Allah'tan şikâyetçi olmadılar," dedi.

"Ne şikâyeti lan!" dedim. "Şu halime bak. Ben şikâyetçi olacağım da kimden, onu hatırlamıyorum."

Öğleden sonra taburcu ettiler. Acilin çıkışında bir amca

durdurdu, "Kimliği ver," dedi, GBT sorgulaması yaptı, ardından, "sen ne içtin dün akşam?" diye sordu. "Bonzai mi?"

"Yok ağbi," dedim, "ben sadece alkol aldım."

"Bak yalan söyleme, sen denetimli serbestlikteymişsin."

"Yok ağbi, sadece alkol."

"E taşikardi şikâyeti yazıyor hasta kartında. Bu yaşta ne taşikardisi?"

"Ağbi benim zaten babam kalpten öldü, ailede var kalp rahatsızlığı."

Amcanın telefonu çalmaya başladı, gözlerini benden ayırmadan "Ha, ha, ha," diyordu. Telefonu kapattıktan sonra, koluma dokunup "Sen şöyle gel biraz," dedi, acilin girişindeki kendi küçük odalarına aldı beni, içeride bir amca daha vardı, gazete okuyordu. Gazete okuyan amcanın karşısındaki sandalyeye oturttular beni, bir sessizlik kapladı odayı. Diğer amca tepemde dikiliyordu, bir elini omzuma koydu, sertçe sıktı, "Şimdi senin GBT temiz ama," dedi. "Seni iki sene önce cinayet büro almış, o ne?"

"Ağbi o olayda benim bir suçum yok," dedim. "Orada benim en yakın arkadaşım öldürüldü. Benle alakası yok."

Omzumu sertçe sıkmayı sürdürüp "E seni niye aldılar o zaman?" diye sordu.

"Ağbi beraat ettim ben o davadan. Sapığın biri kafası güzel, arkadaşımı öldürdü, ben şahittim o davada."

"Nasıl şahittin lan, şüpheli diye almış cinayet büro."

"Ağbi ilk başta şüpheli dediler, tamam, ama sonra öyle olmadığı anlaşıldı. Ben katil olsam, hâkim beni niye bıraksın?"

"Oğlum hâkim bırakır, biz bırakmayız."

"Biliyorum ağbi, ne zaman sizlik bir işim olsa aynı davayı soruyorsunuz zaten. Her seferinde anlatıyorum."

Amca dışarı çıkıp telefonla konuşmaya başladı, diğer amca gazeteden başını kaldırıp "Ne iş yapıyorsun sen?" dedi.

"Garsonum," dedim.

"Nerede?"

"Belli bir yer yok. Ekstraya gidiyorum."

"Borussia Dortmund-Schalke maçı ne olur?"

"Üst biter."

Amca tekrar gazeteye döndü, onun telsizinden yükselen cızırtılı anonsları dinleyerek oturdum öyle. Karabüklü'yü düşündüm ister istemez, içimde kapkara bir iz bırakıp gitmişti, öfkeyle tevekkülü aynı anda barındıran madenci yüzleri gibi, gıpgri şehirlerden geçen tren rayları gibi, karanlık sokaklardaki çinko damları döven gece yağmurları gibi. Telefonla konuşan amca içeri girip "Tamam," dedi, "gidebilirsin ama hareketlerine dikkat et."

Şişli Etfal'den çıktım, kafam çorbaya dönmüştü, midem bulanıyordu, karşı kaldırıma oturdum, dirseklerimi dizlerime, ellerimi de yanaklarıma koydum, soğuk bir gündü, boğazıma bir şey oturmuştu, içimden ağlamak geliyordu, Allah kahretsin, hayatım nereye gidiyordu böyle. Karabüklü'yü düşündüm yine, peşine düşülemeyen yakıcı bir anıydı benim için, kundaklanmış petrol kuyuları gibi sürekli yanan bir ateşi nereye gömebilirdim ki içimde, yüreğimdeki oyuklar yetmemişti buna, ellerim yanmıştı, dışarı atmak zorundaydım, yaşayabilmek için, hayatın akışına bir sefer ayak uyduramadın mı arkadan gelen tekmeyi yapıştırırdı çünkü, mazereti de hazırdı, onun da arkasından gelenler vardı, karısı vardı, çocukları vardı, karınlarını doyurmak zorundaydılar, binlerce neden bulmuşlardı sistemin dışında kalanların pestilini çıkarmak için. Bütün dünyayı sikesim geliyordu bu yüzden, "İnsanı insanın yamyamı eden dünya, ta amına koyayım senin," diye bağırdım içimden. Ellerime baktım, tir tir titriyorlardı, bütün bedenimi bir kaygı, bir boşluk sarmıştı, somut bir şey gibiydi bu boşluk, ağzımda acı bir tat vardı, alnımda soğuk terler birikmişti. Kendimi kaybetmiştim, ben, ben olmaktan çıkmıştım çoktan. Büyük bir sıkıntı çökmüş-

tü göğsüme, sanki diri diri gömülmüşüm gibi, nefes almakta güçlük çekiyordum, insanlar ve arabalar üstüme geliyordu. Hayatımda ilk defa yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüm, biri elimden tutmalıydı, yoksa kaldıramayacaktım bu yükü, bir ara hastaneye dönmeyi, "Bana yardım edin," demeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. Derhal bir çözüm üretmeliydim, o an bir çözüm üretemezsem hayatım boyunca üretemeyeceğimi hissediyordum. Yerimden kalktım, hızla eve yürüdüm, kendimi sürgün ediyordum, bulduğum çözüm buydu.

O günden sonra odama kapandım, perdeleri çektim, ceptelefonumu kapattım, masa saatimi çöpe attım, kendimi bulmak için sadece yazacaktım. İkinci romanıma başlamıştım, elle yazıyordum, garson arkadaşlardan borç alıp bira ve şarap stoklamıştım eve, mazotum buydu. Gözümün açık olduğu her anda yazmaya çalışıyordum, önce gece ve gündüz birbirine karıştı, sonra da günler, yazdıkça arındığımı hissediyordum, kendimden geçiyordum yazdıkça, odanın içinde dolaşıyor, yüksek sesle konuşup kahkahalar atıyor, küfrediyor, bazen yerimde zıplıyor, bazen bağdaş kuruyor, bazen ağlıyordum. İçimdeki bütün çatışmaların çözüldüğünü hissediyordum yazdıkça, bunu hissetmeye ihtiyacım da vardı zaten. Midemde kusacak bir şey olmadığından safra kusuyordum, yeşil yeşil, zorlanarak, öğürerek, acı içinde, ama bu bile zevk veriyordu bana, yazmanın çilesinden sayıyordum bunu da. O odada ne kadar kaldığımı, ne kadar içtiğimi hatırlamıyorum. Ne yazdığını bile hatırlamıyorum şimdi, sadece altı defter bitirdiğimi hatırlıyorum.

Masanın üstünde, alnım dirseğimde uyuyakaldığım bir vakitti, odanın kapısı birden açıldı, içeri kimin girdiğini anlayamadım. Perde açıldı, keskin bir ışık vurdu yüzüme, bir vampir için gün ışığı neyse benim için de o ışık oydu, çürüyüp toza dönecekmişim gibi hissetmiştim kendimi, elimle yüzümü kapattım.

"Yeter artık kendine işkence ettiğin," dedi bir ses. Kısık gözlerle baktım, Erkut. "Yürü Ataköy'e gidiyoruz," diye devam etti.

"Kapat lan şu perdeyi," dedim. "Ne Ataköy'ü? Ne yapacağız Ataköy'de?"

"Meyhaneye gideceğiz oğlum. Biraz deniz havası alırsın. Kendine gelirsin. Kaçmıyor yazacakların, gene yazarsın."

Erkut koluma girip zorla çıkardı beni odadan. Merdivenleri güçbela inebildim, apartmanın önünde safra kustum yine, "Bırak beni," dedim, "kendimi iyi hissetmiyorum. Başka zaman gideriz."

"Başka zaman gidemeyiz, ben de Bodrum'a çalışmaya gidiyorum yarın," deyip koluma girdi yine.

"Ne Bodrum'u?"

"Bir otel ayarladım, parası da iyi. Düşük sezon, rahat iş."

"Hayırlı olsun."

"Dur şuradan bir bisküvi alayım," deyip bakkala yürüdü. "Meyhanede de bir şeyler yeriz, kendine gelirsin, merak etme."

"İki de bira al," diye seslendim arkasından.

Apartmanın sahanlığında biralardan birini hızlı hızlı içip kendimi toparladım biraz. İkinci birayı yolluk niyetine açtım, bir taksi çevirdik, ben öne oturdum, Kabataş'tan Galata Köprüsü'ne çıktık, serin hava yüzüme vururken köprünün üzerinde balık tutanları seyrettim. Ben köprüde içmeyi severim ama Erkut, Ataköy'de yer ayırttığı için ses etmedim. Eminönü'nden sahil yoluna çıktık, günlerdir aynı odada sigara dumanı soluduktan sonra deniz havası iyi geldi, çok iyi. Surların oradan geçerken elimi camdan çıkardım, berduşlara ve şarapçılara neşeyle el salladım, şu dünyada hâlâ biraz ruh ve ateş kaldıysa onların yüzü suyu hürmetinedir çünkü, onlardan alınır ruh ve ateş, gelip geçen arabaların içindeki sik sok dertlere dalmış insanlardan değil, kardeşlerim-

di onlar benim, manevi kardeşlerim. Kardeşliği aynı anneden doğmak zannediyorsanız anasını sikeyim öyle kardeşliğin, dünyanın bütün kötülükleri aynı kazanda kaynarken sen ateşini kimden aldın, ruhunu kimle bölüştün, eksiksiz ve sadeleştirilemez olanın peşine kimle düştün, yıldırımlar düşerken kimdi elini tutan, kim açtı sana yüreğini karşılıksız, kim savundu seni herkese ve her şeye karşı tek başına, odur senin kardeşin, gerisi kan soyudur, miras hukukudur, babadan kalan arsayı kat karşılığı müteahhide vermektedir, götünüze sokun o binaları şimdi, götünüze sokun öyle kardeşliği, beton mikserleriyle beraber. Gidiyorduk sahil yolunda, hâlâ sarhoştum, ucuz şarap kanımdan çıkmamıştı henüz, üstüne temiz hava çarpmıştı, odamdan hayata dönüyordum, kederle karışık bir neşe vardı içimde, hafif de bir korku, bir iç sürgün dengesizliğinde zar zor rayına oturttuğum hayatımın yeniden rayından çıkma endişesi.

Erkut, "Benim enişte de gelmek istiyordu," dedi. "Doktor, Kazlıçeşme'de. Çok hoş sohbet adamdır. Onu da alıp öyle geçeceğiz Ataköy'e."

"Tamam," dedim.

Yedikule'den saptık, Balıklı Rum'un önünden geçip başka bir hastanenin önünde taksiden indik, "Ben burada beklerim," dedim.

"Yok sen de gel," dedi Erkut. "Eniştemin arabası içeride, onunla gideceğiz Ataköy'e."

Hastanenin ağaçlıklı, geniş bahçesine girdik, fıskiyeli iki havuzun ortasından geçip karşıdaki üçgen çatılı binaya yürüdük, "Psikiyatri Kliniği" yazıyordu kapısında. Binanın girişindeki otomatik kapı açıldı, x-ray cihazından ve güvenlik bankosundan geçtik. Mavi önlük giymiş bir hemşire tebessüm edip karşıladı bizi, "Buyurun," deyip bir odaya aldı. "Doktor bey birazdan gelecek," diye ekledi. Birkaç dakika sonra Erkut kalktı, "Ben şu enişteye bir bakıp geleyim," dedi.

Odanın kapısında yirmi yaşlarında, dalgalı saçlı, zayıf, yeşil gözlerinin altındaki mor halkalar belirgin bir kız belirdi, kederle bakıyordu, o kederli bakış yeşil gözlerini daha da belirginleştiriyordu, üstünde bir sabahlık, ayağında hastane terlikleri vardı, "Havuzdaki balıkları gördün mü?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Koi balıkları," dedi.

"İyi," dedim.

Gitti. Peşinden kalktım, ayaklarını sürüyerek koridor boyunca yürüyordu. O anda koridorun sonunda amcamı gördüm, yanında beyaz önlüklü bir adam vardı, onunla konuşuyordu, kafama bir şey dank etti. Ona doğru yürümeye başladım.

"Ne oluyor burada?" dedim.

Amcam bana şaşkınca baktı, amcamın yanındaki beyaz önlüklü adam, "Sakin olun," dedi. Bir güvenlik üstüme yürüdü, iri kıyım bir hastabakıcı koluma girmek istedi, kolunu ittim, arkamda durdu.

"Burası neresi ya!" dedim. Erkut'a baktım, göremedim. "Erkut nerede?" diye seslendim. "Hani Ataköy'e gidecektik?" Cevap vermediler.

Amcamın arkasında gri saçlı, dişleri dökülmüş, pijamalı bir kadın belirdi, sürekli bana bakıp gülüyor, gülerken de iki eliyle ağzını kapatıyordu. Onun yanında da yaşı belli olmayan sakat bir adam vardı, hafif kambur duruyor, ellerini kollarını düz tutamıyordu, sağ elini sola, sol elini sağa kaydırıyordu sürekli.

"Burası neresi amca?" diye sordum. "Sen niye buradasın?"

Amcam, "Evladım kendinde değilsin," dedi. "Senin iyiliğin için."

"Nasıl benim iyiliğim için?"

"Bir süre burada yatıp dinlenmeniz size iyi gelecek," dedi amcamın yanındaki önlüklü.

"Sen kimsin?" dedim.

"Ben Doktor Sezar," dedi elini uzatıp.

"Ne Sezar'ı ya?" dedim. "Ne yatması? Ne dinlenmesi? Dalga mı geçiyorsunuz benimle?" Omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim, iki iri kıyım hastabakıcı koridoru tutmuştu. Doktorun yanında da bir güvenlik duruyordu, çevremi sarmışlardı. Doktorun arkasında, koridorun on metre kadar ilerisinde, uzun boylu, zayıf biri, yere oturmuş kafasını duvara vurup duruyor, "Hemşire hemşireeee," diye bağırıyordu. "Bana *Nervium* verin. *Nervium* verin lan bana! *Nervium* istiyorum lan! Amına kodumun hemşiresi! Hemşireeee!"

Dikkatler ona yönelince birden döndüm, çıkışa doğru koşmaya başladım. Kapıdaki güvenlik önümü kesti, göğsünden itip x-ray cihazından geçtim. Otomatik cam kapı açılmıyordu, kapıyı yumruklamaya, tekmelemeye başladım, yine açılmadı. İki güvenlik geldi, kollarıma girdiler, "Bırakın lan beni," diye çırpınmaya başladım. İri kıyım hastabakıcılar da geldi, arkadan, pantolonumun kemerinden tuttular, ayaklarım yerden kesildi.

Kargatulumba koridora döndürdüler beni, "Erkut! Erkut!" diye bağırdım. "Neredesin lan şerefsiz! Amca! Amca! O Erkut'a inanmayın. Ben şefe vurmadım, hep Erkut'un uydurması. Bana bonzai içiren de o. Benim dengemi bozan şerefsiz o! Erkut! Erkut! Neredesin lan şerefsiz!" Kafamı çevirip amcamı görmeye çalışıyordum, en sonunda gördüm, gözleri dolmuştu. "Amca lütfen!" dedim. "Beni burada bırakma!"

Bir odaya soktular beni, yatağa yüzüstü yatırdılar, güvenlikler kolumdan tutarken hastabakıcının biri pantolonumu sıyırdı, hemşire kıçımdan iğne yaptı, damarlarımdan yavaş yavaş bir sıcaklığın aktığını duydum, bir şelalenin yanında kan kaybından ölmek gibi bir hisli, gevşedim, gözlerim kapanıyordu, bayılmışım.

Bir uğultu sesiyle uyandığımda hava kararmıştı, rüzgâr dışarıda kendini yerden yere vuruyordu. Açma kolu olmayan pencerenin önünde yapraklarını dökmüş bir ağacın dalı dört yana sallanıyor, gölgesi odanın yüksek tavanında gidip geliyordu. Odanın kapısı yavaşça açıldı, gündüz koi balıklarından bahseden kız ayaklarının ucuna basarak içeri girdi, elindeki bisküviyi sallayıp "Akşam yemeğini bana ver, ben de sana kremalı bisküvi vereyim," dedi. "Bu akşam yemeği iğrenç zaten, tavukla patates püresi."

Başucumda duran yemek tepsisine yaklaşıp krem rengi kapağını kaldırdı, "Iyy," dedi. "Şuna bak, buz gibi olmuş zaten. Yemeyeceksin di mi?"

"Yemeyeceğim."

"Al," deyip elindeki bisküviyi uzattı.

"İstemiyorum, sağ ol," dedim. Ceplerimi yokladım sonra, sigaramı almışlardı. "Sigaran var mı?" diye sordum.

"Bekle," deyip koşarak çıktı odadan, iki dakika sonra sigara ile döndü. Yine ceplerimi yokladım, çakmağımı da almışlardı, "Ateşin var mı?" diye sordum. Yine koştu, iki dakika sonra çakmakla geri döndü. Yatakta hafif doğruldum.

"Senin adın ne?" diye sordum.

Cevap vermedi. Yeşil gözlerini gözlerime dikmiş, sanki bütün dünyayla irtibatını kesmiş gibi bana bakıyordu. Çok güzel gözleri vardı. Onun gözlerine bakarken hafiften rahatsız da hissetmeye başlamıştım kendimi, suçluluk duygusu gibi bir his, sanki gözlerine bakmıyor da onu bileklerinden tutup yatağa çekiyordum, çırpınıyordu ellerimde ama bırakamıyordum, ellerimin kontrolünü yitirmiştim çünkü.

"Çok güzel gözlerin var," dedim.

"Herkes öyle diyor," dedi.

"Burada mı yatıyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

Yine cevap vermedi, "Sahiden yemeğini bana vereceksin di mi?" diye sordu.

"Tabii," dedim.

Gülümsedi, yemek tepsisini alıp çıktı odadan. Beş dakika sonra hemşire geldi, yanında hafif şişmanca, hastabakıcı bir kadın vardı. Bana ibretle bakıyordu hastabakıcı kadın, sanki aynı şeylerin kendi çocuğunun da başına gelmesinden korkar gibiydi. Merhamet de vardı bakışlarında, sanki merhametine ihtiyacım varmış gibi. Hemşire, "Kolunuzu uzatın," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Serum için damar yolu açacağım."

"Ne serumu?"

"Vitamin."

Karşımda hafiften pas tutmuş bir serum askılığı duruyordu, hastabakıcı kadın onu ayaklarından tutup başucuma getirmişti, "Git başımdan," dedim hemşireye.

"Serumu takınam lazım."

"Defol!"

Hemşirenin yüzündeki sabit ifade değişmiyordu, hastabakıcı kadının verdiği, küçük, şeffaf plastik bardağı uzattı, bardağın üstünde oda numarası ve ismim yazıyordu, içinde değişik renklerde on kadar hap vardı.

"Bu ne?" diye sordum.

"İlaçlarınız?" dedi.

"İlaç falan istemiyorum ben."

"İlaçlarınızı içmeniz lazım. Lütfen bana yardımcı olun."

"Sen bana yardımcı ol! İlaç falan içmeyeceğim. Buradan gitmem lazım. O Sezar denen doktor nerede? Doktoru görmek istiyorum."

"Sezar Bey evine gitti."

"Beni burada tutamazsınız."

"İlaçlarınızı içmezseniz size iğne yapmak zorunda kalırım."

Elindeki plastik bardağa vurdum, ilaçlar odanın dört yanına savruldu, "Yap da görelim," dedim. "Siktir git başımdan! Siktir ol git."

Hiçbir şey söylemeden çıktı odadan. Yerimden kalktım, iki ayağımla serum askılığının tekerlekli kısmına basarak çubuk kısmını çıkarmaya çalıştım. Tam çıkarmak üzereyken hastabakıcılar daldı odaya. Pencere kısmına koştum, koluma girip yatağın üstüne attılar beni, "Şerefsizler," diye bağırdım. Biri belimden bastırdı, biri ensemden, pantolonumu sıyırdılar, kıçıma giren iğneyi hissettim, bir boğa güreşinde yanlışlıkla arenaya çıkmak gibiydi, götüme giren boynuz ve insanların bağırış çağırış sesleri, üstümde tepiniyordu boğa, eziliyordum, çırpınmalarım yavaş yavaş gevşiyordu ve yine baygınlık.

Gece bir kadının çığlık sesleriyle uyandığımda dışarıda fırtına sürüyordu, koridorda koşuşturma sesleri duydum, kadın feryat etmeye devam ediyordu, "Öldürün beni, gebertin beni," diye bağırıyor, sanki birinin kollarında çırpınıyordu. Oda çok sıcaktı, susamıştım, ağzım dilim kurumuştu. Bir elimle yatağa bastırıp doğruldum, yatağın başucuna nüfus cüzdanımın fotokopisini yapıştırmışlardı, yanlış yerde olduğum hissine kapıldım o fotokopiyi görünce. Bir şimşek çaktı ve bahçedeki uzun, kapkara ağaçlar birden aydınlandı, ardından gök gürledi. Duvarlar üstüme gelmeye başladı, gözlerimi kapattım, başım döndü, kadının feryatları devam ediyordu, odadaki havalandırmanın sesiyse "bravo, bravo, bravo" diye yankılanıyordu kulaklarımda, hayatının içine sıçtın, bravo.

Koridora çıkıp hemşire bankosuna doğru yürümeye başladım, kadının feryatları uluma sesine dönüşmüştü artık, "Sikin beni," diye bağırıyordu bu sefer. "Sikin beni!" Sakallı bir adam birden önümü kesip elini göğsüme koydu, refleksle ittim elini, gür kaşları şakaklarına doğru uzanmıştı, simsi-

yah gözlerinin içinde bir boşluk vardı, bana bakıyordu ama benim arkamdaki başka bir şeyi görmeye çalışıyordu sanki, "Çakmağımı sen mi aldın?" diye sordu sertçe.

"Hayır," dedim.

Gözlerini gözlerime dikmişti, önümden çekilmiyordu, yanından geçtim. Adam hâlâ olduğu yerde duruyor, ileriye bakıyordu. Bir odanın önünden geçerken gündüz bana gülen dişsiz kadını gördüm, başparmağını emiyordu. Onun bir oda ilerisinde de yine gündüz gördüğüm sakat adam vardı, tebessüm mü ediyor yoksa kaş mı çatıyor belli değildi, için için kaynıyormuş gibi homurdanıyordu. Hemşire bankosunun önüne gittim, kimse yoktu ardında, su sebilinden bir bardak su içtim.

Koridorun derinliklerinden, "Sikin beni," diye bağırıyordu hâlâ kadın. Hemşire elindeki iğne kabıyla bankonun ardına geldi, kadının bağırış sesleri yavaş yavaş azaldı.

"Uyumadınız mı?" diye sordu bana hemşire.

Cevap vermedim.

"Beni burada zorla tutamazsınız," dedim. Hemşirenin kaşları yukarı kalktı, "Tamam," diye devam ettim. "Geldiğimde kendimde değildim. Ama şimdi kendime geldim. Ben deli değilim. Burada kalmak istemiyorum. Beni bırakın. Evime gideceğim."

"Kimse size deli demedi," dedi hemşire. "Ama şu an evinize gidemezsiniz. Mümkün değil."

"Niçin mümkün değilmiş? Mantıksız mı konuşuyorum ben?"

"Ailenizin kararıyla yattınız buraya. Tedaviniz bitmeden çıkamazsınız."

"Tedavim ne zaman bitecekmiş?"

Az önce yolumu kesen adam omzuma dokundu, "Çakmağımı sen mi aldın?" diye sordu yeniden. Elini ittim.

"Odana git Şuayip," dedi hemşire.

"Tedavim ne zaman bitecekmiş?" diye sordum yeniden. Şuayip elini omzuma koydu yine.

"Ona doktorlar karar verecek," dedi hemşire.

Şuayip'in elini itip "Başlayacağım doktorlarınıza," dedim. "Doktor falan göremiyorum burada ben. Bu tiplerle nasıl bir arada tutabilirsiniz beni!"

"Sakin olun lütfen!"

"Sakin falan olmayacağım amına koyayım! Sikerim lan böyle işi! Çıkarın lan beni buradan!"

Hemşire bankosunu yumruklayıp sağı solu deli gibi tekmelemeye başladım, bankonun önündeki metal çöp tenekesini on metre uçurdum, su sebilini devirdim. Bir hastabakıcı ve güvenlik koşarak geldi, bankonun üstüne çıkıp tekmeler savurmaya başladım, iki hastabakıcı daha geldi, bu sefer kolay zapt edemeyeceklerdi beni. Sonunda ayaklarımdan çekip indirdiler, yine kollarıma girdiler.

"Yumuşak odaya götürün, yumuşak odaya götürün," diye bağırdı hemşire.

Dört yanı minderlerle kaplı kare bir odaya soktular beni, demir kapıyı kapattılar, kapının kolu yoktu, üstünde gemilerde olduğu gibi küçük bir lomboz vardı. Kapıyı teklemeye başladım, açılmıyordu. Sağa sola vurmaya başladım sinirle, tekmeler attım.

"Allah kahretsin, çıkarın beni buradan," diye bağırdım. "Kilitli odaya sokamazsınız beni. Bende kapalı alan korkusu var. Orospu çocukları, çıkarın beni buradan!"

Derin nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım ama sağa sola baktıkça oda bir kapan gibi üstüme kapanmaya başladı. Paniğe kapıldım bir anda, sanki bir mezara konmuştum, nefes alamıyordum, farkında olmadan ağlamaya başladım, saçlarım diken diken olmuştu, elektrik verseler bundan çok daha az işkence çekerdim. Kapıyı yumruklamaya başladım yine.

"Çıkarın beni buradan," diye bağırdım. "Yalvarırım. Çıkarın beni buradan."

Bir süre sonra akşam odaya gelen hastabakıcı kadın kapıda belirdi, "sus" işareti yapıp kapıya doğru yaklaşınamı istedi.

"Buradan çıkmak istiyorsan biraz sessiz olacaksın," dedi.

"Anlamadım," diye bağırdım. "Nasıl çıkacağım buradan! Geberiyorum burada."

"Hişş! On dakika sessiz dur. Ondan sonra 'Hemşire hanım çıkabilir miyim lütfen?' diye rica et. Hemşire hanım sakinleştiğini görürse seni bu odadan çıkarır, yoksa sabaha kadar kalırsın."

"Tamam. Sen gitmesen olur mu? Burada kalsan."

"Hayır, gitmem lazım. Gözlerini kapat, başka yerde olduğunu düşün."

"Tamam."

Gözlerimi kapattım, hiçbir şey düşünemedim, nasıl düşünebilirdim ki, beynim durmuştu, sadece kalp atışlarımın sesini dinledim. Zaman geçmiyordu, bir saniye bile geçmiyordu, sanki çiviyle çakıyorlardı her saniyeyi kafama. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Hemşire hanım," dedim, "lütfen çıkabilir miyim?"

Cevap gelmedi, yine gözlerimi kapattım.

"Hemşire hanım," diye seslendim yeniden, "lütfen çıkabilir miyim acaba! Sakinim ben."

Hemşire geldi, lombozdan baktı, yüzündeki katı ifade bir an yumuşar gibi oldu, sonra yine eski haline döndü, "Hayır," dedi, "çıkamazsın."

"Çıkamaz mıyım! Allah belanı versin. Çıkar beni buradan! Boğuluyorum. Boğuluyorum."

Yine sağa sola vurmaya başladım, yumruklarımla yerleri dövüyor, tırnaklıyordum. Yerdeki minderin ucunun kıvrıldığını gördüm. Bütün gücümle minderi çekiştirmeye başladım, altında beton vardı. Ölüyordum zaten, daha çabuk bir

ölüm için kafamı betona vurmaya başladım. Gözlerimden ve yanaklarımdan aşağı sıcak kan süzülmeye başladı. Odanın kapısı açıldı, hastabakıcılar içeri daldı, üstlerine saldırdım, kolumdan bacağımdan tutup çıkardılar beni.

Kapılar açıldı, kapılar kapandı, merdivenlerden yukarı çıkıyorduk. Yukarıda kilitli bir odanın önünde durduk, hâlâ çırpınıyordum, biri elindeki anahtar destesiyle odanın kapısını açtı. Bir yatağın üstüne yatırdılar beni. Kollarımı iki yana gerip kemere benzeyen bir şeyle bağladılar, ayaklarımı da bağladılar. Çırpınmaya devam ediyordum, iyice sıktılar kemerleri, ortada belden de bağlanan bir kemer vardı, onu da taktılar, hareket edemez oldum. Hastabakıcı alnındaki teri silip gülümsedi, "Şimdi rahatladın mı?" diye sordu.

"Orospu çocuğu," dedim.

Hemşire elinde bir kapla geldi, kaşımda açılan bölgeye pansuman yaptıktan sonra kolumu ovmaya başladı, yüzündeki kayıtsız ifade yerini düşmanca ve alaycı bir ifadeye bırakmıştı, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Damar yolu açıyorum," dedi. "Hazır bağlanmışken serumunu da takalım."

"Sinsi orospu."

Çiş rengi serumu koluma taktı, kıpırtısız yatarken ağır ağır akmaya başladı serum, damarımdan geçtiği yerleri hissediyordum. Kemerlere bağlanmış yatarken sürekli olarak hayalî bir şekilde kolumu bacağımı hareket ettirdiğimi düşünüyordum. Esas sıkıntı da kollarımda bacaklarımda değildi zaten, tam boğazımdaydı, beni gırtlağımdan kavramış sıkıyorlardı. Bu işkence yarım saat kadar sürdü, ardından karanlık bir ormanın derinliklerinde kaybolmuşum gibi tuhaf bir sakinlik çöktü üstüme. Zincirlere bağlandıktan, özgürlüğünü yitirdikten sonra gelen sakinlik, ölüm sakinliği.

Serumun sonuna doğru tuvaletim geldi, "Tuvalete gitmem lazım," dedim hastabakıcıya, güldü.

"Hemşire hanımın kesin talimatı var," dedi. "Sizi çözemem."

"Tuvalete gitmem lazım diyorum."

"Yatağa yap. Sabah vardiyası temizler."

"Şerefsizler."

Kasıklarım gerilmişti, serum bittiğinde daha fazla tutamadım çişimi, altıma yaptım. Gülerek seyrettiler karşımda. Sabah ezanları birbirine karışırken odama aldılar beni, pantolonumu çıkarıp uyudum. Uyandığımda başucumda bir kahvaltı tepsisi vardı, peynir, zeytin, reçel... Sanki birazdan yeni bir savaşa başlayacakmışım gibi alelacele atıştırdım. Bir hastabakıcı odaya girip doktorun beni çağırdığını söyledi, çişli pantolonumu giyip gittim mecburen.

Doktorlar karşımda u biçiminde oturmuşlardı, pantolonumu süzüp "Nasılsın?" dediler taşak geçer gibi, cevap vermedim.

"Dün gece biraz zorluk çıkarmışsın," diye lafa girdi Sezar.

"Beni burada zorla tutamazsınız," dedim.

Sezar diğer doktorlara baktı, ellerini birleştirip "Şu an içinde bulunduğun koşullarda pek sağlıklı düşünemiyorsun," dedi. "Hiç duydun mu bilmiyorum ama delirium tramens diye bir aşama var, sendeki bütün belirtiler onu gösteriyor. Önce biraz sakinleşmen ve dinlenmen lazım."

"Delirium falan yok bende. Ben gayet sakinim. Burada kalmak istemiyorum. Ne dediğimi anlamıyor musunuz?"

"Bunları sonra konuşuruz. Bunun dışında bizden istediğin bir şey var mı?"

Derin bir iç çekip biraz düşündüm, "Kız arkadaşıma telefon etmek istiyorum," dedim.

"Kız arkadaşın mı var?" diye sordu Sezar.

"Evet," dedim, "aramız biraz bozuk ama var. Burada olduğumu bilmiyor."

"Nerede kız arkadaşın?"

"Nerede olacak, İstanbul'da. Nevizade'de bir barda çalışıyor. Burada olduğumu öğrenirse gelip beni çıkarabilir."

"Seni buraya amcan yatırdığı için kız arkadaşın gelip çıkaramaz."

"Olsun. En azından beni tanıyan biri burada olduğumu öğrenmiş olur. Amcamla konuşur. Allah kahretsin, amcam kim! Senelerdir konuşmuyoruz. Amcam beni buraya yatırma hakkını nereden alıyor. Polisi aramak istiyorum. Avukat istiyorum. Allah belanızı versin."

Hastabakıcı koluma girip odadan dışarı sürükledi beni.

"Kız arkadaşımı aramak istiyorum," diye bağırdım.

"Telefon hakkın yok," dediler en son.

Doktor vizitesinden sonra temiz çamaşırla eşofman altı verdiler, muhtemelen amaçları doktorların karşısına çişli pantolonla çıkarmaktı beni. Öğle yemeğinde pırasayla portakal vardı, pırasadan iki çatal alıp bıraktım. Tam portakalı yemeyi düşünürken yeşil gözlü kız geldi, elindeki sigarayı salladı, "Yemeğini yiyor musun?" diye sordu.

"Sigarayı ver," dedim.

Sigarayı verip tepsiyi aldı, "Koi balıkları akıntıya karşı yüzerler," dedi. "İstersen bugün git havuza bak."

Sigarayı yakıp "Peki," dedim.

Kız odadan çıkarken "Bir baksana," diye seslendim, "burada sigarayı nerede bulacağız?"

"İki saatte bir sigara hakkın var," dedi. "Güvenlik bankosunda veriyorlar."

Sigarayı bitirdikten sonra güvenlik bankosuna gittim, "Buraya geleli neredeyse bir gün oldu," dedim. "Sigara haklarımı istiyorum."

Güvenlik bir sigara verdi.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "En az on sigara daha vermen lazım."

"Sigara saati üçte," dedi. "Üçe kadar başka sigara yok."

Bahçeye baktım, bizim klinikteki Şuayip, dişsiz kadın, sakat adam, dün kafasını duvara vurup *Nervium* isteyen adam, hepsi ağaçların arasında dolanıyordu.

"Bahçeye çıkmak istiyorum," dedim.

"Bahçeye çıkamazsın. Bahçe iznin yok."

"Nasıl yok? Onların bahçe izni var, benim yok mu?"

"Evet."

"Koi balıklarına bakıp geleceğim."

"Ne balığı?"

"Koi. Akıntıya karşı yüzerler. Bizim gibi..."

"Bahçe izinlerini doktor veriyor. Benim yapabileceğim bir şey yok."

Geri döndüm, koridordaki banka oturdum, kavga etmekten yorulmuştum artık, hem de çok. Başımı ellerimin arasına aldım, onlara bahçe izni verilip bana verilmemesi içime oturmuştu, neredeyse ağlayacaktım. Dün gece yumuşak odanın kapısına gelen hastabakıcı kadın gelip yanıma oturdu. Başımı kaldırdım. "İlaçlarını iç," dedi. "Doktorların hemşirelerin suyuna git. O zaman bahçe izni de alırsın, telefon etme izni de."

"Peki," dedim. Odama gidip ilaç saatinin gelmesini bekledim. Her insanın gücünün tükendiği bir yer gelir, benimki de bu kadardı işte.

Tımarhanede son ilaçlar akşam onda içiliyordu, ardından yatılıyor, sabah yedide kalkılıyordu. Tam uykuya dalacağım sırada, önceki gece ortalığı ayağa kaldıran kadın "Öldürün beni, gebertin beni," diye bağırmaya başladı yine. Kalktım, ağzım dilim kurumuştu, ilaçlardan ve serumdan olsa gerek, ne kadar su içsem de bir türlü geçmiyordu susuzluğum. Su sebiline gidip iki bardak su içtim.

Kapının oradan, "Özkan Ağbi, Özkan Ağbiii," diye bir ses yükseldi, iki hastabakıcı zayıf bir adamı kollarından tutmuş ayakları havada yanımdan geçirdiler, adam başını ge-

riye atıyor, "Özkan Ağbi, Özkan Ağbi," diye bağırmaya devam ediyordu. "Sana hakkımı helal etmem Özkan Ağbi!" Bir süre sonra Özkan Ağbi'yi de gördüm, adamın arkasından kollarını kavuşturmuş, üzgün bakıyordu. Hemşire iğne kabıyla Özkan Ağbi'nin yanında durdu, "Merak etmeyin," dedi, "bir süre burada yatıp dinlenmesi onun için daha iyi olacak."

Odama girdim, yükselip alçalan haykırışlar bütün gece boyunca sürdü, farkında olmadan uyumuşum, gürültüye alışkın değilseniz tımarhanede uyuyamazsınız zaten.

Ertesi gün, "Ziyaretçin var," dediler, sosyal odaya gittim, annemle amcam gelmişti. Annem beni görür görmez ağlamaya başladı. Yanaklarıma, alnıma, omzuma dokundu, "Oğlum," dedi, "kendine ne yaptın böyle?" Kendimi geri çektim, "Asıl siz ne yaptınız bana böyle," diyecektim ama demedim, sustum, önüme baktım.

Amcam elinin dışıyla alnını silip "Bir ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Sigaran var mı?" dedim.

Uzattığı sigarayı yaktım, "Paket bende kalabilir mi?" diye sordum. Paketi alıp cebime attım.

"Beni buradan çıkaracak mısınız?" diye sordum.

Annemle amcam birbirine baktı, annem gözlerini sildi selpakla. "Bir süre burada kalman gerekiyor," dedi amcam. "Çok araştırdık burayı, en iyi yer burası olmasa seni buraya getirmezdik. Dişini sık biraz. Kendinde değilsin. Sana iyi gelecek."

Sakat adam, üç adım ötemdeki bir sandalyede oturuyordu, kek yerken ağzından salyaları akıyordu. Ziyaretçisi çenesindeki salyaları sildi. Annem dehşet içinde ona bakıp bana döndü, "Her gün ziyaretine geleceğim," dedi.

"Sakın," dedim, "sakın bir daha ziyarete gelmeyin."

"Niye öyle diyorsun evladım?"

"İstemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum sizden. Madem beni buraya kapattınız. O zaman burada rahat bırakın."

Ayağa kalktım, "Sadece bir şey istiyorum," dedim. "Bana defterle kalem bulun."

O günden sonra doktor ve hemşirelerle iyi geçinmeye başladım, ilaçlarla serumları alırken sorun çıkarmadım. Amacım önce telefon hakkımı kazanmak, sonra da bahçe iznini koparmaktı. Bahçe iznini kopardıktan sonra kaçacaktım, planım buydu. Tahlil yapmak için kanımı aldılar, ayrıca iki hastabakıcı eşliğinde ultrasona gönderdiler. Karaciğerimde yağlanma ve harabiyet varmış, doktor gözümü korkutmak için "Hastaneden çıktıktan sonra altı ay hiç içmeyeceksin, yoksa siroz olursun," dedi.

Birkaç gün sonra akşam mesaisi biterken Doktor Sezar odama geldi, elindeki kalemle defteri uzatıp karşıma oturdu, teşekkür ettim.

"Ne yazacaksın?" diye sordu.

"Hikâyemi," dedim.

O günkü doktor vizitesinde kız arkadaşıma telefon açmak istediğimi söylemiştim yine, "Kız arkadaşınla aranız niye bozuldu?" diye sordu doktor.

"Eve kapandığım bir dönemdi," dedim. "Beni arayıp sormamasını söyledim."

"Niçin?"

"Roman yazacaktım o zaman. Onun da regl dönemine denk geldi, çekti gitti, ondan sonra konuşmadık. Ama burada olduğumu öğrenirse gelir mutlaka."

Düşünceli gözlerle bahçeye baktı doktor, yeni yıl yaklaştığı için kırmızı-yeşil balonlarla süslemişlerdi dört yanı, ağaçları da ışıklandırmışlardı. İnceden kar serpiştirmeye başlamıştı, yağan karın altında rengârenkti bahçe. Kar taneleri bahçeyi aydınlatan lambaların ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Verdikleri ilaçların uyuşturucu etkisiyle iç içe geçen bir etki-

si vardı yağan karın. Doktor bana döndü, "Peki," dedi, "yarın telefon açabilirsin."

Akşam yemeğinde köfte vardı, yarısını yiyip yeşil gözlü kızı bekledim, artık anlaşmıştık. Ben yemeklerin yarısını yiyordum, o da sigara haklarını bana veriyordu. Aklımın almadığı şeyse bu kadar yemek yiyip nasıl bu kadar zayıf kaldığıydı, çünkü sadece benim yemeklerimi yemiyordu, elinde tepsiyle bir odadan daha çıkarken görmüştüm onu. Tepsiyi aldıktan sonra biraz bekleyip peşine düştüm, güvenlik bankosunu geçip koridorun öbür ucunda yürümeye başladı, koridorun sonundan sola saptı, yemek tepsilerinin konduğu arabaya geri koydu tepsiyi.

Odama geri dönerken Şuayip önümü kesti, "Bana yalan söyledin," dedi.

"Ne yalanı?"

İki omzumdan sertçe tuttu, çok kuvvetli elleri vardı.

"Çakmağımı sen çaldın," dedi.

"Saçmalama," dedim, "al sana kendi çakmağımı vereyim."

Daha beter sıkmaya başladı omuzlarımdan, neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim, "Sorun o değil," dedi. "Hayatta en katlanamadığım şey hırsızlıktır. Ben bu yüzden içeride yattım."

Yakamdan tutup duvara çarptı iki sefer.

"Eğer çakmağımı geri vermezsen bu akşam gelip seni öldüreceğim," dedi.

Hemşireye gidip durumu anlattım, "Bu Şuayip'in hastalığı nedir?" dedim. "Hastalar hakkında bilgi veremiyoruz," dedi.

"İyi de beni ölümle tehdit etti."

"Odanıza geçip yatın. Bir sorun olursa hemşire düğmesine basın. Güvenliğe haber veririm."

Klinikte sadece bağımlılar değil, psikiyatrik hastalar da yatıyordu, yarı yarıyaydı durum, bu iki grubu bir arada yatırmak için kafayı tırlatmış olmak gerekir. Daha o zamanlar

bunu yeni öğreniyordum. Odama gidip pencerenin kenarındaki koltuğun demir ayağını sökmek için yarım saat uğraştım, yastığının altına koyup Şuayip'i beklemeye başladım.

Gece onda son ilaçlarımı içip tek gözüm açık yatmaya başladım, on ikiye doğru kapı açıldı, demir ayağı kavrayıp yarı doğruldum, yeşil gözlü kız ayaklarının ucuna basarak odaya girdi. Demir ayağı yastığın altına geri koydum. Bir sigara verdi bana, yanıma oturdu, "Uyumak istemiyorum," dedi.

"Neden?" dedim.

"En kötü düşünceler yatarken aklıma geliyor."

Birden elimi kavradı, tuttu, sımsıcaktı elleri, yüreğime bir sıcaklık aktı. Omuzları titriyordu, o kadar cana yakın ve güzeldi ki, onun karşısında soğukkanlılığımı korumakta güçlük çekiyordum. Başını göğsüme yasladı. Elimi omzuna attım, kollarımda sıcaklığını hissettim. Yepyeni ve sakinleştirici bir duyguydu benim için.

"Buradan gidelim mi?" diye sordu.

"Nereye?" dedim.

"Bilmem. İstanbul'dan uzağa..."

İç çekip bana baktı, yaşla dolmuş gözleri ışıl ışıldı, gülümsemesinin ardında acı bir anlam vardı.

"Şuayip benle gelmiyor," dedi.

"Neden?" dedim.

"Kafası karışık. Ama sen..."

"Ben?"

"Sen gelirsin di mi?"

"Gelirim."

"Evet, gelirsin. Giderken koi balıklarından da iki tane alırız di mi?"

"Alırız."

"Plastik kova lazım."

"Her şeyi ayarlarız merak etme."

"Peki."

Birden kalktı, eğilip yanağımdan öptü, çıktı odadan. Ne olmuştu şimdi? Tavana bakıp düşündüm, çıkamadım işin içinden. Düşünceler arasında, ilaçların da etkisiyle farkında olmadan uykuya dalmıştım. Omzuma bir el dokununca sıçradım, Şuayip. Demiri kavradım, "Bana bulaşma," dedim. "Sakın bana bulaşma!"

"Sakin ol kardeşim," dedi, "benim ben, Şuayip. Dostun Şuayip. Korkma. Bir şey konuşmaya geldim. Konuşabilir miyiz?"

"Konuşalım," dedim.

Yatağın ucuna oturup ellerini yanaklarına koydu, sonra bana bakıp gülümsedi, ferahlamış gibi içini çekti. Demiri bıraktım.

"Büyük bir sıkıntı vardı ama artık rahatladım," dedi.

"Çakmağını mı buldun?" diye sordum.

"Ne çakmağı?" dedi sanki çok alakasız bir şey sorınuşum gibi. "Beni dinle. Öz annem bana büyü yaptırmıştı. O büyü bu akşam bozuldu. Öz annem niçin bana büyü yaptırınıştı biliyor musun?"

"Hayır."

"Sevdiğimle evlenmemem için. Ama artık bir engel kalmadı, öz annemin büyüsü bozuldu. İşte böyle kardeş. Sırtımdan büyük bir yük kalktı. Artık sevdiğimle evlenebilirim."

"Çok sevindim."

Şuayip kalktı, yüzündeki mutlu tebessümle iç çekip odadan çıktı.

Sabah güvenlik bankosundan kız arkadaşımı aradım, "Aradığınız numara artık kullanılmamaktadır," dedi kayıt. Elimde telefon ahizesiyle donup kaldım, denizin dibindeki bir denizaltıda mahsurdum sanki ya da bir dağ başında çığ altındaydım, ne farkı vardı ki şu halimin, bir tımarhanede yapayalnız kalmıştım, şu dünyada arayacak hiç kimsem yoktu. Kız arkadaşıma vaktinde "Beni arama," diyerek ne

büyük bir bencillik ve salaklık ettiğimi düşündüm. Telefonu kapattım, dişsiz kadın yanıma gelip gülmeye başladı, "Lütfen git başımdan," dedim. Güvenlik halime acıdı, fazladan sigara verdi, odama gittim, yatağa sırtüstü uzanıp şu dünyada bir parça mutluluk ararken başıma gelenleri düşünüp yavaş yavaş içtim o sigarayı.

Kız arkadaşımla çalıştığı barda tanışmıştım. Ortak bir arkadaşımız vardı Vedat diye, o akşam kafası güzeldi, bizi tanıştırdı, sonra da gitti. Barda en son ben kaldım, çıkıp başka bir yere gittik, sonraki günlerde de sürdürdük bunu ve sonunda o kaçınılmaz yakınlaşma geldi. Başını yana eğmiş, dudaklarında belirsiz, dalgın bir gülümsemeyle bana bakıyordu, kehribar yeşili gözleri pırıl pırıldı, mutluluktan kaynaklanan bir sakinlik vardı yüzünde. Harbiye'deydi evi, ne zaman Taksim'e çıksam onda alıyordum soluğu. Kıymetini bilememiştim, şimdi şu halimi görse mutlaka yanımda olurdu, unuturdu o anlamsız tartışmamızı. Bir yandan da aklıma Erkut şerefsizi takılıyordu, bir seferinde "Bak yanlış anlama ağbi," demişti, "bacımız olur ama Allah için çok güzel kız arkadaşın var." Şimdi Bodrum'a çalışmaya gitmişti, belki de amacı beni tımarhaneye kapattırıp kız arkadaşımla Bodrum'a gitmekti. O yüzden bütün o dalavereleri çevirmişti. Duvara bir yumruk attım, git gide aklıma yatıyordu bu fikir.

Bir hastabakıcı odaya girdi, doktorun bana bahçe izni verdiğini söyledi. Ellerim cebimde bahçeye çıktım, günler sonra soğuk ve temiz havayı çektim ciğerlerime. Parke taşlardaki ince kar tabakasına basarak yavaşça soldaki havuza yürüdüm, içinde rengârenk, iri balıklar vardı ama yüzmüyorlardı, donmuş gibiydiler, soğuktan olsa gerek, dibe çökmüşlerdi. Yandaki huzurevinde kalan ihtiyar bir adam bisküvi parçalarını ufalayarak havuza attı, "Biraz geri çekil," dedi bana. "Balıklar şimdi çıkar."

Birkaç adım geri çekildim, balıklar yüzeye çıkıp biskü-

vi parçalarının çevresinde dönmeye başladılar. Birkaç karga kondu havuzun kenarına, bisküvileri almaya çalıştılar.

"Bu kargalar fırsatını bulsalar balıkları bile yerler," dedi ihtiyar. Uzaklaştım havuzun yanından.

İki gün sonra bahçedeki keşfimi tamamlamıştım. Bizim kliniğin kapısında bir güvenlik vardı, duruma göre iki kişi oluyorlardı. Biri bankoda duruyor, elindeki kartla otomatik kapıyı açıyordu. Diğeri de merdivenlerin üstünden bahçeye bakıyor, bahçede gezenleri göz hapsinde tutuyordu. Onun göz hapsindeyken bahçenin dört yanını yavaş yavaş gezmiştim. Solda huzurevi, sağda klinikler vardı. Huzurevinin önünde genişçe, dikdörtgen bir çardak vardı, ihtiyarlar radyo dinleyip sigara içiyorlardı. Kliniklerin önünde hastalar ve yakınları oluyordu genellikle, hafta içi olduğunda ciddi bir kalabalık oluşturuyorlardı. Bahçenin üç yanı da yüksek demir kapılarla çevrilmişti, bir ikisinin üstünde dikenli tel bile vardı. Yan taraflardan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Bu durumda kaçılacak tek yer olarak ana çıkış kapısı kalıyordu. Ana çıkış kapısından da elini kolunu sallayarak çıkmak mümkün değildi, iki güvenlik duruyordu kapıda, biri girenlere, biri de çıkanlara bakıyordu. Üstünde eşofman ve hastane terliğiyle kaçmak çok zordu, bas bas bağırıyordun ben tımarhaneden geliyorum diye. Kaçmak için kapının yoğun olduğu bir anda güvenliklerin boşluğuna getirip çok hızlı hareket etmek gerekiyordu.

Çarşamba günü kaçmayı kararlaştırmıştım, salı akşam yemeğimin yarısını yeşil gözlü kıza verdim, şişman hastabakıcı serum askılığını odama getirince de bu yemek hikâyesi nedir diye sordum, "Senin yemeğini de mi alıyor?" diye sordu. "Verme sakın. Kendi yemiyor. Geri koyuyor tepsileri."

"Biliyorum," dedim. "Niye?"

"Buradan artan yemekler hayvan barınaklarına gidiyor. Hayvanlar yesin diye koyuyor. Kendi de yemiyor, kimseye

de doğru düzgün yemek yedirmiyor. Kaç sefer uyardık, pire gibi, oradan giriyor, buradan çıkıyor, yine topluyor yemekleri."

"Hastalığı ne?"

"Eroinman. Burnundan mı ne çekmeye başlamış en son. Ailesi de zengin ama bıkmış artık. Buraya beşinci yatışı, umutsuz vaka. Düzelmez o artık."

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra herkesle birlikte bahçeye çıktım, dikkat çekmemek için ağır ağır gezinmeye başladım, balıklara bisküvi atıp kargaları elimle kovdum. Omzumun üstünden güvenliği kontrol ettim, sakat adamın merdivenlerden aşağı inmesine yardım ediyordu. Hızlı ama sakin adımlarla çıkış kapısına doğru yürüdüm. Çıkış kapısının on metre kadar çaprazında, kantinin köşesinde durdum, en kalabalık ânı kollamaya çalışıyordum. Altı-yedi kişilik bir grup kapıya doğru yürürken aralarına karıştım. Kapıya iki-üç metre kala birden koşup güvenliği geçtim. Arkama bakmadan koşuyordum. Kaçarken asla arkaya bakmamak gerektiğini biliyordum, dümdüz ileri bakmak gerekiyordu, çünkü o zaman sizi görenler biri tarafından kovalandığınızı değil, birini kovaladığınızı düşünürlerdi. İşgüzar insanlarla doluydu dünya, kaçtığınızı düşünürlerse mutlaka önünüzü kesen birileri bulunurdu. Hele tımarhaneden kaçtıysanız, herkesin çoluğu çocuğu vardı, sapık zannederlerdi, linç bile ederlerdi. Hastanenin karşısındaki çocuk parkını geçip karşı yola çıktım, yirmi beş metre daha koşup bir taksinin önüne atladım, kapısını açıp bindim. "Dümdüz git," dedim. Taksi hareket etmişken güvenlik geldi soluk soluğa, kaportaya vurup "Dur," diye bağırdı. "Dur! Hastaneden kaçtı o."

Taksiciyle bakıştık, taksici el frenini çekti. Aynı anda kapıyı sert bir şekilde açtım, güvenliğe çarptı, yine koşmaya başladım. Karşı şeride geçtim, yirmi metre sonra bir taksiye bindim, nefesim kesilmişti, elimle ileriyi işaret ettim. Taksi-

ci yüzüme baktı. "Sür," dedim son nefesimle. "Beşiktaş'a. Şair Nedim Caddesi."

Böylece tımarhaneden kaçmayı başardım, sandığım kadar zor olmamıştı. Beşiktaş'ta her zaman alışveriş yaptığım Tekel'in önünde indim, "Taksi parasını ver Osman," dedim, "bir de ayakkabılarını."

"Ne oldu ağbi?"

"Sonra anlatırım. Uzun hikâye."

Osman'a daha o zamanlar hatırın geçiyordu, hâlâ geçer, taksi parasını verdi, ayakkabılarını da çıkardı. Ayakkabılar biraz bol gelse de başka seçenek yoktu. Elli lira da borç aldım ondan, Taksim'e çıktım, Nevizade'ye yürüdüm. Yeni yıl için bütün İstiklal'i ışıklandırmışlardı. Sevgililer el ele, kol kola yürüyorlar, sokak müzisyenleri her telden çalıyorlardı. Uzun zaman sonra özgür hissettim kendimi. Kız arkadaşıma gidiyordum, çoktan yenmiştim şüphelerimi, Erkut şerefsiziyle Bodrum'a kaçacak kız değildi o. Kimbilir başımdan geçenleri anlattığımda ne diyecekti? Başta birkaç bira içip gitmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim, bu kadar ara vermişken biraz daha bekleyebilirdim, beraber içmek daha zevkli olacaktı.

Kız arkadaşımın çalıştığı bara yaklaşırken kalbim güm güm atıyordu, bir ara vazgeçecek gibi oldum, geri dönecektim, köşede durup bir sigara yaktım. Uzaktan gözleyecektim önce, onu görecektim, arkadan yaklaşıp sürpriz yapacaktım. Bir sigara yaktım. Kız arkadaşımın yanında uzun saçlı bir adam vardı, elini omzuna atmıştı, el yavaş yavaş aşağı inip belini kavradı, sonra onu kendine çekti ve dudaklarından öptü. Kız arkadaşım biri görecek mi diye çevreye baktı tedirginçe. Barda tek tük müşteriler vardı, o çalışandı, kimsenin görmediğini düşününce tebessüm etti, o da yanındaki adamı öptü. Ama ben görmüştüm, görmez olaydım. Yanlarına gittim. Kız arkadaşım yüzüme tanımamış gibi baktı.

"Senin için tımarhaneden kaçıp geldim," dedim.

"Ne diyorsun sen?" dedi.

Kız arkadaşımın yanındaki adam ayağa kalktı.

"Sen otur yerine," dedim. "Gidiyorum zaten. Keyfinizi bozmaya niyetim yok. Allah kahretsin. Hiçbir şeye değmezmiş."

Çekip gittim. Karanlık duvarları yıkmak yetmiyordu. Bazen karanlık bir duvarı yıkarsınız ve önünüzde geniş bir yol açılır ama ikinci bir duvara kadardır bu. Gelmez duvarların sonu. Bazen de aklın barikatlarını yıkarsınız ve önünüzde deliliğin yolları açılır ama yeni bir akla kadardır bu. Ne deliliğin sonu vardır ne de aklın, ne duvarların sonu vardır ne de yolların. Sokaklar boyu yürüyüp düşündüm, gidecek yerim yoktu benim. Rüzgârlara karşı durup düşündüm, arayacak kimsem de yoktu benim. Yolun başında müptelaydım, yolun sonunda müptezel.

Dönüp dolaşıp Karaköy'e indim, ayakkabı ayağıma bol geliyor, çıkıp duruyordu. Bir simit alıp banka oturdum, bulaşık suyu rengindeki denize baktım. Hava soğuktu, Galata Köprüsü'nün ışıkları yandı sıcacık, benim için değildi o ışıklar, tımarhaneye dönmeye karar verdim.

"Ben geldim," dedim kapıdaki güvenliğe. "Bu öğlen kaçan deli. Tekrar içeri alıyor musunuz?"

Bir yerlere telefon edip aldılar içeri. Donuma kadar soyup aradılar. Hemşireye, "Beni yumuşak odaya kapatın," dedim.

"Sizi durup dururken yumuşak odaya kapatamam," dedi.

"Kapatın!"

Hemşire sakince gülümseyip "Yok işte bir şeyin," dedi. "Niçin yumuşak odaya girmek istiyorsun ki?"

"Var," diye bağırıp hemşire bankosuna bir yumruk attım. "Var işte! Anlayışınızı istemiyorum lan sizin! Yumuşak odaya kapatın beni! Yumuşak odaya kapatın!"

Sağı solu yumruklayıp tekmeleye başladım, gözüm karar-

mıştı, durmuyordum, kollarıma girip yumuşak odaya götürdüler mecburen. Yumuşak odada da tekmelerle yumruklara devam ettim, kendi hayatıma vuruyordum sanki, kendimden alıyordum hıncımı, gözlerimden yaşlar akıyordu, gücüm tükenene kadar vurdum her yere. Ardından sırtüstü yattım, ellerimi başımın altında kenetleyip soluk soluğa bekledim, bir süre sonra nefes alış verişlerim normale döndü, yarım saat kadar sonra da yumuşak odanın kapısı açıldı, beni kendi odama aldılar.

Sabaha kadar uyumadım. Sabah ezanları okunurken Şuayip odama geldi, titriyordu, yatağın ucuna oturup başını ellerinin arasına aldı, yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Şuayip," diye seslendim.

Tanımaya çalışır gibi baktı bana.

"Neyin var?" dedim.

"Büyük bir sıkıntım var kardeş," dedi. "İki gündür düşünüyorum. Çıkamıyorum işin içinden."

Yanına oturdum, terli saçları alnının üzerinde karmakarışıktı. "Anlat, nedir?" dedim. Ağlamaya başladı yine. Sarsıla sarsıla ağlıyordu yatağın ucunda, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Söyle, çekinme Şuayip," dedim. Elimi sırtına koydum. Bana baktı, kıpkırmızıydı gözleri.

"Telefonda karıma üç sefer 'Boş ol, boş ol, boş ol,' dersem boşanabilir miyim?" diye sordu.

Biraz düşünüp "Gerçekten boşanmak istiyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"O zaman içten bir şekilde üç sefer 'Boş ol,' dersen boşanırsın."

Birden heyecana kapıldı, "Telefonda ya da yüz yüze fark etmez mi?" diye sordu.

"Fark etmez," dedim. "İçten bir şekilde söylemen önemli."

Bana sıkı sıkı sarıldı, "Çok teşekkür ederim kardeşim," dedi. "Çok teşekkür ederim. Senin hakkını ödeyemem."

"Önemli değil," dedim.

Şuayip ayağa kalkınca ben de kalktım. "Çok teşekkür ederim," deyip tekrar sarıldı bana. Mutlu bir yüz ifadesiyle odadan çıktı. Şafağın ilk ışıklarıyla bahçedeki ağaçların yavaş yavaş aydınlanmasını seyrettim. Şuayip'in yerinde olmak için neler vermezdim o anda.

O sabah beni doktor vizitesine çağırmadılar, öğleden sonra Doktor Sezar odama geldi, karşıma oturup "Niye kaçtın?" diye sordu.

"Kız arkadaşımı görmek için," dedim.

Dün kız arkadaşının yanındayken olanları baştan sona, bütün detaylarıyla anlattırdı bana. "Niye daha fazla kalmadın onun yanında?" diye sorup duruyordu. "Niye onunla daha fazla konuşmadın?"

"Ne konuşabilirdim ki," dedim. "Başka bir adamla öpüşürken..."

"Ne kadar birlikte oldunuz siz?"

"Üç ay kadar olması lazım."

"Kız arkadaşın nelerden hoşlanırdı?"

"Ne bileyim. Hayvanlardan falan."

"Başka?"

"Niye soruyorsun ki bütün bunları?"

"Kız arkadaşını tarif edebilir misin bana? Fizikî özelliklerini."

"Saçları dalgalıydı, zayıftı, yeşil gözlüydü..."

Doktor iç çekti, "Sen bizim buradaki Serap'tan mı bahsediyorsun?" dedi.

"Serap kim?"

"Eroinman kız. Hani gelip senin de yemeklerini alan. Hayvanlar için."

"Daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Biraz gerçeklerden konuşalım," dedi.

Ağlamaya başladım, "Üstüme gelme doktor," dedim. "Eline ne geçecek ki? Niye üstüme geliyorsun."

"Gerçekleri görmen lazım."

"Ne boka yarayacak ki gerçekler."

"Kendini tanıyacaksın. Kendinle yüzleşeceksin."

"Kendimi sikeyim. Ne boka yaradı ki bugüne kadar kendim..."

"Kız arkadaşın yok. Kız arkadaşım dediğin kişi Serap. Kaçtın, dışarıda kız arkadaşım dediğin biriyle öylesine konuştun, sonra geri döndün. Niye geri döndün?"

Alnımı yumruklamaya başladım, sanki kafamın içindeki bir şeyi dışarı çıkarmaya çalışıyordum, doktor bileklerimden tutmak istedi, ittim ellerini, "Bu yüzden geri döndüm," dedim. "Benim kimsem yok. Benim kız arkadaşım yok. Benim hiçbir şeyim yok. Bana işkence etmeyi bırakın artık."

Doktor odadan çıktı. Başımı pencereye yasladım. Karşıda bir hayrat vardı, bir tarafında "Terkos İçilmez", diğer tarafında "Hamidiye İçilir" yazıyordu. Üst tarafta da "Lütfen Boşa Akıtmayın" yazıyordu. Ben bütün hayatımı boşa akıtmıştım. Kar yüklüydü ağaçların dalları, huzurevinin önünde bir adam, kulağını radyoya dayamış, müzik dinliyordu. Bir parmak kar kaplı çimenliğin üstüne bir karaltı düştü, ilk başta ne olduğunu anlayamadım, bir koi balığıydı, hâlâ yaşıyordu, çırpınıyordu, oraya nereden geldiğini anlayamamıştım, başına bir karga konunca olup biteni anladım, birkaç karga daha geldi hemen. Balığı gagalamaya başladılar, bir anda kargalardan kapkara olmuştu balığın çevresi, beş dakika sonra balıktan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Karmakarışık rüyalar gördüm o gece, bir tiyatro gösterisindeydim, kolumu çıkarıp karşıdaki oyuncuya fırlatıyordum, meğerse kolum takma kolmuş. Sonra oyuna ara veri-

liyordu, bir stadyuma çıkıyorduk, stadyumun tribünleri de çimenlikti, babam da yanımdaydı, üç beş kişi daha vardı, sahada paslaşmaya başlıyorduk ama pasların hiçbiri yerini bulmuyordu, babam bana sert bir top atıyordu, top tam yüzüme gelirken elimle tutuyordum. O anda uyandım, bahçedeki cılız ışıklara bakıp iki sigara içtim, defterime rüyalarımı not ettim. Tekrar uykuya daldığımda depremde yıkılan eski evimizi gördüm, eve kocaman bir örümcek girmişti, örümceğin sırtı beyazdı, yürümeye başladığında onun bir kırkayağa benzediğini gördüm. Salondaki masayı kavradım, masanın sivri ayağıyla sırtına vurmaya başladım, olduğu yere çakıldı. Ama sonra bir kadına dönüştü o garip yaratık, benimle konuşmaya başladı. "Şimdi bu yaptıklarını diğer örümceklere söyleyeceğim," dedi, "senden intikam alacaklar, seni öldürecekler." Hem pişman oldum yaptığıma, hem de müthiş bir korku duydum. O korkuyla uyandığımda Serap başımda duruyordu, kahvaltı tepsisini getirdi yatağa.

"Alabilirsin hepsini," dedim.

"Yok ye sen," dedi. "Sigara da sende kalsın."

Karşıma oturup kahvaltı yapmamı seyretti, "Niçin bana öyle bakıyorsun?" diye sordum, cevap vermedi. Kahvaltıdan sonra yanıma oturdu, elini elimin üstüne koydu. Bir temizlik görevlisi bahçedeki karları kürüyordu, dışarı bakmaya çalışıyordum ama sıcak nefesini duyuyordum yanımda. Hayallerimi günlerce oyalayıp durmuştu, derinlerde bir yerde onsuz yapamayacağını hissediyordum. Başka bir hayat kurma arzusu uyandırıyordu bende, belki de o kadar geç değildi, bir çıkış vardı her zaman, neden olmasın. Bazen derin endişe ve huzursuzluklarla beraber insan, o âna kadar hiç duymadığı sevinç kıpırtılarını da duyuverir içinde. Uzun ve kederli günlerden sonra mutluluğun imkânsız görünmediği, karanlıkta bir nokta gibi parlayıverdiği zamanlar gelir. Göz-

lerine baktım, bakışlarındaki girdaba çekildim ister istemez, "Ben senden hoşlanıyorum," dedim.

"Koi balıkları da birbirlerinden hoşlanırlar," deyip gülümsedi.

Yavaşça dudaklarından öptüm, içimde bir şey sızladı. Bir hayal gerçeğin kıyısından geçtiğinde, iki göz bir mahremde buluştuğunda, iki el birbirini bulduğunda, iki kalp birbirine dokunduğunda, bu dünyada bitmemiş ümitler adına bir çiçek daha açar ve umutsuzluk bir adım geri atar, bu coşkun yüreğin zaferidir ve insanın karanlıkta atabileceği yegâne adımdır. Hâlâ içim sızlıyordu. Her şeyi acıyla öğrendiyseniz mutluluktan da içiniz sızlar.

"Koi balıkları da öpüşür mü?" diye sordu.

"Bırak şimdi balıkları," deyip ayağa kalktım. Bileklerinden tutup salladım, "Seni seviyorum kızım, anlıyor musun?" dedim. "Ben bu kanaate çektiğim acılarla vardım. Senin çektiğin acılara da ortak olmak için buradayım. Seninle her gecenin korkusunu çekerim. Seninle her gecenin derinliğine batarım. Senin için canımı bile veririm. Senin için ölürüm be! Senin için ölürüm lan!"

"Koi balıkları da birbirleri için ölürler."

"Sikeyim balıklarını!"

Yüzünü kapatıp ağlamaya başladı, "Çok kötüsün," dedi.

"Özür dilerim," dedim, "öyle demek istemedim. Şimdi biraz kafan karışık. Sadece biraz kafan karışık. İlaçlardan herhalde. Bana da oluyor. Ama dediklerimi düşün, tamam mı? Sadece düşün. Tamam mı?"

"Tamam."

"Ne söyledim?"

"Benim için ölürsün."

"Başka?"

"Başka..."

"Seni seviyorum."

"Beni seviyorsun."

"Evet. Unutma bunu!"

Elinin dışıyla yüzünü silip gülümsedi, odadan çıktı. Aklımı başıma toplamak için kaleme kâğıda sarıldım yine. Her gün beş-altı saat uğraşacak, sadece başımdan geçenleri yazacaktım bu sefer. Öyle de yaptım, geçip giden günleri düşünüyor, o günler elimde iyice ufalanıp kaybolmadan önce yazabildiğim her şeyi yazıyordum. Ve sonunda şunu anladım, bütün yazdıklarım gerçek, ben yalandım.

Yılbaşı akşamı bir saat geç yatmamıza izin verdiler, saat on birde sosyal odada yeni yılı kutlayacaktık. Bu fikir hangi delinin aklına geldi bilmiyorum. Saat onda Serap odama gelip "Ben de yazacağım," dedi.

"Ne yazacaksın?" diye sordum.

"Senin gibi. Başımdan geçenleri. Bana bir kalem verir misin?"

Üç kalemim vardı, ikisi kurşun biri tükenmezdi. Kurşun kalemlerden birini verdim. On buçuk gibi sosyal odaya gittim, kola içip patates cipsi yiyordu millet. Yeni gelmiş bir eroinmana beton iğnesi yapmışlardı, taş gibi yatıyordu kanepede, eline bir patates cipsi koymuşlardı sembolik olarak, işaret ve başparmağı kıpırtısız bir şekilde cipsi havada tutuyordu yattığı yerde, sevimli bir görüntüydü.

On birde yeni yılı kutlayıp yattık. Saat on ikide dışarıdan havai fişek sesleri geldi. Ardından koridorda bir koşuşturmaca oldu. Odamın kapısı birden açıldı, dişsiz kadın başımda duruyordu, ilk başta ne dediğini anlamıyordum, sonunda anladım, "Ne yaptın sen?" diye böğürüyordu.

Koridora çıktım, Serap'ın odasından bir sedye çıkıyordu. Oraya koştum, "Allah kahretsin," diye bağırdım. "Allah kahretsin! Ne yaptın sen!"

Yüzü kan içindeydi, saat tam on ikiyi vurduğunda gözünü çıkarmıştı kalemle. Elimi tuttu, ellerini öptüm, kanlı yüzüne

bakıp ağladım, "Ne yaptın sen," dedim. "Ne yaptın! Ne yaptın kendine böyle? Neden yaptın bunu kendine?"

Sedyenin yanından uzaklaştırdılar beni, başımı duvara vurup "Seni seviyorum," diye bağırdım. "Bu gece ve her gece seni seveceğim. Kimi özlediğimi bilmediğim zamanlarda bile seni seviyordum. İçimdeki yokluğun ne yokluğu olduğunu bilmediğimde bile seni seviyordum. Sen yanımdayken içimde bütün bir şehre yetecek kadar mutluluk vardı. Ne yaptın sen kendine böyle, ne yaptın!"

Başımı duvara arka arkaya vurmaya başladım, asıl ben ne yapmıştım! Niye vermiştim ona o kalemi, ömür boyu vicdan azabı çekmek için mi? Ben üstü çizilmiş bir adamdım zaten, görür görülmez bir kenara itilmiş. Ama bu arzuya birdenbire, yalansız dolansız, ta yürekten, delice kapılabilecek kadar da kendimdim. Ne zaman gelecekti bu işin sonu, ne zaman gelecekti? Hastabakıcının biri koluma girince başımı vurmayı kestim, "Lütfen," dedim, "lütfen. Bırak beni." Odama gidip sırtüstü yattım, bir türlü çıkmıyordu aklımdan o görüntü. Gecenin ağırlığı kurşun gibi çöküyordu üstüme. Nefes almakta güçlük çekiyordum yine. Kalkıp duvarları yumruklamaya başladım, sakinleştirici iğne yaptılar. Her günü boktan geçen bir yılın son günü de böyle geçti.

Sabah Serap'ı sordum, ameliyattan çıktığını, servise aldıklarını söylediler. Birkaç sefer daha sordum hemşirelere ama başka bilgileri yoktu. Ziyaretine gitmek istediğimi söyledim ertesi sabah, "Yasak," dediler, hastalar hastaları ziyaret edemezmiş. En sonunda bilgi yokluğundan ve yasaklardan gına geldi, sağı solu yumruklamaya başladım. Gürültülere Sezar çıktı odasından, "Her kızdığında böyle sağı solu yumruklayacak mısın?" diye sordu.

"Nedenlerim var," dedim.

"Gel konuşalım," dedi.

Odasına gittim.

"Neden görmek istiyorsun Serap'ı?" diye sordu.

"Seviyorum," dedim.

"Siz ne kadar zamandır tanışıyorsunuz ki? Emin misin sevdiğine?"

"Tamam doktor, tamam," dedim. "Emin değilim. Tartışmak istemiyorum seninle. O benim arkadaşım, arkadaş olarak görmek istiyorum."

"O seni görmek istiyor mu peki?"

"Neden istemesin?"

"O seni tanımıyor bile."

"Yalan söylüyorsun. Senin var ya, insan bile olduğundan şüpheliyim doktor. Senin damarlarında kan aktığından bile şüpheliyim. Bu ne duygusuzluk lan! Ne olur bana Serap'ı göstersen, iki dakika konuşsak, ne olur!"

Doktor Sezar'ın yüz ifadesinde hüzünlü bir yumuşama oldu, "İstesem de yapamam bunu Bakır," dedi. "Çünkü Serap taburcu oldu, ailesi geldi götürdü onu."

"Yalan söylüyorsun."

Önündeki kâğıt tomarını karıştırıp taburcu belgelerini uzattı, "Sana niye yalan söyleyeyim. Sen şimdi bu meseleyi unut. Kendi iyileşmene bak."

Odama gittim ağır adımlarla, günbatımında yavaş yavaş kararan bahçeyi seyrettim, bir şeyler yazmak için defteri önüme çektim, elimde kalem saatlerce baktım boş sayfaya.

On beş gün sonra taburcu ettiler beni, amcamla çıkış işlemlerini yapıp Milli Saraylar'ın çay bahçesine gittik, çalkantılı denize ve köprüye bakıp bir çay içtik.

"Ne yapacaksın bundan sonra?" diye sordu.

"Başımın çaresine bakacağım," dedim.

"İçecek misin?"

"Yok. Bıraktım."

Ayrılırken "Bir ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Varsa bir yüz lira ver," dedim.

Beşiktaş'ta her zaman alışveriş yaptığım Tekel'e gidip "Naber Osman," dedim.

"Oooo ağbi neredesin sen ya," dedi. "Bir gözüktün sonra yine yok oldun ortalıktan."

"Hiç sorma Osman," deyip ayakkabılarını geri verdim, elli lirayı da kasanın üstüne koydum. "Sağ olasın," dedim. "Çok ters bir durumda hızır gibi yetiştin."

"Ağbi lafı mı olur ya, rica ederim. Bir bira açayım mı?"

"Yok, sen bana bir soda aç."

Gösterdiği iskemleye oturup sodamı yudumlamaya başladım. Günler sonra insan içine çıktığımdan bir tuhaf olmuştum, sanki derindondurucudan çıkmıştım da buzlarım yeni çözülmeye başlamıştı.

"Ya Osman," dedim. "Sen bana niye iyilik yaptın?"

"Ağbi rica ederim, ne yapmışız ya."

"Yaptın oğlum işte. Sen bana iyilik yaptın, çıkardın ayakkabılarını bile verdin lan. Bunu yapacak insan kaldı mı ya? İyi insan diye bir şey kaldı mı dünyada? Bak benim İsmail diye bir arkadaşım vardı, pırlanta gibi çocuktu, beraber garsonluk yapardık, kazandığı bütün parayı kardeşine gönderirdi, tek hayali gübre fabrikasına kapağı atıp işçi olmaktı, otelde köpekleri zehirlediler diye adam bile bıçakladı, içeride yattı, böyle hassas adamdı. Şimdi ne yapıyor biliyor musun? Bağcılar'da torbacılık yapıyor, belde emanetle geziyor. İyi insan kalmadı oğlum dünyada, bitirdiler."

"Bir saniye ağbi," dedi Osman, dükkânın önüne çıktı. "Ekrem, Ekrem," diye bağırdı karşıdaki berbere. "Şu arabayı çekin oğlum şuradan. *Efes* kamyonu gelecek."

Tekrar içeri girdi, "Ne diyordun ağbi?" dedi.

Beni hiç dinlemediğini anladım, "Şuradan bana dört bira ver," dedim. Biraları aldım, sahile doğru yürüdüm. Beşiktaş iskelenin Beşiktaş iskele olduğu zamanlar en uca oturdum, Bahçeşehir Üniversitesi'nin olduğu tarafa, balık tutanların

yanına, daha o zamanlar telle kapatmamışlardı. Denize karşı içmeye başladım. Az ötede balonlara ateş ediliyordu. Başta kimse yoktu, sonra bir adam geldi, art arda vurmaya başladı balonları. Büyük bir ciddiyet vardı yüzünde, özenle nişan alıp hiç acele etmeden vuruyordu balonları, sanki o balonları vurmak, o renkli balonların denize karşı rüzgârda sallanışını söndürmek ölüm kalım meselesiydi. Yedi-sekiz balon vardı, hepsini vurdu. Rüzgârda sallanan patlak balonlara baktım.

Son biramın dibine gelmişken yağmur çiselemeye başladı. Gün batıyordu, gök karanlık, deniz kurşuniydi. Üsküdar'a kalkan motorların dalgaları kayalıklara vuruyor, açıklardan kocaman gemiler geçiyordu. Gemiler geçiyordu batıdan, gemiler geçiyordu doğudan, gemiler geçiyordu kuzeyden ve güneyden, her yönden gemiler geçiyordu ama hiçbiri benim için geçmiyordu. Yalnız başıma oturuyordum. Gidecek yerim yoktu. Gitmek istediğim bir yer yoktu. Son balonları da patlıyordu hayatımın. Cebime taş doldursam, atlasam denize diye düşündüm. Aklıma başka fikir gelmiyordu. Çevreme baktım, taş yoktu. Kendi kendime güldüm, sonra kalktım, yaya geçidinin karşısındaki Tekel'den iki bira daha alıp geri döndüm. Akşamın alacakaranlığında, tepemde martılar, eriyip de şu dünyadan bir parça olsam, dirhem dirhem kaybolsam diye düşündüm, yavaş yavaş içmeye devam ettim.

"Üzülme baba," dedim, "alt tarafı bir ev, alt tarafı beton parçası ya. Çalışır ederiz, yine alırız. Ben de çalışırım bundan sonra, söz, alırız bir ev daha." "Ona üzülmüyorum ki ben," dedi babam. "Her ay evin taksitini ödedik de ne oldu. Bak, uçup gitti elimizden balon gibi. Keşke seni ağlatmasaydık çocukken. Keşke sana o akülü arabayı alsaydık."

Güzel olmak isteyen alkolikler, berduşlar, kardeşler... Zembereği boşalmış hayat memat ezberleri, tek gözlü geceler. Yeraltının karın gurultusuna, belalı bir gündüze sarılan cuaralar.

Müptezeller, uğultuların, yoksunluğun ve kaybeden delikanlıların romanı. Lime lime, ufalanarak.

Emrah Serbes, kenarların soluğunu, dünyaya katlanamayan, kendine gömülen çocukları haykırarak anlatıyor.

Yaz biter, güz biter, hep kış gelir.

THG 275197 FNF 2016

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-2097-6

9 789750 520976